

ERDEY-FERENC

·SZALÉZI·MŰVEK·

15.

P. CHAMINADE

ESZMÉNYEM: JÉZUS, MÁRIA FIA

160 oldal, 2.20 pengő

16.

A PAP SZALÉZI SZENT FERENC
ISKOLÁJÁBAN

290 oldal, 2.40 pengő

17.

TRIKÁL JÓZSEF

AZ ISTENI LÉT DICSŐSÉGE

164 oldal, 2.20 pengő

18.

CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.

SPONSA DEI

Elmelkedések – mélyebb – lelkiéletre
törekvők számára

260 oldal, 2.80 pengő

**A FATIMAI MADONNA
ÚZENETE**

LELKI KULTURA KÖNYVEI

20

SZALÉZI MŰVEK

ERDEY FERENC

A
FATIMAI MADONNA
ÜZENETE

LELKIGYAKORLATOS ELMÉLKEDÉSEK
ENGESZTELŐ LELKEKNEK

I. RÉSZ

M Á S O D I K K I A D Á S

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor dioecesanus.
Imprimatur. No. 961-1943. Vacii, die 16-a Februarii
1943. † Josephus Episcopus Vaciensis.

9227 — Don Bosco nyomda, Rákospalota
(Felel: Sarkady J. Alajos)

ELŐLJÁRÓBA

A Boldogságos Szűzanyának egyik lánglelkű apostola és látnoka, Monforti Boldog Grignon Lajos azt mondja, hogy az utolsó idők nagy jele lesz a Szűzanyának különös tisztelete. A világ mindjobban halad a végső kifejlődés felé. Mindjobban kiéleződik a gonosz lélek és a jók közötti harc. Ebben a harcban a Szűzanyának lesz a vezető szerepe.

Nem is csoda!

Hiszen senki sem szereti a bűnökkel küszködő, esendő emberiséget annyira, mint az, aki annak anyjává rendeltette! Senki sem áll hozzá oly közel, mint Mária, aki Istenhez való kiváltságos kapcsolatát arra használja, hogy szünet nélkül közbenjárjon és engeszteljen értünk! Ezért veti magát közbe akkor, mikor látja, hogy a legnagyobb büntetések és szenvedések ideje szakad reánk! Fatimában ettől az Isten ostromától akart megmenteni, mikor az engesztelést és szeplőtelen Szívének tiszteletét sürgette az engeszteléssel kapcsolatban. Annyira fontos, annyira

sürgős és időszerű a Szűzanya fatimai szózátát nemcsak felületesen megismerni, hanem annak egész benső tartalmát elmélyíteni és lelkünkbe vésni, hogy azt külön lelkigyakorlat és rekollekciós megfontolások tárgyává tétük. Ezeket az elmélkedéseket adjuk most a lelkigyakorlaton résztvevő drága lelkeknek és azoknak is, akik nem voltak ott, de a fatimai Nagyasszony szózata iránt érdeklődnek. — Az elmélkedések tárgyát úgy állítottuk össze, hogy azok a lelkigyakorlatos megfontolásokat mind magukba foglalják és így teljes egészet alkossanak, de azért a „Lelki Élet Kis Könyvei” sorozatában megjelent „A fatimai csoda” című könyvecske ismeretét feltételezik.

Adja a fatimai Madonna, hogy üzenetét minél többen megértsék és minél többen csatlakozzanak azokhoz az engesztelőkhöz, kiknek tábora az egyetlen jól rendezett sereg, melynek imáitól, vezeklésétől és engesztelő áldozatától várhatjuk egyedül a nagy bajoknak és büntetéseknek elhárítását!

1943. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

A SZERZŐ,

I.

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE

Elmélkedések a péceli lelkigyakorlatos házban 1943. évi január hó 2—6-ig tartott lelkimagányban.

A LELKIGYAKORLATOK CSENDJÉBEN

Amikor a lelkigyakorlatok kezdetén először együtt vagyunk, a lelkünkbe zsong még az a nyüzsgő élet, amelyet ott hagytunk, visszhangzik még a világnak a zshivaja, amelybe belefáradtunk, érezzük még a szívünk mélyén az életnek azt a sok-sok keserűségét, amely elől idemenekültünk.

Úgy vagyunk, mint valamikor a lelkigyakorlatoknak nagy atyja és szerzője: Szent Ignác. Menekült a világtól, pedig érezte, hogy a hivatása éppen a világba hívja. Terhére voltak az emberek, pedig úgy érezte, hogy küldetése szó-

lítja az emberekhez. Kereste az Istent s hogy megtalálhassa, elvonult a világ zajától, visszavonult abba a magányos barlangba, amelyet a nép nyelvén Manrészának neveztek s ott csendben, magányban, a hallgatásba elmerülve próbálta tekintetét, szemét felemelni Istenhez az égbe.

A LELKIGYAKORLATOK PROGRAMMJA

A jó Istent kereste, a jó Istennel akart lelke találkozni. Szent Ignác amidőn visszavonult a lelkigyakorlatokba, az első magányba, még egyszer át akarta gondolni élete folyását, problémáit, nehézségeit, hogy azok mind kitisztázódjanak és hogy elszámolja az életét, lemérje Isten szemével, Isten mértékével. Készségesen megnyitotta lelkét és várta, hogy most a jó Isten szóljon hozzá. Mindent rendbe akart hozni, meg akarta nyitni szívét, hogy fellángoljon a szeretet tüzében.

Mi is Manrészába jöttünk, mi is itt vagyunk most a csöndnek, a magánynak, a hallgatáságnak az ölen; kiszakítottuk magunkat a világ forgatagából, hogy elnémuljon körülöttünk minden és most csak „a jó Isten és én”,

Isten, az ő szava és az én szomjas
lelkem találkozzanak ebben a lelkigya-
korlatban.

NEM FILOZOFÁLNI JÖTTÜNK ÖSSZE!

Ha az ember körülnéz a látható világ-
ban, hiába nyitja tágra a szemét, nem
látja meg testi szemével az Istent, csak
Istennek a lábnyomát, Isten kezének
a művét, Isten alkotásait. Azt a műre-
meket láthatjuk csak, amelyből meg le-
het ismerni a művészt, aki azt alkotta.
De mi most többet akarunk látni. Mi
nem szorulunk észokokra, rideg érvek-
re, mint az, aki most indul meg a hit-
nek útján, hogy megismerve a látható
világot, felemelkedjék a láthatatlanig,
hogy az okság kapcsán megismerje az
okozatból annak első, létrehozó okát.
Most nem akaruk filozofálni, hogy
meggyőződjünk arról, hogy ez a világ
magától nem származhatott, semmiből
nem jöhet létre. Nem most kezdjük az
első lépést a jó Isten felé.

MIÉRT JÖTTÜNK TEHÁT?

Azért jöttünk, hogy most abban a
hitben, amelyben felnevelkedtünk, ab-
ban a világosságban, amelybe a jó Is-

ten kegyelme helyezett bennünket, megerősödjünk! Azért ragadtuk ki magunkat a világ ölelő karjaiból, hogy most a hit világossága még jobban ki-gyulladjon és meglássuk azt is, amit az ember testi szeme nem képes meglát-ni. Nviljék ki a hitnek a szeme, gyul-ladjon fel a hit világossága, olyan cso-dálatos fény, amelyet alig lehet a Nap-nak fényéhez és világosságához hason-lítani. Olyan csodálatos világosság, a-mely számunkra sokkal többet fog je-lenteni, mint az ész mécsese, amely-nek világánál pedig sokat, sokat megismer kutató elménk, kíváncsi lel-künk. Többet akarunk! Most a hit vi-lágánál a jó Istennel akarunk talál-kozni és meg akarjuk ismerni azt, amit csak a nagyobb kegyelem, a mélysége-sebb hit tud megvilágítani, amit csak a látó lélek tud meglátni!

*„A mennyország az én
hazám!”*

*KI VOLT AZ ELSŐ
LELKIGYAKORLATOZÓ?*

Szent Ignác, a lelkigyakorlatok atyja, visszavonult a csendbe és a magányba, hogy ott a hit szemével jobban meg-
lássa Istent, jobban megismerje Isten akaratát és végzését élete felől. Az ő lelki magánya, — azt mondtuk — az első lelkigyakorlat, mert hiszen ottani elmélkedéseit foglalta később írásba, azokból lettek a lelkigyakorlat klasszikus könyvei. Mégsem mondhatjuk, hogy ő volt a legelső lelkigyakorlatozó. A legelső lelkigyakorlatozó maga az isteni Üdvözítő volt! Az Úr Jézus vitte lelkigyakorlatra legelőször bizalmasabb tanítványait, nem valamennyit, hanem csak azokat, akik számára nagyobb világosságot akart gyujtani. Azokat, akiknek többet akart megmutatni önmagából és Isten titkaiból, azokat,

akik számára ki akarta gyullasztani azt a csodálatos, természetfölötti világosságot, amely még a hit kegyelmei között is nagyobb, magasabb ajándék.

*JÉZUS LELKIGYAKORLATA
A TÁBORHEGYEN*

Az isteni Üdvözítő, az Úr Jézus is úgy tett, mint most mi, akik visszavonultunk a lélek magányába. Elvitte választottait a világ forgagatából egy néma, magányos helyre, fölvitte őket a Tábor-hegy csendes, magányos csúcsára s ott merültek el abba a csodálatos csendes beszélgetésbe Istennel. S amikor ott az Úr legbizalmasabb apostolai, tanítványai: Péter, Jakab és János csendben imádkoztak, akkor történt, amint az Irásból tudjuk, hogy egyszerre kigyulladt a hitnek ez a nagyobb világossága. Egyszerre színében elváltozott az isteni Mester, csodálatos fény áradt belőle, amely átjárta egész lényét, ragyogott arcából, testéből. Ez az égi világosság hófehérré, vakítóvá tette ruháját. Annyira fenséges, annyira szépséges, annyira csodálatos világosság volt, hogy az apostolok szeme nem bírta elviselni látását! Arcra borultak,

éreztek, hogy most Isten fönsége, Isten csodálatos világossága gyulladt ki, amelyet ember tekintete nem tud elviselni. Amikor hallották Istennek csodálatos szavát, hallották azt a mennyei colloquium spirituale-t, lelki megbeszélést, amelyet az Úr Mózással és Illéssel folytatott, szívüket, lelküket valami eddig még nem tapasztalt benső, meleg érzés hatotta át. Gerjedezett a szívük, lángolt szeretetük és valami olyan isteni boldogságtól áradoztak, amelyet eddig még soha nem tapasztaltak, amelyet szavakkal kifejezni nem tudtak. Csak ennyit tudtak mondani: „Uram, jó nekünk itt lenni. Építsünk itt három hajlékot!”

EZ A LELKIGYAKORLAT!

A Táborhegy ragyogó fényessége az a természetfölötti világosság, az a csoda, amely a kegyelem rendjében Krisztus akaratából mindennapivá válik az emberiség történetében is, de csak azoknak, akik nagyon közel állnak az Úrhoz. A többiek hallják Krisztus tanítását és élő hittel fogadják minden szavát; a többiek veszik Isten kegyelmét s mivel engedelmes-

kednek az Úr szavának, a mennyei Atya is szereti őket, az Úr is és hozzájuk megy, lakóhelyet vesz szívükben, lelkükben. De akik közelebb állnak a Mesterhez, közelebb jutnak szerető, jóságos, isteni Szívéhez, azok többet kívánnak, többet szeretnének az Úrból! Akiknek minden vágya csak a jó Isten, ó, azok felmennek a magányos hegyre, a Táborhegy csúcsára s ott, abban a csendben és magányban visszavonulva imádkoznak, csendes beszélgetésbe merülnek az Úrral. S miközben beszélgetnek az Úrral, színében átváltozik Krisztus és nekik is kigyullad az a csodálatos világosság, fényesség és annak fényénél valami újat látnak, többet, jobban, mélységebben Krisztusból, Krisztus tanításából s abból a csodálatos világból, ahonnan Ő hozzánk szállt.

Ez a Manréza és a lelkigyakorlat!

MENJÜNK FEL A TÁBORHEGY CSÚCSÁRA!

Fel kell menni a fáradságos, nehéz úton, áldozatokat kell hozni, hogy csend legyen körülöttünk és csak Isten szavát halljuk! El kell fődni arcunkat,

hogy ne lássunk mást, csak az Urat és azt a világosságot, amelyet most fog gyújtani, hogy ne világítson más, mint a Táborhegynek az a csodálatos fényessége, amely ki fog gyulladni nekünk is. A Táborhegy fényénél egészen újnak, szebbnek, gyönyörűségesebbnek, fönségesebbnek fogjuk látni az Urat, mint eddig, a hitnek szemével láttuk. S amikor majd meglátjuk az Urat a Táborhegy fényében, akkor olyan csodálatos benső békét, olyan kimondhatatlan benső melegséget, olyan kifejezhetetlen boldogságot fogunk érezni szívünk mélyén, hogy csak annyit tudunk majd mi is mondani: „Uram, jó nekünk itt lenni, építsünk itt három hajlékot, maradandó, állandó lakóhelyet!”

SOKSZOR NYILIK MEG AZ ÉG!

Azt mondtuk, hogy az üdvösség történetében a Táborhegy csodája állandósult; nem egyszer történt, hanem állandóan történik, most is. Igen, sokszor megnyilik az ég és sokszor küld az Úr valakit onnan, olyan csodálatos fényben ragyogó küldöttet, mint amilyen volt az isteni Üdvözítő. A szent-

séges Atyának néhány héttel ezelőtt tartott rádióbeszéde, amelyet egy portugáliai ünneppel kapcsolatosan a fatimai csodáknak 25 éves jubileuma alkalmával tartott, az egész világnak a figyelmét odairányította abba a kis portugál falucskába, ahol a Táborhegy fénye ragyogott ki újra, 25 évvel ezelőtt. Csakhogy ez alkalommal nem az Úr, nem az isteni Mester jelent ott meg, hanem az ő küldötte, aki legközelebb áll isteni Szívéhez, megjelent Édesanyja, a Boldogságos Szűz Mária. Három kis pásztorgyerek, legeltette 25 évvel ezelőtt ott a hegyoldalban kicsiny báránykáit. Egy 7 éves kis leányka, Jacinta, bátyja, a kis 9 éves Francisco és unokanővérük Lucia, aki ekkor 11 éves kis leány volt. Irni-olvasni nem tudtak, iskolába nem jártak, a katekizmust az édesanyjuktól tanulták, csak Lucia volt még első áldozó. Jám-bor, jó gyermekek voltak, szerettek imádkozni. A rózsafüzért szerették mondani, de naiv, gyermeki hitükben, hogy minél többször mondhassák el, lerövidítették, csak annyit mondtak: Ave Maria, Ave Maria!

KIGYULLAD A TÁBORHEGY FÉNYE FATIMÁBAN

Fatima mellett, a hegy tövében volt szüleiknek egy kis mezőcskékük, ahol bányakáikat legeltették. 1917. május 13-án úgy déltájban, derült volt az ég és mégis Lucia úgy veszi észre, mintha a hegy mögött villámlana. Megijed, azt mondja: Vihar van kitörőben, siessünk haza! Összeterelték a kis nyáját és elindultak, de nem messze jutottak, mert egy tölgyfa-bokor közelében fényesség támadt. Kigyulladt a Táborhegy tüze, világossága. S megdöbben a három kisgyermek, gyökeret ver a lábuk. Látják megnyilni az eget és ugyanazt a fényességet, ugyanazt a természetfölötti csodálatos vakító ragyogást látják, mint az apostolok a Táborhegy csúcsán.

MEGJELENIK AZ ÚR KÖVETSÉGÉBEN A SZÉPSÉGES SZŰZANYA

Ebben a fényességben megjelenik egy női alak, a Madonna, fiatalon, fehér ruhába öltözötten, rózsafüzérrel, imára összetett kézzel. Jóságos szeme szeretettel tekint a gyermekekre, de ők gyermeki naivságukban valami szo-

morú vonást is vesznek észre az arcán és megijednek, megdöbbennek. Elvakítja őket ez a fényesség, ez a világosság s nem mernek feltekinteni. De a Madonna buzdítja, bátorítja őket és azt mondja: „Ne féljete!” S a legidősebb, Lucia, bátorságot vesz és megkérdezi: „Hova való vagy, melyik országból jöttél?” S akkor ez az égi jelenés azt mondja: „Az én országom a mennyország.” Azután buzdítja őket a rózsafűzér imádságra, hívja többször, hat hónapon keresztül ugyanerre a helyre. El fog jönni, megmutatja nekik azt a csodálatos világosságot, amely lelküket, szívüket is úgy betölti majd, mint valamikor Szent Péternek, Szent Jakabnak és Szent Jánosnak a lelkét a Táborhegynek fénye.

ELJUTUNK-E ODA MI IS?

Amikor magukhoz térnek az első meglepetésből, megint Lucia vesz bátorságot és megkérdezi: „Ha te a mennyországból jöttél, akkor mondd: oda fogok-e én is jutni?” S a Szűzanya igent mond. — „És a kis Jacinta is?” „Ó is!” „És Ferenc is?” A Szűzanya most hosszan, mély szeretettel a kis fiúnak

a szemébe néz és őt is biztosítja arról, hogy el fog jönni értük s elvezeti majd abba az országba, ahonnan való. Olyan csodálatos fényben ragyog a Boldogságos Szűzanya, hogy amikor ez a mennyei jelenés eltűnik, a gyermekek önkéntelenül is arcra borulnak és a hit szemével szinte látják a Szentháromságot. Leborulva imádják az Atyát, a Fiút, a Szentlelket és egészen átadják magukat nekik.

A SZŰZANYA ÜZENETE

A lelkigyakorlatokban is elküldi most a jó Isten ezt a világosságot, ezt a fényességet, ezt a csodás ragyogást, amelybe a Boldogságos Szűzanya olyan megdicsőülten jelent meg ennek a három kis pásztorgyerekeknek, mint valamikor Krisztus az apostoloknak. S az Anyaszentegyház látható feje, Krisztus helytartója pedig mindannyiunk tekintetét odairányítja a fatimai Madonnára és azt akarja, hogy most mindannyian hódoljunk neki, hogy most mindannyian vigyük oda szívünket, lelkünket és tegyük meg azt, amit a Szűzanya kíván! Engedelmeskedjünk most a Szűzanya parancsának, mert üzenetet hoz

az égből! Az első üzenete ez: Az én országom a mennyországból való és én elvezetem oda mindazokat, akik szeretnek engem és szeretik az én Fiamat, akik tisztelnek engem és engedelmeskednek nekem s megteszik azt, amit én kívánok tőlük, hogy megvigasztalják az én isteni Fiam, az Úr Szívét!

BESZÉLJÜK MEG AZ ÉG ÜZENETÉT!

A lelkigyakorlatnak elmélkedési pontjait magától a Szűzanyától kapjuk, mert a lelkigyakorlatnak a célja az, hogy az embernek a szemét odairányítsa, ahová való a Madonna, az ő országába, a mennyországba! Mert az ő országa a mi igazi hazánk, a mi igazi otthonunk! S a Boldogságos Szűzanya most azért jön „onnan hazulról”, hogy a lelkigyakorlatok elmélkedéseiben egy kicsit elbeszélgessünk arról, ami ott van, ami ott vár reánk, arról az üzenetről, ami onnan hazulról jön és nekünk szól. Hozzánk intézi e szavakat: „Az én országom a mennyország” s aki oda be akar jutni, annak ő hozzá kell fordulnia, mint ennek a három kis gyermeknek! Vezesse a mi lelkünket is oda fel a mennyországba!

LELKIGYAKORLATOS ALAPIGAZSÁG

A lelkigyakorlatos elmélkedéseknek első alapigazsága: a mi hazánk a Szűzanya országa. E csodálatos fényben és ragyogásban, amelyben a Boldogságos Szűzanya itt áll, a mi lelki szemünk előtt is, vessünk csak egy futó pillantást oda, az igazi hazába! Azért jött le a Szűzanya, hogy közölje üzenetét: akik nagyon szeretik őt és az ő Fiát és akik keresik és szomjazzák az Istent, azok vonuljanak vissza egy kicsit. Hagyják ott azt a sötétséget, ami kinn honol a világban, meneküljenek a világ zajából és jöjjenek ide, a Táborhegy fényébe, a Manréza csendjébe! Ide, ahol a Szűzanya ragyogásának fénye a mi lelkünket is megkapja és nekünk is megmutatja, hogy honnét való ő! „Az én országom a mennyország.” Igen, a Boldogságos Szűzanya ott van otthon és ott uralkodik igazán.

MINDENSZENTEKNÉL JOBBAN RAGYOG

Ha most beletekintünk a mennyországba, abba a csodálatos világba, ahonnét a Szűzanya jött, akkor a szenteknek nagy seregét látjuk, azoknak a szent, tiszta és ragyogó fényes lelkek-

nek megszámlálhatatlan sokaságát, akik ott körülveszik a trónt, a Bárány-nak a trónját és akik ott soha el nem múló, soha el nem veszíthető öröm és boldogság között egy örökkévalóságban az Úr trónusa körül maradnak. Sok-sok szent ékesíti az Úrnak mennyei trónját, de valamennyi között a legszebb a Boldogságos Szűzanya! Valamennyi üdvözült lélek között ő a leggyönyörűsebb, a legtökéletesebb, a legszentebb, a legkedvesebb Isten előtt. A Boldogságos Szűzanya otthon van a mennyországban és nemcsak egyszerű lakója a mennynek, hanem királynője. Ő nemcsak szentségben, tisztaságban, szeretetben múlja felül a szenteket, hanem abban a ragyogásban, amely már a Táborhegy fényében kigyulladt és amely felragyogott Fatimában is a gyermekek előtt. Abban a fényben és dicsőségben ragyog, amely Istentől ered, az örök fénynek, az örök ragyogásnak, az örök dicsőségnek a forrásából, melyből legtöbb a Szűzanyának jutott.

AZ ANGYALOK FELETT ALL

De nemcsak az összes szentek fölött látjuk a Boldogságos Szűzanyát, ha-

nem az angyalok fölött is. Az angyalok tökéletesebbek mint az emberek, természetük tökéletességét tekintve. A kegyelem rendjében is valószínűleg többet kaptak, mint amennyi a halandó embereknek, a szenteknek jutott s mégis valamennyi angyalt, még a kerubokat, a szeráfokat is, akik legközelebb állnak Isten szent trónjához, messze felülmúlja Máriának, az angyalok királynőjének dicsősége. Ó igen, a Boldogságos Szűzanya fölöttük áll, bár a természet rendje szerint, mint ember, tökéletlenebb a tiszta szellemi lényeknél, az angyaloknál, de a kegyelem világában, abban a csodálatos fényben és ragyogásban, amely a Táborhegyen is, Fatimában is kigyulladt, a Szűzanya tökéletesebb, szebb. Hiszen Mária mindent kapott s minden kegyelem, minden fényesség, minden szentség, minden ragyogás, minden ajándék az ő lelkén, az ő anyai szívéen keresztül jut el a mennyországban is az angyalokhoz és a szentekhez; a földön is a mennyország felé vándorló lelkekhez!

A MENNYORSZÁG KIRÁLYNŐJE

„Az én országom a mennyország”

mondja a Szűzanya, mert ő a mennyországnak a királynője. Isten után az összes teremtmények között a legtökéletesebb, a legszentebb és a legszebb. Az ő jósága, az ő szeretete, anyai szíve most lehajol hozzánk is, a Manréza hegyének csúcsán elmélkedő testvérek lelkéhez is és el fogja mondani a menny üzenetét: „Az én országom a mennyország!” Azt akarja mondani: ne féljünk attól, hogy kinn sötét van, hogy kinn szenvedés és nyomorúság van, hogy kinn a bűn üli orgiáit, kinn a gonoszság jutott hatalomhoz, hogy kinn a világban elnyomják Isten gyermekeit. Ne féljünk tőle, mert a mi országunk is a mennyország!

MIÉRT VEZETETT IDE?

Azért vezetett föl a jó Isten kegyelme, a Manréza magaslatára, a Táborhegy csúcsára, azért juttatott el most a Boldogságos Szűzanyának szerető anyai szíve bennünket a Manréza csendjébe, hogy itt kigyullassza a mennyországnak fényét és e fénynél eligazodjunk a sötétségben, megerősödünk a gyöngeségben, szívünk, lelkünk elteljen már most a mennyország elő-

ízével s megérezzük azt, hogy a Boldogságos Szűzanya nemcsak vár bennünket oda, hanem segít és vezet!

MONDD, MIT KIVÁNSZ?

De hogy elvezethessen, mondani-valója van, üzenete van, kívánsága van. Ó igen, Szűzanya, mondd, hogy mit kívánsz tőlünk, mi mindent megteszünk. Ó, már most a Táborhegy fényénél, a fatimai csodás világosságnál, a Manréza lelki meghittségében, a hit világánál, megmutatod a mi igazi hazánkat! Ahová Te való vagy, bennünket is oda vársz, ahol Te országolsz, ott mi a Te alattvalóid vagyunk mindannyian! Mi szeretünk Téged, mint anyánkat, mint aki az Úrhoz, az Úr Szívéhez a legközelebb állsz! Szeretünk, mert Te a mi szívünket az Úr Szívéhez akarod láncolni.

ÁLDJ MEG MINKET!

Kérjük a Szűzanyát, áldjon meg most bennünket s engedje, hogy a lelkigyakorlatoknak magányában ez a csodálatos fény, a hitnek világossága, a kegyelemnek ajándéka, a Szűzanya

ragyogása, a mennyországnak világa
most megvilágosítsa lelkünket, felgyul-
lassza a szívünket és eltöltse azzal a
szent érzéssel, ami onnan jó, a mi
igazi hazánkból, ahova el akarunk
jutni mindannyian.

„Akarjátok? . . .“

„A MENNYORSZÁG A TE HAZÁD!“

„A mennyország az én hazám!” — mondotta a Boldogságos Szűzanya a kis pástorgyermekeknek. „A mennyország a te hazád is!” — mondja a Szűzanya minden egyes lelkigyakorlatzó gyermekének.

A lelkigyakorlatba nem azért vezet bennünket az isteni Gondviselés és Jóság, hogy összetörje a lelkünket és a kárhozattól való félelem kényszerít- sen bennünket Isten igájába! Krisztus szolgálata, Krisztus követése nem teher, nem iga, nem kereszt, hanem az a boldog kötelék, amely bennünket a mennyországhoz fűz! Ezt hirdeti nekünk a Boldogságos Szűzanya most, amidőn lelkünkhöz is ugyanazt a szót intézi, mint a fatimai kis gyermekekhez: „A mennyország a te hazád!”

MI IS BELETEKINTÜNK AZ ÉGI HAZÁBA!

Kint az életben olyan nagyon sötét van és az emberekre úgy ránehezedik sokszor a földi élet mindenféle ügyes-bajos dolga, elsötétedik világos látása, éppen azért most, a lelkigyakorlatban, Mária a mi számunkra is meggyújtja azt a világosságot, amely bevilágít a mi igazi hazánkba. — Mi is beletekintünk most a mennyország fényes birodalmába, mi is elmerülünk annak a mérhetetlen Jóságnak, Szépségnek, Szeretetnek szemléletébe, amelynek köszönhetjük létünket és amely úgy alkotott meg minket, hogy részesedni tudjunk az ő végtelen, az ő mérhetetlen dicsőségében és boldogságában.

HOL KEZDŐDIK TULAJDONKÉPENI ÉLETÜNK?

Nem itt a földön kezdődik tulajdonképpen az élet, hanem ott fönt az égben. Bár előzőleg, születésünk előtt, nem léteztünk, mégis öröktől fogva elhatároztatott, hogy létezzünk. A jó Isten öröktől fogva keblén hordozott bennünket s várta a percet, amidőn az isteni örök terv szerint a világba kel-

lett lépnünk. A jó Isten öröktől fogva szeretett bennünket, előbb, mint mi szerethettük, előbb, mint megismerhettük volna őt. Előbb gondolt reánk, mint mi gondolhattunk volna öreára s az ő gondolata, elhatározása, szeretete helyezte bennünket ide a földre, hogy végigkísérjen a földi életnek minden egyes mozzanatában. Öröktől fogva boldognak teremtett. Azt akarta, hogy az ő boldogságának legyünk részesei. Azt akarta, hogy az ő országának legyünk lakói, az ő családjának gyermekei. S azért a lelkigyakorlatban most megmutatja nekünk ezt az örök tervet, örök elhatározását felőlünk, hogy sohã ne feledkezzünk meg arról, amiért a földre küldött, soha ne feledkezzünk meg arról, amiért létrehozott, soha el ne veszítsük szemünk elõl azt a mérhetetlen, azt az örök dicsőséget és boldogságot, amelynek részeseivé akar tenni, hogyha akaratát teljesítjük!

KIALLNI A PRÓBAT!

Valóban a mi országunk a mennyország és a mi lelkünknek tulajdonképpen már most is, e földi élet folyamán, lélekben mindig ott fenn kel-

lene lakni, az igazi hazában! Ide a földre csak azért helyezett a jó Isten bennünket, hogy előkészüljünk az örök hazába, hogy kiálljuk azt a próbát, amelyet mindenkinek ki kell állnia, aki a jó Isten akaratából szabad akarrattal, szabad elhatározással megáldott lény. A jó Isten azt akarta, hogy mi mindnyájan érdemet szerezzünk és a mi érdemünknek nagysága szerint több és nagyobb legyen a részesedés, amely ott vár reánk a mennyország boldogságában.

BELEPŐJEGY A MENNYORSZÁGBA

Sokszor zúgolódik az ember itt a földön, midőn szenvedések, nehézségek, csapások jönnek; sokszor-sokszor elfelejti, hogy az égi hazába kell készülnie. Sőt vakságában arra is gondol néha, hogy miért is van neki szabad akarata? Jobb volna, ha a jó Isten őt is úgy determinálta volna a jóra, mint ahogy az ösztön determinálja, kényszeríti az állatot arra, hogy a természete szerint éljen! Nem tudja, hogy mit gondol és mit akar az ilyen elvakult ember, mert hogyha nem volna szabadakarata, belépőjegye sem volna a

mennyországba. Szabadság nélkül nem lehetne Isten dicsőségében és boldogságában részesedni. Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett bennünket és csakis ezért tudunk az ő boldogságában részesedni, mert hasonlók vagyunk Hozzá értelmünk és szabadakaratumk tekintetében is.

NINCS ITT MARADANDÓ LAKÁSUNK!

A jó Isten tehát a mennyország számára teremtett bennünket, de a földre helyezett, hogy egy ideig itt a földön készüljünk örök életünkre, örök boldogságunkra. Azonban itt nincs maradandó lakásunk. Az ember itt a földön sokszor úgy elmerül az anyagiakba, annyira benne él a földi életnek a sodrában, hogy elveszíti tekintetét az égről. Nem látja többé rendeltetését, örök célját, elfelejti lassan, hogy ő a mennyország polgára. S ilyenkor kezdődik a földi életnek igazi nyomorúsága; ilyenkor kezdődik az igazi szenvedés, az igazi kereszt, a céltalan bolyongás a földi élet sötéttségében. Csak annak sötét a földi élet, akinek nem világít az örökkévalóság! Csak annak elviselhetetlen teher a földön minden

szenvedés és nyomorúság, akinek nincs reménye arra, hogy az örök boldogság részese legyen. Aki nem tekint az égre, hanem csak a földre és az anyagra, az elvész és elpusztul ezzel a mulékony, pusztuló anyaggal együtt!

MIÉRT JÖTT FATIMÁBA A SZÜZANYA?

A Boldogságos Szűzanya, amikor megjelent Fatimában a három kis pásztorgyermeknek s elmondotta, hogy ő onnan felülről, a mennyországból jött, azért hivatkozott minden más közlése előtt a mennyországra, hogy mindannyiunk szemét, tekintetét oda föl irányítsa. Ő nagyon jól tudja azt, amit Isten öröktől fogva elhatározott felőlünk. A Boldogságos Szűzanya nagyon jól tudta: hányan eltévelyedtek, hányan elfelejtették, hogy ők a mennyi hazába hivatottak, hogy ők Istennek fogadott gyermekei! És éppen azért, mert ezt jobban látta és tudta, a Szűzanyának a Szíve megesett e szerencsétleneken. Azért jött el, azért jelent meg Fatimában, hogy összeszedje Isten gyermekeit és figyelmeztesse őket: ott fent vár reánk égi hazánk! El ne vesszünk itt a földiekben, az anyagiak-

ban, hanem tekintetünk, a szívünk, a lelkünk mindig az égre nézzen és az ég felé törekedjék. A Boldogságos Szűzanya jóságos anyai szíve megesett az embereken, akik annyira elmerülnek a földiekben, hogy nemcsak megfeledkeztek Istenről, hanem szembe fordultak vele. Igen, sokan, nagyon sokan elszakadtak a földön Istentől!

SEGITENI JÖTT!

Huszonöt évvel ezelőtt történt a fatimai első jelenés. A világháború akkor javában dühöngött; a gyűlölség, az emberi gonoszság diadalát ülte. Azt hittük akkor, hogy még soha ilyen nagy háború nem volt, hogy a gyűlölség soha még ilyen magasra nem lángolt emberi szívekben. Azt hittük, hogy soha a bűn még ennyire diadalát nem ülte itt a földön! Tényleg az emberiség történetében a legsötétebb napok éppen azok voltak, amikor a Szűzanya megjelent. Sőt éppen azért jelent meg, mert ilyen nagyon sötét napokat élünk, mert oly nagy veszedelembe került az egész emberiség, hogy a Boldogságos Szűzanyának jóságos szíve megesett rajta. Segíteni jött! Azt akar-

ta, hogy megmentsen bennünket, azt akarta, hogy rádöbbsen arra a nagy veszélyre, amely fenyegetett, arra a pusztulásra, amelyet az akkori háború jelentett.

ELŐSZÖR IS SZÍVÉRE HIVATKOZOTT

S éppen azért a Szűzanya, mikor megjelent Fatimában, először is az ő anyai, jóságos, szerető Szívére hivatkozott. Először is azt mondta el, hogy mennyire fáj Szívének az, hogy az emberek elszakadtak Istentől és a bűnbe merültek. Mennyire fáj anyai Szívének az, hogy az emberek, mint Isten ellenségei élnek a földön, holott a mennybe hivatalosak. Nemcsak, hogy elszakadtak a mennyei hazától, hanem ellenségeivé váltak Istennek! Minden bűn, minden gonoszság egy-egy törzúrás anyai Szívént. Minden, ami Isten ellen irányul, fáj a Szűzanya szep-lőtelen Szívének. De legjobban fáj, hogy ezek a szerencsétlenek, akik bűnbe estek és Isten ellen fordulnak, a legrettenetesebb pusztulás örvénye előtt állnak. És éppen azért jött, hogy segítsen. Eljött, hogy fölrázza az emberiséget ebből a rettenetes veszede-

lemből és rádöbbsentse arra, hogy e végső órában, végső veszedelemben mit lehet és mit kell tennie!

„AKARJÁTOK-E? ...

A jelenet után, amelyről előzően elméltünk, a Szűzanya azt mondta a kis pásztorgyermeknek: „Akarjátok-e följánlani az Úrnak, hogy készségesen fogtok áldozatokat hozni, hogy önként vállaljátok mindazokat a szenvedéseket, amelyeket ő küld nektek *engesztelésül azokért a tengernyi bűnökért, melyekkel isteni szent Fölségét megbántják*, hogy kieszközöljétek a bűnösök megtérését és elégtételt nyújtatok a káromlásért és mindazokért a megbántásokért, amelyekkel Mária szeplőtelen Szívét illetik?”

FÁJ SZIVÉNEK A SOK BŰN

A Boldogságos Szűzanya tehát az ő szeplőtelen Szívére hivatkozik. Fájt neki az a tengernyi sok bűn, amely elönti, elözönlí a világot. Fájt neki az, hogy az emberek ahelyett, hogy előkészülnének az örök életre, az örök boldogságra, amely vár rájuk, a kárhozat útjára indulnak! Mérföldetlenül fájt

neki, hogy megsokasodik a földön a bűn, a gonoszság, Isten káromlása és megbántása. Minden káromlás, minden Isten elleni véték a Boldogságos Szűzanya Szíve ellen is egy-egy merénylet, egy-egy törsvérzés! E szózatában azt mondja tehát a Szűzanya az embereknek, ami az anyai szívnek legjobban fáj, elpanaszolja azt, amit talán nem gondoltak még akkor, amidőn a bűn útjára léptek! Milyen kevesen gondolnak arra, hogy a mennyországban van valaki, aki szerető, jóságos szívvel, emberi szívvel, anyai⁴ szívvel érez és szeret bennünket s gondoskodik rólunk! Azért jelent meg Fatimában láthatóan a Szűzanya, azért hivatkozott szeplőtelen Szívére, hogy rádöbbenjünk anyai szívének szeretetére, melegére s érezzük meg azt, hogy most jót akar, amidőn bennünket föl akar rázni a bűnben való tespedésből!

ÖNKÉNTES ÁLDOZATOT KIVÁN!

Valami nagy dologra, valami nagy föladatra szólít föl, mikor azt kérdezi a kicsiny gyermekektől: „Akarjátok-e felajánlani magatokat az Úrnak?” Önkéntes áldozatot kíván! Nem parancso-

latot közöl, nem valami törvényt hirdet, hanem áldozatot kíván, önkéntes odaadást. „Akarjátok-e följánlani az Úrnak, hogy készségesen fogtok hozni áldozatot engesztelésül?”

EGYETLEN MENEKÜLÉSI ESZKÖZ!

Huszonöt évvel ezelőtt, amidőn a bűn kezdett elsokasodni, megszaporodni a földön, a Boldogságos Szűzanya meghirdette az egyetlen eszközt, amely megment: kezdjük engesztelni az Urat! Az engesztelésnek nagy műve fogja majd az emberiséget visszatartani abból a rettenetes veszedelemből, amelybe megindul, amelybe rohan. Az engesztelés műve, amelyben majd nem a nagyok és hatalmasok fognak előljárni, hanem a kicsinyek, az igénytelenek, a kis lelkek, a gyermekek, a tehetetlenek, akiknek éppen ez az önkéntes áldozatuk fog erőt és hatalmat adni arra, hogy megállítsák a világ folyását!

AKARJUK!

Ezek a kicsiny gyermekek, akik még írni és olvasni sem tudtak, akik az ő naiv ártatlanságukban csakis a hit elemeivel voltak még tisztában, ezek

akkor, annak a világosságnak a fényénél, amelyet onnan felülről kaptak, — s amelyet előző elmélkedésünkben a hit világosságának és a hit nagyobb kegyelmének nevezünk, — azonnal megértették azt, amit a Boldogságos Szűzanya tőlük kívánt. Sokkal jobban a mélyére hatoltak a Szűzanya szavának, mint akár manapság sok tudós férfiú és sok bölcs ember, aki hallja ugyan, hogy mi az engesztelés, de legfeljebb a vállát vonogatja és kezével legyint egyet. Ezek a gyermekek megértették és belátták a hit világosságánál, hogy mi az, amit a Szűzanya kíván. Megértették, hogy most önkéntes áldozatról van szó! Ha akarják, vállalják, ha nem akarják, nem követnek el vele bűnt és mulasztást; és ők mégis azonnal és készségesen azt felelték: akarjuk! És ekkor a Boldogságos Szűzanya azt mondta, ha valóban akarják, akkor legyenek készen sokat szenvedni, de ne féljenek, az isteni kegyelem mindig segíteni és erősíteni fogja őket.

A GONDVISELÉS ESZKÖZÉVÉ VALUNK!

A jó Isten mindnyájunkat oda hív a mennyei hazába, de az embereknek

nagy sokasága, mondhatjuk többsége, elszakad Istentől és a kárhozat felé veszi útját, de a Boldogságos Szűzanya — mikor ezt látja — eljön, hogy megmentésükre összegyűjtse azokat, akik lélekben igénytelenek és alázatosak, akik a világ szemében tehetetlenek és akiknek a kezében nincsen hatalom a világ kormányzására és az emberek vezetésére. Ezeket választja ki arra, hogy az isteni Gondviselés eszközei legyenek. Az engesztelés művében a Gondviselés eszközeivé válunk. A Boldogságos Szűzanya tehát a fatimai gyermekektől és azokon keresztül majd mindannyiunktól, mitőlünk is, azt kívánja, hogy döbbenjünk rá arra a mérhetetlen boldogságra, amely reánk vár a mennyországban és arra a rettenetes veszteségre, emberi szóval ki nem fejezhető csapásra és katasztrófára, amely éri azokat, akik azt elveszítik, s ha ez érinti szívünket, akkor próbáljuk megmenteni, próbáljuk visszatartani az embereket a bűn útjáról és visszavezetni őket Istenhez.

TARTSUNK BŰNBÁNATOT!

Az engesztelés művének első és legnagyobb feladata az, hogy mi magunk

is tartsunk bűnbánatot. Ha mi is eltévelyedtünk volna, hogyha mi is eltávolodtunk volna a jó Istentől, most térjünk vissza hozzá alázatos, bűnbánó szívvel, lélekkel! A lelkigyakorlatok erre nyújtanak elsősorban alkalmat. A bűnösök Menedéke majd kieszközli számunkra a megtérés kegyelmét. Ha gyöngéeknek és gyarlóknak éreznénk magunkat, nagy bizalommal forduljunk akkor hozzá, ő majd kieszközli számunkra mindazt a kegyelmet, amelyre szükségünk van, hogy kivetközzünk hibáinkból. Mária megszerzi nekünk Isten segítségét, hogy kiemelkedjünk emberi gyalóságainkból, gyöngeségeinkből.

AZ ENGESZTELEÉS ÁTALAKIT

Látni fogjuk további elmélkedéseinkben, hogy az engeszteléssel ez a három kis gyermek hogyan alakult át az isteni kegyelemben és hogy a tisztaság, az életszentség útján néhány hónap alatt milyen magasra jutott. A Boldogságos Szűzanya hogy megsegítette őket azért, mert alázatosak, mert szerények, mert nemcsak korban, hanem lélekben is kicsinyek és alázatosak voltak és maradtak. Minél inkább érezzük, hogy

mi is gyarlók, gyöngék, kicsinyek vagyunk, annál nagyobb bizalommal menjünk most a Szűzanya Szívéhez, annál nagyobb bizalommal mondjuk mi is a fatimai gyermekekkel, hogy igen, mi is akarjuk azt, amit a Szűzanya tőlünk is kíván. Ha mi igazán a Boldogságos Szűzanyába kapaszkodunk, akkor nemcsak bűneinktől tisztulunk meg, nemcsak a hibáinkból emelkedünk ki, hanem az ő segítségével, Isten kegyelmében egészen átalakulunk és biztosítjuk magunknak azt a boldogságot és azt a dicsőséget, amelyről a Szűzanya ezt a három kis gyermeket biztosította mindjárt az első megjelenése alkalmával.

NEKÜNK IS SZÓL!

De hát tőlünk is azt kívánja a Szűzanya, amit a fatimai gyermekektől? Ezt a szózatot csak hozzájuk intézi, avagy mihozzánk is? Látni fogjuk a későbbi megjelenések folyamán, amelyekről majd bővebben elmélkedünk, hogy mindaz, amit a Szűzanya mondott, amit a Szűzanya a hat megjelenésben kívánt, az mind szól nekünk is, szól az egész emberiségnek: az első

világháború és a mostani embereinek. Ez a két háború — látni fogjuk — összefügg; a Szűzanya előre megmondta azt, ami most történik. — A Boldogságos Szűzanya azért jelent meg és amit mondott, azért mondotta, hogy most mindannyiunkat, akik szeretjük Istent, összegyűjtsön az engesztelés művében, az engesztelők nagy táborában.

*LEGSÜRGŐSEBB TEENDŐNK:
ENGESZTELNI!*

A lelki életet úgy szokták felfogni a világban, hogy el kell hagyni a bűnt, meg kell tisztulni a hibákból, a tökéletességre kell törekedni. Szó sincs róla, mindez hozzá tartozik. Ez a lelki fejlődés útja. Azonban a lelki életnek a jelen körülmények között a legfontosabb teendője és legsürgetőbb programja éppen az, amit a Szűzanya huszonöt évvel ezelőtt sürgetett és sürget ma is! Éppen a mai nehéz idők emberéhez szól az, amit akkor mondott, s ha most nem teljesítjük, nem tudjuk, hogy mi fog ezután történni. Mit is kívánt a Boldogságos Szűzanya akkor és mit kíván most is? Most már egész más figyelemmel nézzük és

hallgatjuk szavát, amikor érezzük és tudjuk, hogy nekünk is szól. Szűz Mária önkéntes áldozatra hívta föl ezeket a gyermekeket és hív bennünket is. Azt kérdezte, akarunk-e önként, tisztán szeretetből, a jó Isten iránti gyermeki érzésből és ragaszkodásból engesztelő áldozatok lenni? Akarunk-e készségesen áldozatokat vállalni? Szívesen fogadjuk-e mindazokat a szenvedéseket, amelyeket majd a jó Isten küld nekünk?

MIÉRT KELL ENGESZTELNI?

Megmondta a Szűzanya: mert tengernyi az embereknek bűne! Tengernyi volt akkor, 1917-ben, amikor a jelenés először történt és tengernyi, sőt sokkal-sokkal több manapság, amikor a második világháború is a legszörnyűbb fázisába érkezett. Szinte nem is lehet beszélni a bűnnek útjáról, terjedéséről, a gonoszság vakmerőségéről és méreteiről! Olyan szörnyűségek történnek, hogy megborzad az ember. Mint valami sötét áradat, mint valami szennyes, mérges árvíz vonul végig most a világon a bűn. Hatalomhoz jutott és annyi esze van, hogy ha egyszer a ke-

zében tartja a hatalmat, azt könnyen ki nem engedi és ugyancsak kihasználja a maga érdekében. Ne legyünk kétségben afelől, hogy a bűn nem fog belenyugodni abba, hogy akadnak emberek, akik szembehelyezkednek vele. Mindent el fog követni, hogy beletörje a maga uralmába azokat is, akik a bűntől távol akarják magukat tartani. Minden eszközt fel fog használni célja érdekében, nemcsak az erőszak eszközeit. Azt nagyon jól tudja, hogy erőszakkal csak mártirokat adna az Egyháznak, de ravaszsággal, csábítással, a romlottság minden eszközének felhasználásával terjedni fog a bűn és megerősödik az ő uralma, hatalma és befolyása a földön.

*NEM TANULTUNK AZ ELSŐ
BÜNTETÉSBŐL!*

Huszonöt évvel ezelőtt a Boldogságos Szűzanya üzenetet hozott, hogy visszatartsa az emberiséget a bűntől. Az emberiség nem állt meg a bűn útján. Amikor megjött a béke, akkor előkészített még egy szörnyűbb, még egy rettenetesebb öldöklést, még jobban elhagyta az erkölcsi életnek azo-

kat az alaptörvényeit, amelyek nélkül sem egyéni, sem családi, sem társadalmi béke és boldogság nem lehetséges. Manapság még sokkal jobban szükség van az engesztelésre, mint a fatimai jelenések alkalmával. Az a tengernyi szenvedés, az a sok-sok csapás, büntetés, amely itt suhog feletünk, semmi más, mint az isteni Igazságosságnak büntetése.

ENGESZTELNI KELL!

A tengernyi bűnért, amely történik s amellyel az isteni szent Fölséget megbántják, engesztelni kell! A bűnösökért, akik Istennel szembeszállnak és akik a gonoszság útján járnak, engesztelni kell! Elégtételt kell nyújtani Istennek, hogy megmentsek a bűnösöket a kárhozat örvényétől, mert hiszen bármennyire gonoszak is, bármennyire bűnösök is, mégis csak ők is hivatottak az örök életre és az örök boldogságra! A Szűzanya jóságos, anyai Szíve vérzik és szenved, mert látja, hogy ezek a pusztulás útjára léptek s nagyon jól tudja, hogy ez az út, amelyen megindultak, hol végződik. Mit tehetünk tehát mi, hogy ezen a szörnyű

helyzetén valamit is segítsünk? — Nagyon sokat! A Boldogságos Szűzanya biztosít bennünket arról, hogy az engesztelés művével nagyon sokat tehetünk. Elégtételt nyújtani és megengesztelni az isteni Igazságosságot, könyörögni a bűnösökért és kieszközölni a bűnösök megtérését, ez az amit a Szűzanya kíván tőlünk.

FELELJÜNK MÁRIÁNAK!

Ha a lelkünk mélyén úgy érezzük, hogy Szűz Mária most reánk néz és tőlünk is várja a feleletet: „Akarjátok-e?” Nekünk felelnünk kell! Én azt hiszem, kivétel nélkül azt feleljük neki: Szűzanyám, ha Te kívánod, ha Te kérded, akkor készségesen és örömmel! Tudjuk nagyon jól, hogy valami nagy áldozatot kell hoznunk, de hogyha ezt az áldozatot nem hoznók meg, akkor mi sem kerülhetjük el a sorsunkat! Ki tudja, hogy mi következnekk akkor?! Ha pedig készségesen elfogadjuk, akkor bízunk a te anyai jóságodban, a te szeplőtelen tiszta Szívednek szeretetében, hogy te majd a mi engesztelő áldozatunkat odaviszed Isten színe elé, egyesíted majd az Úr Jézus

szentséges Szívének érdemszerző, engesztelő áldozatával! Te majd bemutatód a mennyei Atyának, s kiengesztelled őt a világ bűneiért, hogy megbocsásson, megengesztelődjék és elvegye büntetésének sujtó ostorát, amely felettünk suhog s bennünket is ér!

LEGYÜNK KÉSZEN AZ ÁLDOZATRA IS!

Ó, hogyha akarjuk, ha készen vagyunk megtenni azt, amit a Boldogságos Szűzanya kíván, akkor legyünk készen minden áldozatra! Akkor legyünk készen sokat szenvedni és mindig bízni az isteni kegyelem segítségével, erősítésében. Az engesztelés áldozattal, szenvedéssel jár. Áldozat kereszt, amelyet magunkra veszünk, de annak súlyát nem fogjuk érezni, mert Isten ereje segít bennünket, amelyet a Boldogságos Szűzanya eszközöl ki számunkra. Ha örömmel és készségesen engesztelünk, akkor a fájdalom nem fog keserűséget okozni, mert mennyei öröm édesíti azt meg! A fájdalom és a szenvedés, a kereszt és a kínok csak akkor okoznak gyötrelmet az embereknek, hogyha az ember nagyon emberi

módon szenved, hogyha nem oda tekint fel a mennyországba, ahol a jó Isten öröme és dicsősége várja őt. Mert hogyha tekintetünk mindig föl-irányul a mennybe, Isten hazájába, a mi hazánkba, akkor lelkünk mindig Istennél lakik, akkor mindig a hit világosságában és Isten szeretetében élünk és nem érezzük többé a földi életnek terhét, a szenvedéseknek keserűségét. Akkor nem roppan össze a keresztnek súlya alatt a lelkünk, mert a Boldogságos Szűzanya segíti és ki-
eszközli számára a jó Istennek segítségét és minden kegyelmét.

„LÉLEKBEN AZ EGEKBEN
LAKOZZUNK!“

Krisztus Urunk mennybemenetele napján az Egyház így imádkozik: „mente in caelestibus habitemus!“ Lélekben mindig az egekben lakjunk, ahova az Úr Jézus felment! A fatimai jelenés, ez a csodálatos világosság, amely huszonöt éve kigyulladt a pásztorgyermek szemé előtt és amely azóta kigyullad a mi lelki szemünk előtt is, ehhez segít bennünket: lakjunk mi is a lelkigyakorlatok alatt lélekben ott

fönn a mennyben! Felejtsük el most, legalább erre a pár napra, hogy emberi testben bukdácsoló, szegény földi lények vagyunk, akiknek sok nyavalyája, gyöngesége, gyarlósága, szenvedése van! Felejtsük el, hogy emberi testben élünk! Járjunk lélekben ott fönn, abban a másik országban és halljuk meg azt, amit ott az égben mondanak, amit a Szűzanya onnan fentről intéz hozzánk. Érezzük azt az örömet, boldogságot és szeretetet, amely az ő szeplőtelen Szívéből szűrődik át a mi emberi szívünkbe és tapasztalni fogjuk, hogy lelkünk teljesen átalakul, életünk egészen más lesz! Úgy, hogy ha a lelkigyakorlatból vissza fogunk menni megint a mindennapi életbe, akkor már csak testben éljünk itt a földön, lélekben pedig mindig ott fenn az égben: „Mente in caelestibus habitemus!”

Menedékünk

A TITOK KITUDÓDIK

Az első fatimai jelenés után a kisgyermekmek megegyeztek abban, hogy hallgatni fognak az egész csodálatos történetről. Azonban a kis Jacinta amikor hazaért, nem tudta eltitkolni örömet. Folyton tapsolt és ugrált örömben, úgy, hogy feltűnt édesanyjának is. Mikor megkérdezte, hogy mi van vele, nem tudta megállni és kikotyogta a titkot. S amint kicsiny falucskákban már történni szokott, a hír mint futótűz terjedt mindenfelé. A két kis gyermeknek édesanyja rögtön átment Lucia anyjához és elujságolta neki, hogy mi történt. Vallatóra fogták Luciát is, aki sokáig hallgatott. De nem hagyták békén és a végén ő is bevallotta, hogy mi történt. Édesanyja nem adott hitelt szavainak. Egészen a negyedik látomásig hazugnak bélyegezte. Szigorúan megbüntette, ki is kapott. Többször el-

vitte, hogy menjen, gyónja meg a hazugságát. A leány elment gyónni, de váltig hajtogatta: Nem gyónhatom azt, amit nem követtem el!

*ELŐKÉSZÜLET A MÁSODIK
JELENÉSRE*

A következő hónap, június 13-ika éppen Pádúai Szent Antal ünnepe, aki portugál származású lévén, napját mindenfelé a legnagyobb díszszel, ünnepséggel szokták megülni. Már előző nap készültek mindenhol az egész országban az ünnepségre, a Marto gyermekek szülei is. Feltűnt azonban, hogy Francisco és Jacinta nem akarnak az ünnepségre elmenni, hanem azt mondták, hogy ők szeretnének kimenni arra a helyre, ahol a Szűzanya megjelent és ahova rendelte őket. A szülők eleinte iparkodtak lebeszélni gyermekeiket, de azután nem sokat törődtek velük. Másnap szabadjára engedték őket és 11 óra tájban el is indultak ahhoz a tölgyfa-bokorhoz, ahol a Boldogságos Szűzanya először megjelent. Most már kíváncsiskodók is mentek velük, kb. 40—50-en, akik szerettek volna tanúi lenni azoknak

az eseményeknek, amik a gyermekekkel történnek.

A MÁSODIK JELENÉS

Amikor kiérkeztek, először imádkoztak, a rózsafüzért mondták el. Utána Lucia felkelt, intett, hogy most itt az ideje, a Szűzanya rövidesen meg fog jelenni. Láta már azt a villámlásszerű égi fényt, amely első ízben is jelezte a Szűzanya közeledtét. Tényleg a Szűzanya újra megjelent. Idegenek nem láthatták, csupán a gyermekek. Francisco nem hallotta a Szűzanya szavait, a kis Jacinta hallott mindent, az idegenek csak Lucia szavait hallották, aki a Szűzanyával beszélt. A Boldogságos Szűzanya ezen második jelenése alkalomával újra azt kötötte a lelkükre, hogy a következő hónapban ismételten jöjjenek ki ebben az időben, imádkozzák továbbra is naponta a rózsafüzért engesztelésül és azután Luciának lelkére kötötte, hogy tanuljon később írni és olvasni, iskolába járjon, mert a Gondviselésnek terve van vele.

VALAMI TITKOT KÖZÖL A SZŰZANYA

Azután valami titkot is közölt velük,

amelyet ők nem akartak megmondani, csak jóval később, amidőn a jó Isten indítást adott Luciának, hogy a titokról szóljon. Lelkiatyja és az Egyház parancsára akkor írta le ennek a titoknak legalább egy részét, amelyet most már tudunk. Ez a titok az ő sorsukra vonatkozott. Lucia a beszélgetés folyamán azt kérte a Boldogságos Szűzanyától, hogy őt is vigye már most magával az égbe és a Szűzanya azt mondta, hogy Jacintát és Franciscót csakhamar el fogja vinni a mennyországba, azonban Luciát még nem. „Neked még tovább itt kell maradnod — mondotta — Jézus eszközül akar felhasználni, hogy engem megismertess és megszerjess. Ő akarja, hogy elterjedjen és megszilárduljon a szeplőtelen Szívem iránti tisztelet. Aki ezt felkarolja, megígérem, hogy üdvözülni fog. Ezeket a lelkeket Isten különös módon szeretni fogja, mint a virágokat, amelyeket én helyezek a trónusához.” Tudomásunk szerint ez a titoknak egyik része.

ÜDVÖSSÉGÜNK BIZONYTALANSÁGA

Ezeket a gyermekeket elfogta tehát az aggodalom, amely minden ember

lelkében többször felébred, a bizonytalanság, az üdvösségnek a bizonytalansága. Hányszor érzi az ember azt, hogy olyan kétséges a jövő, nem a földi élet szempontjából, hanem azért, mert az örök üdvösség bizonytalan. Még a Szentírás is azt mondja: „Aki azt hiszi magáról, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.” (Kor. I. 10, 12.) — Senki nem ígérheti magának itt a földi életben a végső állhatatosság kegyelmét, senki nem lehet biztos afelől, hogy mindvégig hű marad az isteni kegyelemben. Az a tökéletesség, az a képesség, amiről a mult elméledünkben szó volt, az emberi szabadság, sajnos lehetővé teszi azt, hogy bármelyikünk is elszakadjon Istentől.

AZ ÉLET LEGNAGYOBB TEHERTÉTELE

Az emberi életnek ez a szörnyű tehertétele: a bűnnek öröksége, amely mindannyiunkat húz lefelé. A testi és a bűnös kívánság, amely ősszüleinkről reánk maradt, ez a szörnyű örökség okozza, hogy a szenvedély fellázad bennünk az értelem és az akarat ellen és állandóan hadakozik a lélekkel. A szörnyű hajlam, amelyről Szent Pál

apostol mondotta: „Más törvényt látok tagjaimban, ez küzd értelmem törvénye ellen” (Róm. 7. 23.), mindnyájunk számára bizonytalanná teszi az üdvösséget.

Hogyha az ember csak egy kicsit is elgondolkozik ezen, megrémül és rettegés fogja el, mert nem tudhatjuk, hogy mi történik majd a végén, amidőn nekünk is el kell hagynunk ezt a földet.

„MIRE NEVELEM GYERMEKEIMET?”

Ki gondolta volna, hogy a modern korban, a XX. században jön majd egy mozgalom, amely ráteszi kezét az ifjúságra, kivonja azt az Egyház kezéből, kivonja a szülők hatása alól s szörnyű, istentelen hatást gyakorol reá, hogy az egész ifjúság egyetemesen Isten és a szülők ellen forduljon?! Ki hitte volna ezt huszonöt évvel ezelőtt, amikor a fatimai események történtek? És megtörtént! Mélyen a szívembe markolt pár évvel ezelőtt, amikor a spanyol forradalom javában dühöngött, egy orvoscsaládban az édesanyának a szava: „Borzalom elgondolni is — mondotta, — hogy kivonják a szülők

kezéből a gyermeket is, a szülők ellen és Isten ellen fordítják. Hát mire nevelem én őket? Egész életemet odaadom gyermekeim nevelésére és jövőjéért, s mire felnőnek, ellenségeket, kígyókat és skorpiókat nevelek magamnak?! Nem én nevelem, hanem kivesszik a kezemből és ellenem fordítják!” Édesapa, édesanya megértik ezt az aggodalmat, mit jelent az, amikor egész életüket odaáldozzák gyermekeiknek és azok a végén ellenük fordulnak.

*MEGÁLLJUK-E HELYÜNKET
ÜLDÖZÉSBE?*

Ki biztosít bennünket arról, hogy ha esetleg ilyen komolyabb, erősebb nyomás, fenyegetés, üldözés jön, megálljuk-e mindannyian a helyünket? Ha majd elkövetkezik az, ami már elkövetkezett egyes helyeken, hogy misére járni nem szabad, egyházi esküvőt kötni súlyos büntetés terhe mellett tilos, ha halálbüntetés jár a vallásos élet legkisebb megnyilvánulásáért? Ki biztosít bennünket arról, hogy mi akkor is állhatatosak maradunk? Ha egy rózsafűzérért, egy szentképért halálbüntetést mérnek reánk, hogy akkor

merjük-e elővenni a rózsafüzért és merjük-e a szobánk falán függve hagyni a szentképet?

BELSŐ ELLENSÉG

Pedig a külső ellenségnél sokkal veszedelmesebb a belső ellenség, az állandó rosszra való hajlam, a bűnök a fullánkja, az eredeti bűnök ez a szörnyű öröksége. Az alacsonyabbrendű ember mert fellázadni a magasabbrendű, az Isten ellen és a büntetés, amelyet Isten kirótt rá, az volt, hogy az emberben is az alacsonyabbrendű, az érzéki világ fellázadt a magasabbrendű, a szellemi világ ellen. Az értelem és akarat hadakozik azóta. Ezt a rossz hajlamot gyógyítja ugyan a kegyelem, de egészen meg nem szünteti, ez a harc, ez a küzdelem mindvégig kíséri az embert, egészen az utolsó pillanatig.

A LEGNAGYOBB KISÉRTŐ

Ki tudja, nem fog-e halálos ágyunkon velünk is az történni, ami Szent Mártonnal, a dunántúli, szombathelyi származású nagy püspökkel, Franciaország lángbuzgalmú apostolával? Mídonn halálán volt és borzadva látja,

hogy az ördög ott settenkedik az ágya körül, azt mondja neki: „Mit keresel te itt, kegyetlen vadállat, semmim sincs, ami a tied volna. Ábrahám kebelébe térek nemsokára!” És a gonoszlélek még az utolsó percben is próbálkozik, hát hogyha az Úrnak ezt a nagy apostolát, ezt a lánglelkű férfiút, csodatevőt, talán meg tudja közelíteni. Senki sem biztos az örök üdvösségben. Senki sem ígérheti magának az állhatatosságot mindvégig.

„NEMSOKÁRA MAGAMMAL
VISZLEK AZ ÉGBE!”

Ha arra gondolunk, mennyi veszélynek van kitéve a mi üdvösségünk is, éppen ezekben a modern időkben, ebben az istentelen, bűnös korban, amelynek gyermekei vagyunk, akkor egész biztos, hogy remegés fog el bennünket. Csak azt csodáljuk, hogy ez a három kicsiny gyermek mennyire megérezte ezt a nagy igazságot! Ezek még nem végeztek lelki gyakorlatot és mégis mennyire átérezték azt, hogy mily bizonytalan az ember üdvössége. Amikor a Szűzanya megjelent nekik, amikor a túlvilágnak a fényessége feltárult előt-

tük, mindjárt felhasználták az alkalmat, hogy a Boldogságos Szűzanyát megkérjék, segítse őket és biztosítsa az utolsó percben az üdvösségről. És a Szűzanya nem zárkózott el kérésük elől. A halál biztos, de az ideje bizonytalan, azért előre megmondotta a két kisebbiknek, hogy nem sok idő van hátra, hamarosan el fog jönni értük. A két kicsiny gyermek örömmel és készségesen fogadta a Szűzanyának ezt a szavát. Más ember, ha megtudná, hogy nem sok idő van hátra, hát bizony elszontyolodna, hogy ebből a földi életből már nem sokat élvezhet. Talán mi is úgy volnánk, hogy kérlelni kezdenők a Szűzanyát, engedjen még egy kicsit, még oly fiatalok vagyunk, még oly keveset élveztünk a földi életből! Nézd Szűzanya, egyik háború kezdődött, amikor születtem, a másikba belenőttem, eszközöld ki, hogy még sokáig éljek és legyen egy kis élvezetben is részem! Találnánk ezer és ezer okot, hogy a Szűzanyát megkérjük, hagyjon még egy kicsit itt, ebben a földi életben. Akik még az első háború előtti boldog békeidőt megérték, sokszor visszasírják azt, s most bizonyosan azt kérnék a Szűzanyától: „Jaj,

ha még egyszer megérném ifjúságomnak azt a boldog idejét, kár, hogy olyan rövid volt!”

*HA NEKÜNK IS UGYANEZT
MONDANÁ? ...*

A Boldogságos Szűzanya ennek a két kis gyermeknek megígérte, hogy hamarosan el fog jönni értük és magával viszi őket. Ha nekünk is ugyanezt mondaná s mi is a hit világából él-nénk, úgy mi sem keserednénk el, mi sem félnénk attól, hogy itt kell hagyni ezt a sáros földtekét, még akkor sem, ha örömben volt részünk és szenvedésben, lemondásban, üldözésben talán kevés. Mert, hogy ha a hit világosságánál egyszer feltekintünk az örök hazának fényességébe, örömébe és dicsőségébe, akkor eltűnik e földön minden öröm, fény és dicsőség, akkor elveszti itt a föld az ízét, akkor az ember nem tudja többé úgy élvezni a földet, mint ahogy eddig élvezte, hanem egyedül annak az örömnak az ízét keresi, amely odaát a mennyországban várja. Így volt ez a két kis gyermek is. Olyan csodálatos az a lelki átalakulás, amelyen átmentek, midőn megtudták, hogy

a halál ideje számukra már nem bizonytalan, hanem hamarosan el fog közeledni.

VALAMIT NEKÜNK IS IGÉR

Nekünk a Szűzanya nem mondja meg, hogy mikor jön el értünk, nekünk a Szűzanya egyénileg nem biztosította üdvösségünket, de abban, amit ezeknek a fatimai gyermekeknek mondott, adott valami nagy vigasztalást. Figyeljük csak meg, azt mondotta a Szűzanya, hogy az Úr Jézusnak a szándéka ezekben a mai nagyon nehéz időkben a Boldogságos Szűzanya szep-lőtelen Szívének tiszteletét meghonosítani, elterjeszteni a földön és azoknak, akik ezt a tiszteletet felkarolják, megígéri, hogy üdvözülni fognak. Gondolkozzunk csak egy kicsit ezen! Mit jelent ez az ígéret a Szűzanya ajkáról? Azt jelenti, hogy megszűnik az a bizonytalanság, az a kétség, az a szenvedés, amely az emberre folyton leselkedik az utolsó óra és az örökkévalóságba való költözés miatt.

*BIZTOSITHATJUK MI IS
ÜDVÖSSÉGÜNKET!*

Igen, bizonytalan a halál ideje és

senki magának az üdvösséget nem ígérheti, senki sem bízhat magában, mert hiszen magunkban hordozzuk a halál fulánkját, az eredeti bűnök szörnyű örökségét. De nem is magunkban bízunk, hanem a Boldogságos Szűzanyának oltalmában és ígéletében. A Boldogságos Szűzanya megígérte azt, hogy akik fölkarolják az ő szeplőtelen Szívének a tiszteletét, azokat átviszi, átvezeti az örök hazába, a mennyországba, éppen úgy, mint ahogy ennek a két kicsiny gyermeknek megígérte. Ha mi az ő szeplőtelen Szívének tiszteletét szívünkbe fogadjuk, szívvel, lélekkel felkaroljuk, akkor nem kell többé félnünk attól, hogy üdvözülünk-e vagy sem. A Szűzanya mellettünk áll, segíteni fog.

A MENNYORSZÁG ÉKESSÉGEI

Sőt azt igéri, hogy nemcsak biztosítja számunkra az örök üdvösséget, hanem különös helyre fog majd juttatni a mennyországban. Azt mondja: „Ezeket a lelkeket a jó Isten különös módon szeretni fogja, mint a virágokat, amelyeket én helyezek trónusához.” Tehát ezek azt a szerepet kapják a menny-

országban, mint azok a szép virágok, amelyeket az oltárra helyezünk, amelyeket azzal tüntetnek ki, hogy ott legyenek az Úr közelében. A Szűzanya e választottakat, mint a mennyország különös ékességeit: a mennyei Atyának, a teljes Szentháromság trónusának lábához fogja tenni. Különös ékességei lesznek Isten trónjának. Ebben az ígéletben tehát az foglaltatik, hogy akik a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívének tiszteletét most igazán szívvel felkarolják, nemcsak egyszerően üdvözülnek, hanem számukra a mennyországban kiválasztott hely vár!

Patmoszban, Szent János apostolnak adatott meg, hogy víziókban, látomásokban lássa a Bárány trónusát. Láta az angyalok karát, látta azokat a kiválasztott szűzi lelkeket, akiknek a jó Isten azt a különös kegyelmet adta, hogy az Isten trónjához a legközelebb állhatnak az üdvözült lelkek közül. Most a Szűzanya megjelenik és elmondja, hogy mi is, nemcsak közel leszünk Isten trónusához, hanem Isten trónusának különös ékességei, virágai, díszei leszünk, ha az ő szeplőtelen Szívének tiszteletét felkaroljuk, szívünkbe fogadjuk és terjeszteni fogjuk!

MIHEZ FÜZÖDIK A NAGY IGÉRET?

Mit jelent ez: hogy a Szűzanya szeplőtelen Szívét különös módon tisztelni, magunkévá tenni? Vajjon csak egy egyszerű ájtatosságot, vajjon csak azt jelenti, hogy ezután a Boldogságos Szűzanyát necsak abban a túlvilági fényben rajzoljuk és ábrázoljuk, mint eddig, hanem fessük oda szeplőtelen Szívét keblére, ahogyan az Úr Jézus szentséges Szívét szoktuk? Vajjon csak azt jelenti, hogy elimádkozzuk egy párszor azt a néhány röpimát a Szűzanya Szívéhez, amelyet az Egyház búcsúval látott el? Vajjon csak azt jelenti, hogy az ő szeplőtelen Szívének is szenteljünk talán egy-egy ünnepnapot és sokszor gondoljunk arra, hogy az ő Szíve tiszta és szeplőtelen és hogy ez a Szív szeret bennünket, hogy ez a Szív anyai érzéssel van tele irányunkban? Vajjon csak azt jelenti, hogy elimádkozzuk a kis officiumot, zsoltósmát? Amit itt a Szűzanya, sőt most néhány hete az Egyház hivatalosan, Krisztus helytartója útján, valamennyiünk lelkére kötött, sokkal többet jelent!

MAGÁHOZ ÖLEL AZ ANYAI SZÍV

A Boldogságos Szűzanyának szeplőtelen Szívét tisztelni annyit jelent, hogy Szívéhez közelebb kerülünk, mint eddig voltunk. A Szűzanya most, amikor szeplőtelen Szívét megmutatja, föltárja és azt kívánja, hogy ismerjük meg jobban és közeledjünk hozzá nagyobb bizalommal, akkor tulajdonképpen magához ölel bennünket! Nem úgy, ahogy a földi emberek — akik egymást tisztelik és szeretik, — meg szokták egymást ölelni, hanem valami egészen más módon!

HOGYAN?

A Hiszekegyben az Anyaszentegyház így imádkozik: „Hiszem a szentek egyességét.” Valljuk be, legtöbbször nem igen szoktuk megfontolni azt, hogy ez a hitágazat tulajdonképpen mit is tartalmaz! Vagy hogyha már foglalkozunk vele, talán a nagyobb katekizmus kapcsán, akkor tudjuk azt, hogy a szentek egyessége annyit jelent, hogy az Isten országa három nagy birodalom. A földön küzdő, a tisztító-tűzben szenvedő, tisztuló és az égben megdicsőült egyház, amely kapcsolatban

van egymással. Ezt tényleg jelenti! De sokkal többet is jelent. A szentek egyessége utal arra a nagy lelki összetartozandóságra, amelyben minden lélek Istennel és egymás között van. A szentek egyessége nem test szerinti egység! A szentek egyessége nem szociális, morális, erkölcsi kötelék, mint amilyen pl. a házasságban a házastársak lelki egysége. A szentek egyessége nem pusztán emberi barátság, nem az a kötelék, ami igazán ideális és lelki ismeretség kapcsán szokott a földön előfordulni. A szentek egyessége a természetfölötti, a kegyelmi életnek csodálatos, majdnem azt mondhatnám, varázslatos ereje, összekötő cementje.

A KEGYELEM ÉLETE

Tudjátok, hogy miben áll a természetfölötti élet? Tudjátok, hogy mi az, ami felemel bennünket a természet ereje és életszintje fölé? No igen, mondjátok, hát a kegyelem! És tudjátok mi a kegyelem? No igen, ajándék Istentől. És mi az az ajándék? Mert nem elég tudni azt, hogy ajándékot kaptunk. Karácsonykor a gyermekek, ha csak ennyit tudnának, hogy aján-

déket kaptak, nem elégednének meg, hanem szeretnék tudni azt is, mi az az ajándék, amit kívántak, szerettek volna, amit a levélben a Jézuskától kértek. Mi az az ajándék, amit a kegyelem által kapunk Istentől? A kegyelem ajándéka: Isten élete. Isten önmagát, a maga életét adja. Aki a kegyelemben részesül, Isten életében és Isten erejében részesedik. Ha *Isten életében* részesedik, akkor azt szoktuk mondani: a malaszt, a kegyelem állapotában vagyunk. Ha *Isten erejében* részesül valaki, azt szoktuk mondani: segítő kegyelmet kap. A kegyelem Isten életében való részesedés, Isten mintegy beleoltja magát az ember életébe, beleolvad az embernek földi, lelki, halandó életébe és azt egyszersmind fölemeli, átalakítja, magához vonzza és teljesen istenivé, magához hasonlóvá teszi.

VAS A TŰZBEN

Én mindig ezt a hasonlatot szoktam használni: Nagyanyáink a vasalóba azt a régi, fekete vasnyelvet szokták tenni, amit mi, kisgyermekkorunkban csodálkozva néztünk, hogy tüzesedik át, hogy pirosodik ki és a végén úgy eltűnik a

tűzben, mintha nem is lett volna kormos, fekete vas. És mégis vas marad, mert anyánk betette a vasalóba és nagyszerűen vasalt vele. Hányszor eszembe jutott ez később, amikor tanultam és elmélkedtem a kegyelemről. Milyen nagy a hasonlatosság! Az a kormos, fekete vas úgy áthasonul, átváltozik a tűzben, hogy teljesen magáévá teszi a tűznek minden tulajdonosságát, színét, világosságát, erejét és mégis vas marad! Ugyanígy a lélek is, amikor Isten életében részesedik, átveszi Isten szentségét, fönségét, tulajdonosságát, Isten életét, egészen Istenhez hasonlóvá válik és — mégis ember marad! Egészen ilyen az Isten életében való részesedés!

ISTEN ÉLETE KAPCSOL EGYBE!

Ennek egyik gyümölcse, hatása az, hogy akik Istentől származnak és Istentől a világba, a létbe kerültek, azok nem idegenek egymáshoz, a kegyelem olyan szorosan összefűzi őket, mint amilyen szorosan fűzi őket a kegyelem a jó Istenhez. Ez a szentek egyessége! Nincs korlátozva sem a földi léthez, sem a tisztítóúthoz, sem az örök bol-

dogság honához, mindenütt ott van, ahol Isten élete van, mert Isten élete hozza létre ezt a benső kapcsolatot, ezt a csodás lelki összhangot. Ez több mint összhang, ez lelki egyesülés, lelki összeforrás.

EGYESÜLNI A SZÜZANYA SZÍVÉVEL

A kegyelem hozza létre azt, hogy a szentek egyességében a lelkek egybecsendülnek, a lelkek egybefonódnak, a lelkek egybeforradnak a kegyelem erejével, Isten erejével. Ez az, amit a Boldogságos Szűzanya most kíván és akar, hogy az ő szeplőtelen, tiszta Szíve emelje magához azokat, akik őt szeretik, hogy azok most merüljenek úgy el az ő tiszta Szívébe, mint ahogy édesanyánk azt a vasat beletette a tűzbe. Azok egyesüljenek most a Szűzanya Szívével, annak érzelmével, vágyával, minden kívánságával, minden gondolatával. Egyesüljenek az ő akaratával, az ő lelkével, az ő életével oly bensőségesen, mint ahogy a kegyelem összeforraszt bennünket Istennel.

SZENT KÖTELEK

Miért akar a Szűzanya így egyesülni

velünk? Azért, mert ő még bensősége-
sebben akar Istenhez kapcsolni ben-
nünket, szent kötelék akar lenni,
amely bennünket úgy fűz Istenhez,
hogy nem enged tőle elszakadni. Ez a
szent kötelék, ez a tökéletes egyesülés
és önátadás a Szűzanyának, amelyet
valamikor boldog Grignon is hirdetett
és a Szűzanya tökéletes tiszteletének
nevezett el, ez jut most kifejezésre, ezt
sürgeti most a Boldogságos Szűzanya
szeplyötelen Szívének tisztelete által. Ez
a tisztelet tehát nemcsak azt jelenti,
hogy néha felfohászkozunk a Szűz-
anya tisztaságos Szívéhez, nemcsak azt
jelenti, hogy kiakasszuk szobánk fa-
lára szeplyötelen Szívének képét, nem-
csak azt jelenti, hogy Szívének tiszte-
letére ünnepet üljünk, hanem azt,
hogy egybeforrjunk tisztaságos Szívével
érzelmeinkben, gondolatainkban, aka-
ratunkban, életünkben.

EGYBEFORRNI ÉRZELEMBEN

Vagyis az legyen a mi érzelmünk,
amit érez a Szűzanyának tiszta Szíve!
Más érzelem a mi szívünkben ne éb-
redjen, mint amely a Szűzanya Szívé-
ben ébred. Ne tűrjünk más érzést, más

vágyat, más kívánságot a szívünkben, mint olyant, amilyennel tele az ő szep-lőtelen Szíve.

EGYBEFORRNI GONDOLATBAN

Igy egyesülni a Szűzanya Szívével annyit jelent, hogy a mi egész gondolatvilágunk, egész világnézetünk, élet-felfogásunk legyen teljesen egyenlő a Boldogságos Szűzanya gondolatvilágával. Ne legyen nekünk más gondolatunk, mint amilyen a Szűzanya gondolatvilága volt. Zárjunk ki, küszöböljünk ki magunkból mindent, amit a Szűzanya gondolatvilágában meg nem tűr! Töltekezzék lelkünk, elménk mindazzal, amit a Szűzanya tud! Legyünk meggyőződve arról, hogy aki így egyesül a Szűzanya Szívével, azt ő majd inspirálja, tanítani fogja, mit kell tennie! Az ilyen lélektől nem fog távol lenni a Szűzanya, nem kell majd föl-nézni reá a mennyországba, fel, a felhőkön túl! Bennük lesz, velük lesz és mi vele együtt leszünk a szentek egységének kötelékében, mert egybeforadtunk az ő gondolatvilágával.

EGYBEFORRNI AKARATBAN

Ugyanígy a mi gyarló, nádszál aka-

ratunk, ha összeforrunk a Szűzanyával, ha akaratunk az ő akaratával eggyé válik, akkor erős lesz, hajthatatlan lesz, törhetetlen lesz, mert a Boldogságos Szűzanya hozzáadja a mi akaratunkhoz a magáét és erőssé fogja tenni. Hogyan tudja erőssé tenni a mi akaratunkat? Hasonlattal felelek. Úgy, ahogy a rohanó patak magával ragadja azt a botot, amit beledobunk. Álljunk meg a patak partján, dobjuk bele a botunkat, azt a rohanó patak magával ragadja, sőt ha magunkat vetjük bele, minket is magával ragad, még akkor is, ha nem akarunk az árral úszni. Ez a rohanó patak, ez a mindent magával ragadó kegyelmi erő: a Szűzanya! Aki beleveti magát, aki eggyé válik akaratában az ő akaratával s nem akar ellene, az ár ellen úszni, azt viszi magával a nagy Óceán, Isten felé!

*EZÉRT BIZTOSITÉKA
ÜDVÖSSÉGÜNKNEK!*

Azért biztosíték a Szűzanya tisztelete az üdvösség szempontjából, mert aki a Boldogságos Szűzanyának a Szívét így tiszteli, az valóban bebiztosítja magának az üdvösséget, mert a Szűzanya felkarolja őt és nem engedi, hogy a go-

nosz lélek elragadja, nem engedi, hogy belső rossz hajlama vagy külső ellenség, földi hatalmasság kényszerítse a bűnre. Bűnre kényszeríteni nem lehet azt az akaratot, amely a Szűzanya akaratával megerősödött, bűnös érzelem nem ébredhet olyan szívben, amely a Szűzanya Szívével eggyé vált érzelemben, bűnös gondolat nem marad meg olyan lélekben és értelemben, amely tele van a Szűzanyának gondolatával, és más gondolata nincs, mint az övé.

„ÉN SOHA EL NEM HAGYLAK!”

Megmondta ezt a Boldogságos Szűzanya világos szavakkal, amidőn a második jelenés alkalmával Lucia megtudta, hogy Francisco és Jacinta előbb halnak meg, mint ő és elszomorodva azt mondta a Szűzanyának: „Hát akkor nekem egyedül kell itt maradnom továbbra is?” Szűz Mária azt felelte: „Nem leányom, én soha el nem hagyok, szeplőtelen Szívem lesz a te menedéked és az az út, amely Istenhez visz!” Igen, Szűz Mária soha el nem hagy, nemcsak Luciának mondja, mondja ezt mindenkinek, aki az ő szeplőtelen Szívét tiszteli, aki vele így egyesül.

„Én soha el nem hagylak!” A Boldogságos Szűzanya azokat, akik vele így eggyé válnak, eggyé olvadnak, soha el nem hagyja, azokat mindig pártfogolni fogja, azokra mindig vigyáz. Hiszen vele vannak, együtt élnek vele, benne élnek és Ő bennük.

„MENEDEK”

Ezek számára a Boldogságos Szűzanya minden viszontagságban, minden gyengeségben, minden kísértésben, minden szenvedésben: menedék, ahova mindig biztonsággal menekülhetnek. Csak azok vannak elveszve, akiknek nincs hova menniök, akik magukra maradnak, mert az ember esendő! De amikor valaki a Boldogságos Szűzanyával, minden kegyelmek Anyjával egyesül, akkor nem esendő többé, erőssé válik, mint rendezett hadsereg, mert az Egyház mondja a Szűzanyáról, hogy olyan, mint a jól rendezett hadsereg. Igen, Isten ereje van vele, mert hiszen Isten minden kegyelmét és erejét és minden hatalmát rendelkezésére bocsátotta. A Szűzanya minden kegyelmek Anyja és aki vele egyesül, az a mennyország kincstárának a kincstárnoknőjével kerül kapcsolatba és mindent el-

nyerhet tőle, amire szüksége van, sőt még többet is! Az minden kegyelmet elnyerhet, az mindig menedéket találhat nála.

„ÚT“

A Boldogságos Szűzanya lesz majd az út, amely Istenhez vezet. Ebben az utolsó szóban, hogy ő az „út”, *amely Istenhez vezet*, a Boldogságos Szűzanya feleletet adott azoknak, akiknek nehézségük van, mert közvetlenül jobban szeretnek az Úr Jézus Szívéhez menni, közvetlenül jobban tudnak Istenhez, emelkedni, nincs szükségük arra, hogy közvetítőhöz menjenek. Ezek Szűz Máriát úgy képzelik el, mint akadályt, aki odaáll közénk és az Isten közé, mintegy megakadályoz abban, hogy Istenhez közvetlenül is eljuthassanak, Istenhez közvetlenül fordulhassanak. Nem szabad így elképzelni ezt a kapcsolatot, amelyben a Boldogságos Szűzanyával élünk. Szűz Mária szeplőtelen Szívének minden kívánsága, minden gondolata és akaratának minden megmozdulása segíti a mi akaratunkat, erősíti érzelmeinket, gondolatainkat, hogy a jó Istenhez közelebb jussunk!

NEM KÖZÉNK, HANEM MELLÉNK ALL!

Ha mi közvetlenül akarunk a jó Istenhez fordulni, közvetlenül akarjuk az Úr Jézus szentséges Szívét tisztelni, megtehetjük! De a mi magunk erejéből és a mi gyöngé emberi gyarlóságunkból közel sem fog sikerülni olyan közel jutni és olyan erősen belekapaszkodni a jó Istenbe, mint a Boldogságos Szűzanya segítségével és erejével. Nem *közénk* akar állni Szűz Mária, hanem *mellénk*! Velünk akar jönni, segíteni akar, erőt akar adni éppen úgy, mint az édesanya, amikor valamit ki akar eszközölni gyermeke számára az atyjánál. Nem közénk áll, hanem a gyermek mellé, hogy közvetítse a kérést és az édesapához odavezesse a gyermeket, mert az egyedül nem tud, vagy nem mer az édesapa elé járulni. Mária szeplőtelen Szívének tisztelete tehát nem tart bennünket vissza legkevésbé sem az Úr Jézus szentséges Szívének tiszteletétől! Nem akadály, hanem ellenkezőleg segítség, Szűz Mária támogat bennünket, erősít, sürget, pótolja mindazt a gyengeséget és gyarlóságot, amelyet — sajnos — oly sokszor tapasztalunk önmagunkban.

TÖVISKOSZORÚ ÖVEZI SZIVÉT

Amikor a második jelenés végén a Szűzanya elbúcsúzott a kis gyermekektől, újra széttárta kezét és újra az a csodálatos földöntúli fény, a mennyországnak világossága, a hitnek ez a különös fénye ragyogta körül a Szűzanya alakját és világította meg a gyermekeket is, mint az első jelenésben. Ebben a ragyogásban a Szűzanya jobb kezébe vette az ő szeplőtelen Szívét, amely tövissel volt koszorúzva és megmutatta a gyermekeknek.

TÉGED IS SZERET!

Most, amikor mi a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívének tiszteletéről elméltünk, akkor mi is meggyőződünk arról, hogy a Szűzanya Szívének tisztelete tényleg a mi menedékünk és út, amely Istenhez vezet. A Szűzanya nekünk is megmutatja a hit világosságában, a túlvilágnak, a mennyországnak a fényességében az ő szerető, anyai, szeplőtelen Szívét és azt mondja: „Látnod ezt a Szívét, ez a Szív, amely a legjobban szerette az Úr Jézust, téged is szeret és ha egyesülsz vele, akkor téged is segíteni fog, hogy te is legjobban szeresd az Úr Szívét!”

A kárhozat örvénye

LELKI VIHAR SODRÁBAN

A fatimai eseményeknek nagy hire ment az egész környéken. Mindenfelé erről beszéltek az emberek, mindenkit megmozgatott, a kíváncsiskodók nagy tömegét csalta ki a kicsiny csendes, elhagyott vidéki falucskába. Minél inkább nőtt azoknak a száma, akik érdeklődtek a gyermekek és a látomások iránt, annál inkább nyugtalankodott Luciának az édesanyja, aki, mint láttuk, nem hitt ezekben a csodás jelenésekben, gyermekét hazugnak bélyegezte és őt a plébános úrhoz vitte, hogy végre már tisztázza a lelkiismeretét és véget vessen az egésznek. A plébános úr kedvesen, szeretettel fogadta a gyermeket, kikérdezte aprólékosan és a végén azt mondta: nem hiszi, hogy a jó Istentől származzék ez a látomás, mert az, aki megjelent neki, nem küldte a lelkiatyához, őhöz. Már pedig az ilyen

látomások alkalmával mindig így szokott lenni. Nem is sejtette, hogy mekkora vihart támaszt a kicsiny tíz éves leánykának lelkében az ő szava: hátha az ördög műve.

„*A GONOSZ LÉLEK CSUNYA! . . .*“

Luciát ez nagyon megzavarta. Lelke, szíve tiltakozott az ellen, hogy tévedésnek legyen áldozata és mégse tudta teljesen és egészen elűzni lelkéből a kételetyt, úgyhogy a következő hónapban, július 13-án úgy gondolta, ő nem megy ki a Cova da Iria nevű kis tisztásra, ahol a Madonna meg szokott jelenni. Azonban amikor a kis Jacinta és Francisco érte jöttek, mégsem tudta megállni, hogy velük ne menjen. Különösen a kis Jacinta okoskodott és azt mondta, nem lehet, hogy aki megjelent az a gonosz lélek legyen, mert az ördög az csunya, undok, a Szűzanya ellenben, aki megjelent, nagyon szép volt. A gonosz lélek a föld alatt lakik, a Szűzanya pedig fentről jött, az égből. Jacinta hét éves eszecskéjéhez képest próbálta unokanővérét meggyőzni arról, hogy ne féljen, nem a gonosz lélek incselkedik vele. Végre mégis kiment ő is. Azon-

ban Lucia lelkében a kétség végső maradványai még nem oszlottak széjjel.

A HARMADIK JELENÉS

A szokott módon és időben a Boldogságos Szűzanya megint megjelent. Lucianak — Jacinta noszogatására: nem látja, hogy itt van a Szűzanya és beszélni kíván vele, — első dolga volt megkérdezni a Szűzanyától, hogy tényleg ki ő és mutasson csodát, amellyel bebizonyítja, hogy Isten Anyja és nem az ördög küldöttje. Szűz Mária szeretetteljes jósággal azt mondja: a csoda meglesz majd az utolsó jelenéskor, októberben és akkor majd megmondja, hogy ki ő. Azután különféle rendelkezéseket és tanításokat adott. Most a Boldogságos Szűz, mint az előző látomásoknál, megint széjjeltárta a kezét és az a csodálatos természetfölötti fény megint megcsillant a keze nyomán, de ez egyszer nem az eget nyitotta meg, hanem a föld mélyét. Most a három gyermek valami csodálatos dolgot látott. A kíváncsiskodó négyszázfőnyi tömeg, amely ott volt, csak annyit hallott, hogy Lucia fölkiáltott, fölajdult és igen elszomorodott.

MI A TITOK, AMIT MEGTUDTAK?

Amikor vége volt a látomásnak, úgy nekiestek a gyermekeknek, hogy attól lehetett tartani, agyonnyomják őket, úgyhogy Jacinta édesapja kezébe emelte fel kisleányát és úgy tartotta az emberek fölé, hogy baja ne essék. Ezer és ezer kérdéssel ostromolták őket, hogy mi volt az, amit láttak, amit hallottak, ami fölött oly nagyon elszomorodtak. A gyermekek nem árulták el, azt mondták, hogy az titok, s Mária megtiltotta, hogy arról most beszéljenek. Próbálták keresztkérdésekkel zavarba hozni őket, valamit megtudni, hogy mire vonatkozik az, amit a Szűzanya közölt velük, azonban ők állhatatosan hallgattak és nem árulták el. Még látni fogjuk, hogy mennyit kellett emiatt szenvedniök. Az Egyház később megvizsgálta a dolgot és Lucia, akit a jó Isten és a Szűzanya most már feloldoztak a titoktartás alól, az Egyház kívánságára és parancsára leírta azt. Innen tudjuk, hogy e titkok egyike, amit ez alkalommal láttak, a pokol volt. Midőn a Boldogságos Szűz ezzel a csodálatos fénynyel és világossággal rávilágított a földre, az megnyílt és akkor látták a poklot.

LÁTOMÁS A POKOLRÓL

Nézzük, hogy írja le Lucia azt a csodálatos látomást a pokolról: „Egy fény-sugár hatolt a föld mélyébe — írja — és nagy tűztengert láttunk, s abban fekete és egész bronzsínű ördögöket, lelkeket, emberhez hasonló és teljesen átlátszó csúnya alakokat, amelyeket a tűz lángja felvetett, s aztán minden oldalra visszaestek mint a tűzben a pernye, minden súly és egyensúly nélkül, nagy kiáltozás és a fájdalomtól való nyögés és kétségbeesés közepette, amelyet az ijedtségtől való rémület és félelem okozott. (Valószínűleg itt jajdultam föl, mondja Lucia: Ah! — amit a néptömeg is hallott.) Az ördögöket ismeretlen állatok félelmetes és iszonyatos alakjai miatt lehetett megkülönböztetni, átlátszók voltak, mint a fekete szén, teljesen izzó állapotban.” Képzeljük el ennek a három kis gyermeknek a lelki állapotát! Látják a poklot, bepillantanak egy pillanatra abba a rettenetes tűztengerbe, amelyben az elkárhozott lelkek és a sátán, a gonoszság atyja szenvednek és kinlódnak.

A POKOL UNDOKSÁGA

Ez a látomás olyan rettenetes volt, hogyha a Szűzanya előzőleg nem biztosította volna őket az üdvösségről, talán el sem bírták volna viselni, pedig csak pillanatokig tartott. „Hálát kell adnunk a mi jó Anyánknak, — írja Lucia — hogy először megigérette, hogy a paradicsomba fog vinni, más-kép úgy hiszem, meghaltunk volna az ijedtségtől!” És tényleg az egyházatyáknak a tanítása is ez! A pokol és annak minden réme, az ördög és annak rettenetes undok volta az olyan, hogyha mi azokat emberi testben, a maguk valójában meglátnánk, rögtön szörnyethalnánk az ijedtségtől és a félelemtől. Ha a világon minden undokságot és minden csúnya dolgot és mindent, ami félelmet, ijedtséget, rémületet okoz, mind együvé hordanánk, meg sem közelítené a pokolnak undokságát, a pokolnak rémületét.

MOST MÁR NEM KELL FÉLNI TŐLE

A lelkigyakorlatban rendszeren a pokolról szóló megfontolással szokták kezdeni, hogy onnan vezessék aztán a

lelkeket az ijedtség és félelem kapcsán a jó Istenhez. Mi most a Boldogságos Szűzanya pedagógiáját követjük, a fatimai jelenések alapján. Először megismertük a mi égi hazánkat és mi is, mint a fatimai gyermekek vettük a biztosságot, a biztosítékot, hogyha a Szűzanyával egybeforr a szívünk, ha nagyon szeretjük őt, akkor nem kell félni a pokoltól! Most, amikor már biztosítva érezzük üdvösségünket, nyugodtan odamehetünk a pokol tornácához és belenézhetünk abba! Most már nyugodtabban szemlélhetjük a kárhozat helyét is, nem fogunk úgy félni és remegni tőle! Nem azért nézünk bele, hogy megijedjünk, hogy elrettenjünk a bűntől, hiszen senki sem vállal közülünk közösséget a bűnnel. Mi a Szűzanyával egyesülünk, mi az ő gyermekei vagyunk, az örök hazának polgárai, várományosai, örökösei!

A SÁTÁN HAZÁJA

A pokol a gonosz léleknek a hazája. A sátán oda van láncolva a pokolhoz. Annyit tudunk a kinyilatkoztatásból, hogy a pokol is valami hely, hogy hol, azt nem tudjuk, de azt, hogy van és

hogy ott az elkárhozott lelkek a bukott angyalokkal együtt szenvednek, azt a kinyilatkoztatásból tudjuk. A gonosz lelkek tiszta szellemek, nincs testük, valamikor Isten legtökéletesebb teremtményei voltak. Közöttük a legtökéletesebb Lucifer, aki elbukása előtt valamennyi teremtmény között természete szerint a legmagasabban állt, Isten után ő volt a teremtmények ranglétráján a legtökéletesebb. De éppen ezért kevély lett, azt hitte: majdnem olyan, mint az Isten, letaszíthatja Istent trónjáról és helyét elfoglalhatja.

MIÉRT GYŰLÖLNEK?

A helyhez kötöttség ezeknek a tiszta lelkeknek, szellemeknek egymagában is rettenetes büntetés, de még sokkal jobban fáj nekik az, hogy az ő helyükre mi kerülünk az örök üdvösség honába. Ezért viseltetnek irántunk olyan ádáz, olyan kérlelhetetlen irigységgel és gyűlölettel. Soha nem tudnak nekünk ezért megbocsátani! Soha nem tudnak megbékülni azzal a gondolat-tal, hogy mi, akik a teremtés rendjében náluknál sokkal tökéletlenebb lények vagyunk, éppen testi, emberi

mivoltunknál fogva az ő helyüket foglaljuk el a természetfölötti világban, a kegyelem rendjében.

A POKOL TÚZE

A pokol a sátánnak a hazája, a sátánnak tartózkodási helye. Abban a rettenetes, abban az iszonyatos tűzben, amely a pokolban ég, tartózkodnak az ördögök és abban fognak tartózkodni az elkárhozott lelkek is. Mert hogy tűz van a pokolban, azt a kinyilatkoztatásból tudjuk. Hogy milyen tűz, azt nem mondta meg az Úr, de hogy tűz van és hogy ebben a tűzben szenvednek az odakerült lelkek, azt kinyilatkoztatta nekünk. Itt mindjárt felbukkan egy nehézség. Hogyan lehetséges az, hogy tiszta lelkek, tiszta szellemek tűzben égjenek? Isten hatalma odakötheti a tűzhöz a szellemeket is. Éppen ez az odakötöttség, olyan anyaghoz, amely merő ellentétben áll természetükkel, ez oly szörnyű büntetése a lelkeknek a pokolban! Mert tudjuk azt, hogy a tűz az emberi természettel nagyon is ellentétes, mert ha az ember a tűzbe kerül, megsemmisül. Emberi természetünknek legnagyobb ellensége a tűz,

mert teljesen megsemmisít, teljesen szénné éget, ha belekerülünk. De az Isten hatalmas meg tudja tenni, hogy odaköt ugyan a tűzhöz, azonban nem engedi, hogy szénné égjünk, megsemmisüljünk benne, s amellet a tűznek minden kínját végigszenvedjük. Ez a rettenetes a pokol szenvedésében: a tűzhözkötöttség! Ettől szenvednek a gonosz lelkek is, kik szintén oda vannak kötve a tűzhöz, szellem az anyaghoz, a tűzhöz, amely folyton égeti, folyton ellene dolgozik és nem tudja megsemmisíteni, ő meg nem tud tőle elszabadulni, mert Isten hatalmas odaköti.

MILYEN A POKOL TÜZE?

Ez a tűz az egyházatyáknak tanítása szerint messze meghaladja a földön elképzelhető legnagyobb tüzet is, legalább is a fájdalmat, a kínt tekintve, amit okoz. Úgy viszonylik a pokolnak és a tisztítótüznek a tüze is, a mi földi tűzünknek égető, kínzó voltaéhoz, mint ahogy az égő tűz viszonylik a festett tűzhöz. A festett tűz ugyancsak nem éget, ahhoz képest a lángoló tűz igazán nagy szenvedést okoz. Ugyanez az arány a földi tűz égető, kínzó hatása

és a pokol, valamint a tisztítóútz között. Benne égni és el nem égni, ehhez az anyaghoz kötve lenni és onnan soha el nem szabadulni: ime a pokol egyik kínja és szenvedése.

MILYEN TÁRSASÁG? ...

És ez, ami emberi érzékünket legjobban megdöbentő, legjobban megremítő kín, ez ott a legkisebb szenvedés. Ennél sokkal nagyobb az a szenvedés, hogy a gonosz lélekkel együtt kell lenni. Képzeljük el, hogy valakinek olyan egyén társaságában kell élnie, aki a legellenszenvesebb a világon, veszekedő, házsártos, rosszakarátú, gondolataiban, érzelmeiben csúnya, alantas, gyűlölködő. Ilyen emberrel csak egy órát együtt lenni is kín és szenvedés. A pedagógusok tudják, ha túlságos eleven, csintalan osztályt kapnak, ahol csupa mozgékony fiú van, ott csak egy-két órát tanítani és fegyelmezni éppen elég egy napra és ha az ember egész nap ott volna, igazán nem bírná idegekkel.

EGYÜTT A SÁTÁNNAL

De rosszakarátú emberekkel, gyűlöl-

ködő gonosztevőkkel együtt lenni igazi szenvedés.

És most képzeljük el: egybezárva lenni az ördöggel, nem eggyel, se két-tővel, de valamennyivel, akik észtehet-ségre, képességre messze fölülmúlják az embereket és minden zsenialitásukat arra használják, hogy most az egyszer kitöltsék mérgüket azokon, akiket legjobban gyűlöltek, akik hallgattak rájuk itt a földi életben és hatalmukba kerültek a pokolban. Az elképzelhető, sőt számunkra el sem képzelhető összes kínzási módokat mind fölhasználják az elkárhozott emberekkel szemben. Nemcsak csúfolódnak, káromolnak, gyaláznak, hanem mindent, amit csak eszükkel ki tudnak gondolni, mindent megtesznek szünet nélkül, hogy az elkárhozottakat megkínózzák és soha nem fáradnak bele, soha, soha! Ez már nagyobb szenvedés, mint a tűzhöz való kötöttség, mint a tűztől való szenvedés, de még mindig nem a legnagyobb!

A POKOL SZELLEMI LÉGKÖRE

Sokkal nagyobb szenvedés az a gyűlölet, ami ott lenn az atmoszféra, ami

ott lenn a szellemi légkör. Nagyon jól tudjuk azt, hogy Isten a szeretet, s minden szeretet Istentől jön. A gonosz lelkek, akik Istentől elszakadtak, a Szeretettől szakadtak el, éppen úgy, mint minden elkárhozott lélek, amikor a földön bűnbe esik, a Szeretettől szakad el. A kárhozat ezt a szakadást véglegessé és változhatatlanná teszi. A kárhozat helyén, a pokolban nincs többé szeretet! Elképzelni se tudjuk, hogyan lehetséges, hogy valahol ne legyen, ne is lehessen szeretet!

NINCS SZERETET? ...

Itt a földön sokszor látjuk azt, hogy egyes emberek életében, egyes családokban nincsen szeretet. Azt mondjuk: nincs, pedig mégis van valami belőle. Van talán itt-ott egy kis jóindulat, egy kis jóakarát, vagy legalább is dolgoznak egymásért, ha nem is nagy szeretetből. Még ha nagyon gyűlölik is egymást itt a földön az emberek, mi az ahhoz képest, ami ott van a pokolban! Mert ott a szeretetnek még nyoma sincs, ott csak gyűlölet van! És nemcsak az ördög és az ember között, hanem az emberek részéről is egymás

között. Még azok is, akik itt a földön szerették egymást, ha elkárhoznak, ha lekerülnek a pokolba, egymás ellen kelnek a legádázabb gyűlölettel. Minden gondolatuk csak az, hogyan lehet a másiknak ártani, s fájdalmat okozni. Gyűlölet van a gyermekekben egymás között, gyűlölet a szülőkkel szemben. A jó barátok, ismerősök egyszerre gyűlölködő ellenségekké válnak.

A GYŰLÖLET HAZÁJA

A pokol a gyűlölet hazája! Értjük már, miért mondják itt a földön, amikor a gyűlölködés kezd fellobbani és kezdi felforgatni a földet, hogy a pokol kapui szakadtak és tárultak föl s a sátán kiönti mérgét?! A gyűlölet onnan származik, onnan jön a földre! Ez a sátánnak a szelleme! Belekerülni a gyűlölet honába, olyan rettenetes szenvedés, hogy azt elképzelni se tudjuk, csak éppen eszünkkel kiokoskodjuk! Nem a tűz a legrettenetesebb, a legvisszataszítóbb a pokolban, hanem az ott levő határtalan gyűlölet.

Ezzel szemben minden más szenvedés, a gonosz léleknek minden gyalázása, csúfolódása, kínzása, amellyel ott

illeti az elkárhozottakat, eltörpül. Különösen fáj ez akkor, amikor az elkárhozott lélek élvezte valaha a szeretetet, főleg Isten szeretetét!

A POKOL ÓRAJA

Ebben a rettenetes kínban és szenvedésben az elkárhozott lelkek fölshajtanak: meddig tart még? S az ördög rögtön ráfelel: örökké! S amikor tovább szenvednek és kinlódnak, s megint fölajdulnak: mikor lesz vége? — rögtön kész a sátán felelete: soha! Ez a pokolnak az órája, csak két órát mutat: örökké, soha; örökké, soha! Örökké tart és soha vége nem lesz!

ÉVENTE EGY KÖNNYCSEPP!...

Még ma is emlékszem az első lelki-gyakorlatra, melyet tartottam, a lelki-gyakorlatot vezető atya így szemléltette velünk a pokol kínjainak örökkévalóságát. Képzeljék el — mondotta, — hogy a pokolban emiatt a rettenetes kín miatt szabad évente egy könnycseppet hullatni. Minden évben egyetlen egy könnycseppet. Mennyi ideig fog tartani, amíg egy pohár tele lesz? Ha a jó Isten most azt mondaná az elkárhozott-

taknak, hogy addig tart a kínlódásuk, amíg ezt a poharat telesírták évenként egy könnycseppel, nagyon boldogok volnának. Mi lenne akkor, ha már csak az utolsó csepp hiányoznék a pohárból és a jó Isten azt mondaná: nem elég egy pohár könny, egy hatalmas üstöt kell tele sírni! Még akkor is nagyon boldogok volnának az elkárhóztottak, s tovább kínlódnának, szenvednének boldogan, hogy egyszer majd vége szakad. S amikor abból az üstből is csak az utolsó csepp hiányoznék és a jó Isten újra azt mondaná: ez sem elég, egy egész folyamat, tengert kell telesírni!... S amikor a tengert is telesírják évente egy könnycseppel, a jó Isten az utolsó csepp előtt megsemmisítené az egészet és azt mondaná: kezdjétek előlről! Amikor megint telesírnák a tengert évente egy könnycseppel, megint megsemmisítené és megint kellene előlről kezdeni. Meddig tart? Mindig, mindig!

ÖRÖK JELEN

Megdöbbentő így szemléltetni az örökkévalóságot, de egyszerűbb még ennél, ha nem a képzelet világához

menekülünk, hanem az ész világához. Az örökkévalóság tulajdonképpen nem ez, ahogy ebben a képben szemléltük. Az örökkévalóságban nincs egymásután, az nem az idő járása: egy könnycsepp és megint egy könnycsepp, hanem az örökkévalóság: örök jelen! Ott nincs elmúlás, nincs egy év, nincs két év, száz év, millió év, nincs esztendő, nincs idő, nincs egymásután, csak a jelen! Ennek a jelennek a jelentősége abban áll, hogy abban a pillanatban, amikor átlépünk az örökkévalóságba, az a pillanat és az az állapot rögződik meg örökké, ahogyan átléptünk. Ha akkor a bűn állapotában vagyunk, az marad örök jelen és természetesen a kárhozat jelenje. Ha akkor a kegyelem állapotában van a lelkünk, az marad örök jelen. Ha akkor nagyon nagy kegyelemben, érdemekkel dúsan jelenünk meg az örökkévalóság kapujánál, az marad jelen, s örökké! Ha akkor mi a Boldogságos Szűzanya legdrágább gyermekeiként, az ő kezétől vezetve, az ő Szívével egyesülve lépünk az örökkévalóságba, az marad örök jelen. Itt a földön az időben, az egymásutánban változik minden, fejlődik minden: előre, vissza. Az örökkévalóságban

semmi sem változik többé, minden örök jelenné merevedik.

ELSZAKADT A FILM!...

Nem tudom, láttak-e már moziban filmet, amikor elszakad, s egyszerre megmerevedik, megáll a film. Ilyen lesz az örökkévalóság! Egy pillanatban elszakad életünk fonala, megmerevedik a történet és az marad, ami akkor pont benne volt a vetítő lencsében. Ha akkor mi elszakadva voltunk Istentől, — ez a bűn állapota, — akkor örökké elszakadva maradunk. Ez a legnagyobb büntetés a pokolban! Amit eddig átgondoltunk: a tűz, a sátán gyűlölete, kínzása, az a rossz, rettenetes társaság, ami ott van, mind semmi ehhez képest: elszakadva lenni Istentől!

A LEGNAGYOBB KATASZTRÓFA

Itt a földön is az a legnagyobb katasztrófa, amikor az ember bűnbe esik, elszakad Istentől és elveszíti a természetfölötti, a kegyelmi életet. A kegyelem Isten életében való részese-dés. A halálos bűnnel ez a részese-dés egyszerre megszűnik, elveszítjük Isten életét mibennünk. És hogy itt a földön

ezt nem érezzük olyan nagy katasztrófának, csak onnan van, hogy a földi élet súlypontja még a külső, érzéki világ. Az ami a lélekben történik, különösen a természetfölötti világban, az nem érezhető olyan nagyon, mert az ember a külső világban talál más dolgot, amit élvezhet, amivel elvonhatja figyelmét arról a szörnyű katasztrófáról, ami a lélek bensejében történt. Ha nagy bánat éri az embereket az életben, a férfiak elkezdenek iddogálni, társaságba járni, hogy felejtsenek, a nők olvasnak, színházba járnak, szórakoznak, valami mindig akad, ami elszórakoztatja, más irányba tereli figyelmüket, gondolataikat.

A GYÖTRELMEK GYÖTRELME

De akkor, amikor megszűnik ez a világ számunkra, amikor megszűnik az érzéki élet és semmi más benyomást többé nem lehet szerezni, csak az Istentől, amikor nem lehet szeretni mást, csak az Istent, akkor Istentől elszakadni a legnagyobb büntetés! Ez a katasztrófák katasztrófája. Akkor már az érzéki világ nem fog bennünket kielégíteni, újabb benyomást szerezni

már nem lehet többé soha. Akkor csak egy élet lesz, Isten élete és aki él Istentől, az vele, az ő boldogságában részesül, de aki elszakadt tőle, az elvész örökre. A jó Isten úgy alkotta meg az ember természetét, testét és lelkét is, hogy Istent kívánja, ahogy Szent Ágoston mondja: „Mindent magadnak teremtetél, s nyugtalan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik.” Ez az örök nyughatatlanság, ez az örök vágy, kívánság Isten felé még nagyobb, még elemibb erővel tör ki a másvilágon, mint itt. Itt a külső világ elszóraztatja az embert, eltereli figyelmét az Isten felé törekvő vágyáról, de ott többé nem lesz semmi, ami elterelje. Megmarad ez a nagy vágy Isten felé és megmarad az a tény, hogy elszakadt tőle. És az a vágy, amely akkor az elkárhozott egész lényét teljesen betölti és az a tény, hogy elszakadt Istentől, tehát soha el nem érheti, ez gyötör legjobban, ez a legnagyobb szenvedés és a legnagyobb büntetés a kárhozat honában, a pokolban!

A VILÁG FÉL A POKOLRA GONDOLNI

Könnyű akkor a pokolra gondolni,

amikor a jó Isten a kegyelem állapotába segített bennünket, amikor érezzük, hogy szeret a jó Isten, amikor a Szűzanya velünk van és biztosított, hogy üdvözülünk, ha egyesülünk tiszta Szívével. Azok, akik nincsenek a kegyelem állapotában, nem szeretnek, nem tudnak a pokolra gondolni. A világ hogy fél a haláltól! Hogy félnek az emberek mindentől, ami kissé közelebb viszi őket a túlvilág gondolatához! Pedig nem ártana nekik sokszor a pokolra gondolni!

„HA LÁTNAK!...“

Mi is úgy vagyunk most, mint a kis Jacinta ez után a harmadik látomás után. Leült, nem akart játszani. Hiába hívták Lucia és bátyja, a kis Francisco. Nem akart játszani. Ti csak játsszatok — mondotta — én imádkozom inkább a rózsafűzért a bűnösökért, hogy ne kerüljenek a pokolba. S akkor elkezdett okoskodni a hétéves kisleány: miért nem mutatja meg a Madonna a poklot a bűnösöknek? Ha látnák, hogy mily rettenetes, akkor nem követnének el többé bűnt és nem kerülnének soha a pokolba. Mondta is Luciának: meg kellene mondani a Madonnának, hogy

mutassa meg ennek a néptömegnek is a poklot, milyen sokan megtérnének közülük. Ha a bűnös csak egyszer úgy igazán belenézne a pokol mélyébe, látná, hogy hol végződik a bűn, akkor megállna az úton, amelyen elindult és meggondolná, hogy még egyszer vétkezzék.

JÓ ERRE GONDOLNI NÉHA!

Azonban nemcsak a bűnösnek üdvös a pokolra gondolni! Nekünk sem árt, akik szeretjük a jó Istent, akik a Boldogságos Szűzanyának hűséges gyermekei vagyunk! Jó néha a pokolra gondolni és jó átélmélkedni a pokol minden kínját és félelmét nemcsak azért, hogy ez az üdvös félelem visszatartson bennünket a bűntől, hanem egészen más okból. A Szűzanya sem azért mutatta meg a három kisgyermeknek a poklot, hogy féljenek a bűntől és soha ne kövessék azt el, egészen más ok miatt! Azért, hogy lássák milyen rettenetes veszélyben vannak azok, akik a bűn útján járnak.

SZÁLLJ LE A VONATRÓL!...

Ha egyszer igazán átértjük és át-

érezzük, hogy mi a pokol, s mit szenved ott a lélek, hogyha odakerül, akkor bennünk is felébred az az érzés, amit a Szűzanya Fatimában ébresztett a három kis gyermekben, hogy segítsünk rajtuk! Tegyük meg mindent, hogy akit csak lehet, mentünk meg ettől a szörnyű nagy veszedelemtől! Képzeld el, hogy nagy útra indulnánk, s az utolsó pillanatban megtudjuk azt, hogy a vonat, amely átmegy majd a dunai hidon, amikor a híd közepén iesz, bele fog esni a vízbe. Nemcsak mi magunk mondanánk le az utazásról, hanem lebeszélnénk mindenkit róla. Odamennénk minden utashoz és azt mondanók: szálljanak le azonnal és ne induljanak, mert különben bele fognak pusztulni a folyóba! Még akkor is megmondanánk ezt, ha egészen vadidegenek lennének az utasok!

MIT JELENT ENGESZTELNI?

Sokkal nagyobb veszély a pokol, az örökkévaló kárhozat veszélye, mint a folyóba esni és ottveszni. Ha ezt igazán átértjük, akkor kezdjük megérteni, hogy mit jelent az engesztelés! Az engesztelés azt jelenti, hogy engesztelő

áldozatunkkal megmenthetünk lelkeket a rettenetes katasztrófától, egy örökké tartó szenvedéstől, a pokolnak minden kínjától!

MIÉRT ELMÉLKEDÜNK A POKOLRÓL?

A lelkigyakorlatos elmélkedéseknél a pokolról mindig azért szoktak elmélkedni, hogy a büntől visszatartson bennünket. De most a fatimai oktatásban az elmélkedési pontokat majd a Boldogságos Szűzanya adja. A poklot is megmutatja, nem azért, hogy elretentsen, nem azért, hogy megijedjünk és féljünk, hanem azért, hogy engeszteljünk, hogy egy kicsit megértsük, miért fekszik oly nagyon a Boldogságos Szűzanyának a Szívén a bűnösök megtérése! Ha valaki tudja, hogy mit kell szenvedni a pokolban, ha valaki előre látja, hogy a bűnös hova fog jutni, akkor a Szűzanya az! Ezért jött el ő maga és ezért szólt a fatimai gyermekekhez, ezért szól nekünk is, szól minden léleknek, hogy mentsük meg a szegény, veszendő bűnösöket, akik vakon rohannak a pokolba!

ENGESZTELNÜNK KELL!

Amikor ez a harmadik jelenés történt, 1917-et írtak. A világháború a legszörnyűbb szakaszába ért. Ezren és ezren pusztultak el abban az évben, azokban a szörnyű csatákban és ütközetekben, amelyek akkor folytak. Most, a fatimai jelenések 25 éves jubileumi évében azt mondhatjuk, elérkezett ez a háború is talán a legszörnyűbb fázisába, amikor sokkal többen pusztulnak el, mint akkor, és — ki tudja hányan üdvözülnek ezek közül?! Ki tudja, hogy a háború áldozatai közül mennyien jutnak a pokolba?... Ezért van Mária szeplőtelen Szíve tövissel koronázva: fáj neki sok-sok bűnös kárhözata, aki annyira megsérti az isteni Fölséget és a legszörnyűbb büntetést fogja kapni, a pokolba kerül. Ha együtt érzünk, — csak egy kicsikét is — a Boldógságos Szűzanyával, megértjük azt, hogy engesztelni kell! Nagyon sokat kell engesztelnünk!

„*Ha megteszik! . . .*“

„*LÁTTATOK A POKLOT! . . .*“

A pokol látomásához a Boldogságos Szűzanya fűzött kommentárokat. Azt mondotta a kis fatimai pástorgyermekeknek: „Láttátok a poklot, ahova kerülnek végül is a szegény bűnösök lelkei. Hogy megmentse őket, azt akarja az Úr, hogy a világon állandósuljon az én szeplőtelen Szívem tisztelete. *Ha megteszik* az emberek azt, amit mondok, sok lélek megmenekül és béke lesz. De ha nem teszik meg, ha nem szűnnek meg megbántani az Urat, akkor az isteni igazságosság fog megnyilatkozni és új, sokkal súlyosabb büntetések következnek.”

Isten büntetéseitől való megmenekülés föltétele tehát a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívének tisztelete. Azt kívánja a jó Isten, hogy terjedjen el és erősödjék meg Szűz Mária szeplőtelen Szívének ismerete. Jézus Szívének az a kívánsága, hogy az ő Szí-

vének tiszteletéhez kapcsolódják Mária szeplőtelen Szívének a tisztelete is! Az Anyaszentegyház a Boldogságos Szűzanyának viszonyát az isteni Üdvözítőhöz a lelki élet szempontjából mindig ebben a formában szokta összefoglalni: „per Mariam ad Jesum” Mária által közelebb jutni az Úr Jézushoz.

UTOLSÓ PRÓBÁLKOZÁS!

Az Úr Jézus szentséges Szíve Ala-coque Szent Margitnak kijelentette: végtelen isteni szeretete még egy próbálkozást tesz, hogy megállítsa az embereket bűn, az elpogányosodás útján. A renaissance időknek a teljében mutatja meg az Úr Jézus isteni Szívét! Akkor, amikor az emberek kezdenek visszatérni nemcsak a pogány kultúrához, hanem a pogány erkölcsökhöz is, amikor megindul a társadalom teljes elkereszténytelenedése. Amikor úgy látszik, hogy az isteni Szívnek szeretetét, jóságát, meleg belső érzését és szomorúságát az emberek nem értették meg! Pedig tudtuk előre, hogy ha ennek a szeretetnek a gyengédségét elutasítjuk, súlyos csapások, büntetések fognak következni! Lehet, hogy fatimai

megjelenésével ezt akarta a Boldogságos Szűzanya megakadályozni! Még egyszer vissza akarta tartani az isteni Igazságosságnak büntető ostorát az emberiség feje fölött, s ezért jött el Fatimában, az ő szerető, jóságos Szívével, hogy megindítsa az embereket, hogy megállítsa a bűnösöknek ezt a hallatlan gonoszságát.

JÉZUS ÉS MÁRIA SZÍVE

Az Úr Jézus szentséges Szívének a tisztelete tehát most ezekben az időkben, kiegészül az Úr Jézus kívánsága szerint az ő szeplőtelen Anyja Szívének tiszteletével. Mária maga jön, hogy még egyszer megpróbálja rávenni az embereket arra: térjenek vissza Krisztushoz, az isteni Üdvözítő szerető Szívéhez! Értsék meg azt az isteni Szeretetet, amely értünk lobog! A Boldogságos Szűzanyának a Szíve emberi szív, anyai szív, jóságos szív, ebből a szempontból közelebb áll hozzánk, mint az Úr Szíve. Az Úr Jézus Szíve isteni Szív. Emberi testnek organuma ugyan, de Jézus, mint Isten, a maga isteni személyében egyesíti az isteni és emberi természetet. Jézus Szívének a tulajdon-

ságai tehát tulajdonképpen isteni tulajdonságok, az Istenségnek megnyilvánulása itt a földi életben, mely talán elérhetetlennek tűnhet fel a halandó ember szemében. A Boldogságos Szűzanyának a Szíve tisztán emberi szív. Ő benne az emberi léleknek azt a tisztaságát és magasztosságát csodáljuk és szeretjük, amelyre felemelkedhet az ember, amelynek a tökéletességét elérheti akárki közülünk.

MEGESETT MÁRIA SZÍVE RAJTUNK

A Boldogságos Szűzanyának tehát ez a jóságos, szerető Szíve megesett rajtunk, szeretettel fordult szent Fia Szívéhez és kieszközölte számunkra azt, hogy még ezt az egy alkalmat, ezt az egy eszközt megpróbálja. A jó Isten még megirgalmaz nekünk, hogyha ezt az utolsó próbálkozást, ezt az utolsó erőfeszítést vissza nem utasítjuk! Nagy dolog függ tehát attól, hogy megértsük, amit a Boldogságos Szűzanya Fatimában mondott! Nagy dolog függ attól, hogy Mária szeplőtelen Szívének tisztelete most hivatalosan és nyilvánosan elterjedjen az Egyházban, elterjedjen a népek, a nemzetek között és gyöke-

ret verjen a lelkek világában! Ha a Boldogságos Szűzanya kívánsága, s a jó Isten akarata teljesedik, nagy pusztulástól menekülünk meg, de ha nem, akkor súlyos csapások, büntetések következnek. A Szűzanya megmondotta előre!

HOGYAN SEGIT MÁRIA SZÍVE?...

Lássuk, hogy a Boldogságos Szűzanya Szívének tisztelete miképpen nyúl bele az egyénnek, a népeknek, az Egyháznak lelkiéletébe és miképpen háritja el mindannyiunk feje felől a legnagyobb pusztulást, a kárhozatot! A Boldogságos Szűzanya Szívének a tisztelete nemcsak külső tisztelet, nemcsak egyszerű ájtatosság. Nem is azt kívánja, hogy mi most külsőleg, a művészetnek a segítségülhívásával vagy a liturgiával, külső imaformulákkal tiszteljük őt. A Szűzanya most a lelkünkbe akar nyúlni! Szeplőtelen Szíve közel akar férközni hozzánk és magával akar egyesíteni bennünket. Az a szándéka tehát, hogy most mindenki, aki megnyitja neki a szívét-lelkét, oly közel kerüljön hozzá, hogy az ő egyéniségének a varázsa kötve tartsa egyszersmindenkorra.

AZ EGYÉNISEG VARÁZSA

Sokat hallottunk már az egyéniség varázsáról, az egyéniségnek hatásáról, erejéről és kétségtelen, hogy van az egyéniségnek kisugárzó ereje. Ha körülnézünk az életben, a társadalomban, látunk olyan embereket, akik nagyon szürke, nagyon közönséges életet élnek; akik nagyon hétköznapi emberek! Emberek, akikről azt szoktuk mondani, hogy egyéniségük semmiféle hatással nincs környezetükre, mert vagy jellembeli gyöngeségük, vagy állhatatlanságuk, vagy pedig közönséges életfelfogásuk és érzélemviláguk miatt olyan szürke jelentékteleneknek tűnnek föl, hogy semmibe se szoktuk őket venni. De ha jobban megfigyeljük őket, azt vesszük észre, hogy a legjelentéktelenebb ember mégis valamelyes hatást gyakorol a legszűkebb környezetére, mondjuk: a családjára, gyermekeire. Sokszor ez a hatás látszólag teljesen meddő, paralizálja talán ellenszenv, megvetés, tekintély hiánya. Az ilyen ember annyira ügyetlennek, ügyefogyottnak tűnik fel, hogy még gyermekei se sokat adnak rá és mégis egyénisége ráüti bélyegét gyermekeire,

családjára! Tapasztaljuk azt és látjuk, hogy olyan növendékek, akik a nevelő hatása alól tudatosan kivonják magukat, mert azt vagy nem helyeslik, vagy nagy terhet, áldozatot jelent nekik, később, amikor a szülő, a nevelő kezéből kikerülnek és az élet megpróbálja, megforgatja egypárszor őket, nemcsak azt teszik, amit a nevelő régen kívánt, hanem azon túltesznek, sokkal szigorúbbak, mint ahogy nevelői akarták nevelni őket.

AZ EGYÉNISÉG SUGÁRZÓ EREJE

Nemcsak a nevelő, hanem mindenki a társadalomban bizonyos hatást gyakorol környezetére. A rossz, a romlott, gonosz ember is terjeszti azt a mérget, azt a miazmát, amellyel tele a lelke és megmérgezi környezetét. De a jó, az értékes, a jellemes ember a jót sugározza környezetére. Ne gondoljuk, hogy annak a szülőnek, édesapának, édesanyának az áldozata, aki igazán sokat tesz gyermekéért, kárba veszett, ha gyermeke hálátlan. Egyéniségének hatása akkor is érezhető lesz, még akkor is élő, eleven tényező, amely tovább él gyermeke lelkében, amikor ő

talán már régen a sírban pihen. Egy-egy mozzanat az életből, egy-egy példa, amelyet láttunk és amelyben felcsillant előttünk valakinek egyéni nagysága, felfogása sokszor visszatér emlékünkre és talán egész életünkre döntő hatással van. Ha egyéniségünk olyan, hogy Krisztussal tele, isteni életének részese, akkor Isten élete sugárzik belőlünk! Ha életünk Isten erényeinek utánzása és megvalósítása, akkor Isten tökéletessége sugárzik ki belőlünk. Akarva, nem akarva hatással vagyunk környezetünkre és a korra, melyben élünk. Jöhetnek a gonoszok, üldözhetnek, el is tiporhatnak, megölhetnek, de az egyéniség hatását nem paralizálhatják. Az egész kereszténység nagy elterjedése, győzelme az egyéniség hatásának köszönhető. Amikor üldözték és halálba kergették az első híveket, akkor győzték le azok üldözőiket, az egyéniség hatása akkor kezdte diadalát.

*MI FOGJA KIALAKITANI A JÖVŐ
ARCULATÁT?*

Ha már a közönséges halandó ilyen hatással van korára egyéniségével, akkor sokan, nagyon sokan fognak fel-

emelkedni Istenhez, ha sokan, nagyon sokan lesznek a megtisztult, engesztelő lelkek. Nincs az a bűn, nincs az a gonoszág, amely ellensúlyozni tudná Isten erejének a megnyilatkozását, amely az őt szerető lelkeknek egyéniségéből sugárzik ki és amely megváltoztatja, megszenteli, átgyúrja és átformálja a kort. Nem nagy hódítók, nagy vezérek, nem nagy, hatalmas seregek, kinn, a fronton bömbölő ágyúk és tankok alakítják át az embereket és teremtik meg az új, a jövő életnek a képét, hanem az Istennel töltekezett lelkek tábora.

MÁRIA EGYÉNISÉGÉNEK HATÁSA

Képzeljük el, hogy a Boldogságos Szűzanyának az egyéniségéből milyen erő sugárzik!... A Szűzanya Szívén keresztül hogy árad szét Istennek kegyelme, Istennek élete, Istennek szentsége és jósága, amikor ő a kegyelmek Anyja, a legszentebb és a legtisztább, amikor senki annyira közel nem jutott Istenhez, annyira egybe nem forrt Istennel, mint ő!... Ezt akarja a Szűzanya, hogy mindannyian fogjunk össze, kapcsolódjunk bele az ő Szívébe, szeretetébe, az ő lelkébe, életébe, egyéni-

ségébe és kerüljünk valamennyien az ő egyéni hatása alá. Az ő egyéniségének a hatása olyan lesz, hogy teljesen átalakít bennünket! A Szűzanya egyénisége és hatása mily csodásan alakította át a három kis gyermeket, valóságos csodája a kegyelemnek. Nem a hat jelenés a legnagyobb fatimai csoda, s főleg nem az októberi, amely megdöbbsentette a hetvenezernyi tömeget, hanem ennek a három kis gyermeknek lelki átalakulása! Ez mutatja nekünk, milyen hatás, erő, milyen kegyelem sugárzik a Szűzanyának egyéniségéből és milyen átalakulás kezdődik a mi lelkünkben is, ha közel jutunk hozzá.

*MIT JELENT MÁRIA SZIVÉT
TISZTELNI?*

Mária szeplőtelen Szívének tisztelete azt jelenti, hogy mi mindannyian úgy közeledjünk hozzá, úgy kapcsolódjunk és egyesüljünk vele, hogy Mária egyénisége akadály nélkül tudjon eljutni lelkünkhöz, tudjon hatni ránk és ne legyen semmi akadálya annak, hogy egészen átgyúrjon, átformáljon, átalakítson bennünket. Nem valami kis aj-

tatosságról van szó, hanem arról, hogy a Szűzanyának egyénisége fogja meg a mi lelkünket, fogja meg a mi szívünket, életünket és formálja ki belőlünk új típusú embert. Milyent? Olyant, hogy abban a Szűzanyának minden egyéni jellemvonása lassanként kialakuljon s a lecszebb formában jelenjék meg. Igen, Mária szeplőtelen Szívének tisztelete azt célozza, hogy egyenkint mindenki alakuljon át az ő szeplőtelen Szíve szerint.

MIT TUD EGY EMBER? ...

Ne mondjuk azt, hogy én egyedül mit tudok tenni?!... Egy ember is meg tud változtatni korokat és nemzeteket. Egyetlen embernek egyénisége is tud új irányt bevezetni a világtörténelembe! Nem láttuk-e, hogy Assisinek szentje a szegénység ideáljával megállított bomlásnak, romlásnak induló kort és megakadályozott nagyobb erkölcsi szétesést, mint amilyen napjainkban történik?! Nem láttunk-e egyéneket az Egyház egén, VII. Gergelyeket, akik szembeszálltak minden hatalmassággal? Egyéniségük ereje akkor is győzött, amikor legyőzték, fogságba vetették őket. Nézzük VII. Pius

pápát, akit a nagy Napoleon fogságba ejtett és meg akart törni. Igen egyszerű, jóságos lelkű ember volt, de nagy és erős lélek, aki nem engedett: „Én Krisztus helytartója vagyok, nem tehetem, nem írhatom alá.” Napoleon dúlt-fúlt dühében, de mégsem tudta megtörni. És amikor Napoleon fogságba került, az egyetlen, aki szót emelt mellette és segítségére sietett számkivetésének keserűségét megnyíhíteni: VII. Pius volt! Vannak egyéniségek, akik egyedül megállítják a történelem kerekét. De mi nem vagyunk csak egy ember, hiszen sokan vannak, akik a Szűzanyához közel állanak, akik őt szeretik, megértik. Ha ezek egyszer megtudják, hogy a Szűzanya mit kíván tőlük, akkor nem fognak vonakodni attól, hogy közelebb akarja vinni őket szeplőtelen Szívéhez.

„NULLA DIES SINE LINEA!”

Néhány évvel ezelőtt eszperantó kongresszuson vettem részt, az eucharisztikus kongresszus utáni hetekben Ljubljánában. Ott hallottam roppant érdekes előadást arról, hogy Hollandiában új s merész mozgalom indult. Látva a kor

szörnyű erkölcsi züllését és szétesését e mozgalomnak az volt az elgondolása: én, *egy* ember a sok közül a következő napon legalább egy rossz tulajdonságot győzők le magamban. Pl. ha veszekedő vagyok, nem veszekszem. Fecsegő vagyok, nem fecsegek. Hazudni szoktam, ma igazat mondok. Mindennap csak egy rossz szokást török le magamban, de törekszem arra, hogy ne maradjak egyedül, minél többen csatlakozzanak. Bizonyára akad majd, aki észreveszi, hogy valami megváltozott életemben, kedvet érez ahhoz, hogy ő is megváltozzék, csatlakozik hozzám és lassankint mind többen leszünk és át fogjuk formálni a világot.

KEZDD EL!

A TÖBBI MAJD FOLYTATJA!

Nagyon sokat elgondolkoztam rajta, hogy milyen nagy igazság rejlik ebben, ha az *egy-ember* nem fél attól, hogy egyedül marad és megkezd valamit. Máris megindult a siker útján. Ugyanaz történik mint a pedagógiában. Ha a fiúk nevelésében valamit el akar érni az ember, nem szabad sokat buzdítani őket, hanem egyszerűen le kell

ülni és el kell kezdeni. Akkor rögtön odasereglenek a fiatalok és nézik, hogy az ember mit csinál, hogy csinálja. Csakhamar akad egy, aki megkívánja a közreműködést: Én is csinálnám. — Jó, gyerünk, csináld! Én is! Én is! Lassankint a másik is, a harmadik is csinálja. Végül a jó nevelő belevonja őket mind, mindenki csinálja a dolgot a nélkül, hogy buzdítaná egyiket is. Csak meg kell kezdeni, egyszerre mind benne van. A cserkészetnek is ez a nagy ereje. Elkezd valamit a parancsnok, a többiek mind nézik és utána csinálják. Valami nagy igazság rejlik benne. Kezdd el! Legyen egy, aki csinálja, a többi majd hozzácsatlakozik!

NEM MARADUNK EGYEDÜL!

Nem maradunk egyedül a Boldogságos Szűzanya Szívének tiszteletében. Hála Istennek nem vagyunk egyedül sem itt, sem Portugáliában, sem máshol. Nem maradunk egyedül, csak kezdjük meg! Hiszen az engesztelés műve, ami az egyetemi templomban megindult, az is így kezdődött. Senki nem is tudta, nem is tudhatta, mégis

a kegyelem csodálatos módon kisugárzott itt is, ott is! Mindenfelé más hasonló engesztelő, vezeklő mozgalom indul, s az egész beleolvad a nagy engesztelés művébe. A Szív újság „magyar engesztelés”-ről beszélt, ami annak a nővérnek kinyilatkoztatásai kapcsán indult meg, aki az Úrtól kapott indítást az engesztelésre. S valamennyi, mint sok patak a nagy folyóba, úgy torkollik a fatimai engesztelésbe, melyet az Egyház általánossá tesz. Itt nem mi emberek dolgozunk, itt Isten keze van, s Isten keze egyszerre több helyen ugyanazt teszi.

MÁRIA KEZE SEGIT

Itt a Szűzanyának a keze segít, aki a jó Isten kegyelmét, erejét, s hatalmát latba veti, hogy megmentsen bennünket, hogy segítsen rajtunk, s közel vonjon bennünket Szívéhez. A Szűzanyának az a szándéka, hogy Szívének a tisztelete által, az ő egyéniségének hatása alá kerüljünk és úgy kapcsolódjunk hozzá, hogy teljesen át tudjon bennünket alakítani. Valahogy az a régi formula, Grignon Lajosnak felajánlási formulája foglalja össze leg-

jobban azt, amit a Szűzanya akar. Azt akarja, hogy ő most összefogó kapocs legyen, mindannyiunkat egybekapcsoljon, akikben van még egy kis jóakarat, lelkeség, akikben él Isten szelme és lelke.

MINDENT MÁRIÁÉRT

„Mindent Máriáért” legyen a jelszó, a cél! Nem a végcél, mert a végcél maga a jó Isten. Mégis a Szűzanya legyen az összekötő kapocs, ő úgylis a jó Istenhez vezet bennünket. A Szűzanya mindent kézbe akar venni, s azt akarja, hogy mindannyian érte cselekedjünk, érte dolgozzunk, érte éljünk, engeszteljünk, azután ő majd továbbítja, sugallni fogja azt, amit majd tenni kell.

MINDENT MÁRIÁVAL

Sőt még többet akar, nemcsak azt akarja, hogy mindent érte tegyünk, nemcsak azt akarja, hogy ilyen nagy összekötő kapocs legyen az ő Szíve, hanem, hogy senki egyedül ne maradjon. Nem maradunk egyedül, ha a Szűzanyával, Máriával együtt élünk. A Boldogságos Szűzanya nemcsak olyan eszmény, amely összeköt bennünket,

hanem egyszersmind valósággal élet-társ, mert aki Mária Szívén keresztül kapcsolódik lelkéhez, az ő életéhez, az a kegyelem rendjében valósággal együtt él a Szűzanyával. A kegyelem világában egybeforrhat lélek a lélekkel. A kegyelem és a lélek világában nincs távolság és idő, nem választ el bennünket a jelen, mult és a jövő.

HOGYAN LEHETSÉGES EZ?

Természetes módon ez nem lehetséges. Csakis a kegyelem világában élhetünk együtt azokkal, akik már nem élnek itt a földön. A kegyelem világában ugyanis Isten él bennünk és mi Istenben. Ám ha Isten bennünk, ha mi Isten életében részesedtünk, akkor ők is, akik Istennel egybeforrva élvezik az örök boldogságot, velünk vannak! Sőt jobban velünk vannak haláluk után, mint mikor még itt éltek a földön, mert itt csak erkölcsi kapocs lehetséges. Létben egybeolvadni e földön nem lehet, csak érzelemben. Az érzelem pedig ki van téve az emberi élet változandóságának. De a kegyelem világában lehet együttélni, lehet Máriával élni.

MÁRIA SZÍVÉVEL

A Boldogságos Szűzanya mindazokat, akik az ő szeplőtelen Szívét szeretik, akik szívből, lélekből és nemcsak külsőségesen tisztelik, el nem hagyja soha. Nemcsak a képzelet világából való imaforma ez, amikor esténként azt kérjük: Szűzanya ülj ide, maradj melletttem és vigyázz rám! Ott van valóságosan, sőt mivel ő a jó Isten csodálatos kegyelme folytán már feltámadt és így lelke egyesült megdicsőült testével, mellettünk van Szívével is. Hányszor ihlet, hányszor sűgja: kerüld ezt az embert, ezt az alkalmat! Légy óvatos, ne mondj többet! Sokszor — sajnos — nem hallgatunk rá, mondunk valamit és akkor tényleg nagy baj, nagy kellemetlenség keletkezik belőle. Hányszor akar segíteni rajtunk, szól hozzánk, de a szava nem emberi szó, hanem a lélek szava. Ezért kell a lélek emberének lennünk, a Táborhegy fényének világosságában élnünk, ezért nem szabad nagyon a világ lármájába és zajába keverednünk, mert aki nagyon külsőséges életet él, aki nem szokott néha a lélek magányába és a csendbe vissz-

szavonulni, az nem hallja meg a Szűzanya szavát, hiába beszél hozzá!

MINDENT MÁRIÁBAN

Ha a Boldogságos Szűzanyával így egyesülünk, akkor Máriában élünk, vagyis Mária egész lelkivilága, gondolatvilága, érzelem- és akaratvilága lesz az a milió, az a környezet, amely úgy körülvesz bennünket, mint a levegő a testet. A lélek a kegyelem világában akkor a Szűzanya életének gondolatait gondolja, a Szűzanya érzelmeit érzi, az ő akaratát elfogadja és Mária megteszi azt, hogy gyermekeivel együtt érez, együtt gondolkozik és együtt akar.

MEGFOGJA KEZÜNKET

Gondoljunk csak arra a bájos történetre, amikor mint kis diák a betűvetést tanultuk és elsírtuk magunkat, mert nem ment. Ha édesanyánk ilyenkor megfogta kezünket, akkor már sikerült. A Szűzanya is így tesz, amikor nem megy valami és nyafogunk: jaj nem megy, nem tudok ezekkel a nehézségekkel, ezekkel a hibáimmal megküzdni, nem tudok haladni a lelki életben, mindig csak állok vagy vissza-

felé megyek, pedig szeretnék előre menni! Ő megmondja hogyan lehet haladni, megfogja a kezünket, hogy tudjunk előbbre jutni.

EGYESÜLNI MÁRIA LELKIVILÁGÁVAL!

Ha nem tudom Isten akaratát, majd megsúgja a Szűzanya, csak éljünk vele együtt, egyesüljünk vele, ismerjük meg a gondolatvilágát. Mi lehet a Szűzanya gondolatvilága? Próbáljuk csak átgondolni, hogy mindvégig, haláláig, — a hagyomány szerint kb. 72 éves korban halt meg — mi volt az ő gondolatvilága? Behatoltunk-e érzelemvilágába? Mit akart itt e földön a Szűzanya? Milyenek voltak erényei, tisztasága, alázatossága, szerénysége, jósága, hallgatóssága? Ha a Boldogságos Szűzanyának ezt a belső világát megismerjük, akkor igazán Máriával élünk, akkor igazán egybeforrunk tiszta Szívével, akkor életünké válik a Szűzanyának az élete, benne élünk és ő mibennünk. Újra él a Boldogságos Szűzanya mibennünk.

ő IRÁNYITSON

Képzeld el, hogy a Szűzanya újra éled bennünk! Akkor gondolatai lelki-

világunkban újra megjelenének, minket is eltöltenének és irányítanának. Az ő tiszta Szívének érzelmei kezdenének visszhangzani lelkünkben, először hal-kan, aztán mindig erősebben. Minél jobban átadjuk magunkat az ő érzelmeinek, annál jobban visszhangzana szívünkben. Mennyire más lenne akkor érzelmi világunk és akaratunk! Ha hajlanánk a Szűzanya akaratára felé, akkor úgy lesnők el az ő akaratát, amint ellessük egymásét. Hogy sietnek az emberek teljesíteni egymás óhaját, mint ahogy karácsony előtt az édesanya figyeli, hogy mit szeretne az egyik gyermek, mit a másik. Ha mi is így próbáljuk megtudni, megismerni, megérezni a Szűzanya akaratát, akkor az ő egyéniségének ereje egyszerre eleven erővé válnék életünkben. Ha egészen egybeforrnánk az ő szeplőtelen Szívével, akkor nem lennénk gyöngék, akármilyen hibánk, gyöngeségünk, gyarlóságunk van. A Szűzanya nagyon hamar kiemelve belőle és pótolná a magáéval azt, ami bennünk hiányzik.

ÁTALAKÍTÓ ERŐ?

Vesszük észre, hogy a Szűzanya

szeplőtelen Szívének a tisztelete valami hatalmas nagy erő?! Hogyha bekapcsolódunk, akkor minden az ő Szíve által történik. Akkor életünk mintegy benne gyökerezik, ő emel fel bennünket, ő képvisel bennünket. Nem tudok jól imádkozni?! Majd a Boldogságos Szűzanya imádkozik helyettem! Nem tudok eléggé ájtatos lenni a szentáldozás után, a szentmisén? Megteszi a Szűzanya bennem és velem! Nem tudok jól elmélkedni? Tud a Szűzanya és majd megtanít engem is! Majd elmúlik a lelki szárazság, mert én általa, az ő Szívén keresztül élek, az ő Szívén keresztül érzek és gondolkodom. A Szűzanya megígérte, hogy ha szeplőtelen Szívének tiszteletét elfogadjuk, és ha ez a tisztelet elterjed, és gyökeret ver az emberek szívében és lelkében, megtisztulunk és majd átalakítjuk közvetlen környezetünket és így közvetve az egész társadalmat.

HA MEGTESSZÜK? ...

A végén a Szűzanya azt mondta: „Ha megteszik azt, amit ő kíván, sok lélek megmenekül és béke lesz.” — Ha tehát mi a Boldogságos Szűzanyának szeplőtelen Szívét tiszteljük és ve-

le egybeforrunk, akkor sok lélek megmenekül. Nemcsak mi, hanem sokan mi általunk, a mi közvetítésünkkel. Tehát, ha én a Szűzanya szeplőtelen Szívét így tiszteltem, ha mindent érte, vele, mindent benne és mindent általa teszek, akkor nemcsak én biztosítom magamnak az örök üdvösséget és nemcsak én változtatom meg egész lelki életemet, hanem sok más lélek is megmenekül. Ez az engesztelés gyümölcse, ez az engesztelés nagy kegyelme. Akkor a Boldogságos Szűzanya engesztel velem és bennem, nemcsak én fogok benne, vele, általa élni és engesztelni. A Szűzanya felhasznál engem, mint engesztelő közbenjárót és minden kis cselekedetemet, érdememet összeköti mint egy csokrot és azt viszi engesztelő áldozatul az Úr Jézushoz és egyesíti az Úr engesztelő áldozatával, hogy a mennyei Atya előtt kedves legyen. Ha a réten nagyon kevés a vadvirág, mégis, ha csak egy csokorra valót találunk is, összeszedjük és megörvendeztetjük vele azt, akinek szántuk. Ha kevesen vagyunk is engesztelő lelkek, a Szűzanya mégis összeköti azokat egy csokorba és odaviszi a mennyei Atya elé, hogy az Úr Jézus engesztelő áldo-

zata mellett mint kis virág szerepeljünk!

A NAGYASSZONY SEGITENI AKAR

A Boldogságos Szűzanya akarja megmenteni az emberiséget, akar segíteni rajtunk és akarja eszközül fölhasználni azokat, akik meghallgatják az ő szavát, akik szeretik őt, megfogadják amit ő kíván. De ha nem hallgatnak szavára, ha nem teszik meg amit ő kíván, ha nem szűnnek meg megbántani az Urat, akkor az isteni Igazságosság fog megnyilatkozni új és sokkal súlyosabb büntető eszközökkel. 1917-ben mondotta ezt a Szűzanya, amikor a világháború javában dühöngött! Az isteni Igazságosság kezébe kerülünk, hogyha nem tesszük meg az ő kívánságát. Vajjon nem késtünk-e el máris? Vajjon nem késtünk-e el máris? Vajjon a Szűzanyának ez a szava nem éppen erre az időszakra vonatkozik, ami eddig eltelt? Nem tudjuk! Ez a szörnyű bizonytalanság! Nem tudjuk, hogy nem késő-e és nem vagyunk-e mégis nagyon kevesen?

A GONDVISELÉS ESZKÖZEI VAGYUNK!

De mindegy! A Szűzanya üzenete most jutott el hozzánk, s mielőtt meg-

tudtuk volna üzenetét, sokan megérez-
tük itt nálunk is, hogy engesztelnünk
kell. Csak azt nem tudtuk, hogy a
Nagyasszony éppen az ő szeplőtelen
Szívén keresztül akarja ezt az engesz-
telő áldozatot az Űrnak bemutatni. Azt
azonban tudjuk, hogy rajtunk, — a
magyar engesztelésen — keresztül
akarta, hogy őt mint a *Világ Király-
nőjét* tiszteljük. A multkor a lelkiná-
pon elmondottuk, hogy hogyan jutott
el ez az ügy a Szentszékig és a szent-
séges Atya hogyan kötötte azt össze
néhány hónapi megfontolás után éppen
a fatimai engeszteléssel. Ezzel a ma-
gyar engesztelés és a fatimai engesz-
telés egymás mellé kerültek. Az Anya-
szentegyház látható fejének, a szentsé-
ges Atyának akaratából mi most egy-
szerre bekapcsolódtunk, akarva, nem
akarva abba, amit a Szűzanya Fatimá-
ban meghirdetett, amit az Anyaszent-
egyház jóváhagyott a fatimai jelenések
és kinyilatkoztatások ügyében. A szent-
séges Atya az egyetemes engesztelésbe
belekapcsolt valamit, ami innen indult
ki, tőlünk, a magyar engesztelésből: a
Világ Királynőjének való felajánlást.
Egész bizonyos, hogy a Gondviselés-
nek eszközei vagyunk.

A NAGYASSZONY NEM FELEJTI EL MAGYAR NÉPÉT

Egész bizonyos, hogy a Boldogságos Szűzanya nem felejtí el az ő magyar népét, nem felejtí el Szent István népét, melyet valamikor első szent királyunk neki felajánlott. De mi nemcsak egyszer ajánlottuk magunkat a Nagyasszony oltalmába, hanem ezt a felajánlást azóta folyton megújítottuk.

HITVALLÁS BÉLYEGEKKEL

Nem felejtette el azt a Boldogságos Szűzanya, hogy a magyar nép a kommunizmus, a szörnyű összeomlás után nem röstelt megint visszatérni a régi tradíciókhoz és ráverni pénzére a Patrona Hungariae-t, nem restelte rányomatni a papírpénzre, rárajzolni a bélyegekre a Nagyasszony képét. Az egyik francia katolikus újság, amikor megjelentek az első máriás bélyegek, — pedig egyike volt a lapoknak, amelyek legjobban gyűlöltek bennünket — négyszeres nagyításban hozta a bélyegeket és ezt írta rólunk: „Hitvallás bélyegek által” címen: egyedül a magyar nép merte megvallani hitét és a

Szüzanyához való gyermeki ragaszkodását a közéletben és hivatalosan. *Nem felejtette el ezt a Magyarok Nagyasszonya!*

SZERETETTEL MEGVÉD MINKET

Szentül meg lehetünk győződve, hogy ebben a szörnyű katasztrófában, ebben a bűnáradatban, mely végig hömpölyög a világon, a Szüzanya különös szeretettel védi a mi országunkat, itt áll, hogy őrizzen bennünket, hiszen csak a vak nem látja, hogy mennyire távol tart minden nagyobb bajt és csapást a fejünk felől, amikor köröskörül minden ég és összeomlik. A Nagyasszony most ránk néz és azt kérdezi: Megértettük-e azt, amit ő Fatimában mondott?! Nemesak azoknak szól az, ide is szól nekünk is! Ha valaki a földkerekségen megérti a Szüzanya szavát, akkor azt hiszem elsősorban Mária országának polgárai, Mária országának gyermekei fogják az ő Anyjuknak, égi Pártfogójuknak jóságos szerető szavát, kívánságát megérteni! Ugye, hogy így lesz?!...

„*De ha nem!...*“

TITKOT BIZOTT RAJUK

Többízben szó volt már arról, hogy a Szűzanya a fatimai gyermekeknek olyan dolgokat mondott, amelyet nem volt szabad másoknak egyelőre elmondaniok. Titkot bízott rájuk. Önkéntelenül is ébred az ember lelkében a gondolat: miért a titkolódzás? Miért nem volt szabad ezeket a dolgokat hirdetniök, elmondani mindenkinek? A legutóbbi időkben Luciának, — aki azóta szerzetbe lépett, — egyik iratából tudjuk azt, hogy a Boldogságos Szűzanya nem akarta a fatimai csodákat bizonyos próféciái, jövendölési jelleggel felruházni. Nem az volt a Szűzanyának a szándéka, hogy a jövőre fényt vessen, s bizonyos dolgokat előre meghirdessen, hanem, hogy az engesztelésre buzdítsa és rávezesse az emberiséget, mint egyedüli eszközre, amelylyel a bekövetkezendő nagy csapásokat elháríthatják maguktól.

*MILYEN TITKOT KÖZÖLT
A SZŰZANYA?*

És mégis különös dolgokat tudtunk meg éppen a legutóbbi időkben közzétett iratokból, amelyeket most szintén megfontolás tárgyává kell tennünk. A Boldogságos Szűzanya őszintén megmondotta, hogy ha az ő szeplőtelen Szívének tiszteletét szívünkbe fogadjuk, elfogadjuk, megvalósítjuk, akkor elkerüljük a nagy bajokat és csapásokat. Ellenben ha nem, akkor az isteni Igazságosság fogja majd suhogtatni fegyverét felettünk és még súlyosabb büntetések következnek. Utána a következőket mondotta még a Szűzanya: ha nem tartják meg, amit ő kért, akkor „istentelen propaganda fogja az egész világon szétárasztani a maga tévedéseit. Ezzel háborút és üldözést szít az Egyház ellen. Sokan a jók közül mártír halált fognak szenvedni. A Szentatyának sokat kell majd szenvednie, különféle nemzetek megsemmisíttetnek.”

„ISTENTELEN PROPAGANDA!”

„Istentelen propaganda fogja az egész világon szétárasztani a maga té-

vedéseit.” Most, hogy huszonöt évnek távlatából visszatekintünk, már látjuk, hogy mi történt. Tanúi voltunk, élő szemtanúi annak, ami máris beteljesedett! „Istentelen propaganda” indult meg. Még a szó is, amelyet ők maguk választottak: „propaganda” egészen lefoglalt szakkifejezés lett, mely üzelmeiknek a leplezésére szolgál, s mellyel a fatimai jövendölést teljesítik és erősítik meg. Pedig a fatimai csodákat nem ismerték, ha ismerték volna, bizonyosan más szót használtak volna, hogy üzelmeiket leplezzék. Hányszor, hányszor szorult össze a szívünk, amidőn láttuk, hogy ez a propaganda munkába lép. Valahányszor egy-egy megmozdulás, megindulás történt keleten, vagy nyugaton, mindig megéreztük itt nálunk is. Bizonyos elemek azonnal nyugtalanzkodni kezdtek és azonnal megkezdték propagandájukat. Kitűnően kiépített sejtek és szervek dolgoztak azon, hogy megingassák a társadalmi rendet és békét.

„SZÉTÁRASZTJA TÉVEDÉSEIT”

Tévedéseket hirdettek. Mindegy, hogy milyen tévedést, lényeges, hogy az

igazságtól eltérő tanításokat, melyek nemcsak a vallást és az erkölcsöt, hanem még a társadalmi rendet is aláásták. Az Anyaszentegyház az igazságot hirdeti. Nem a maga igazságát, nem emberi bölcseséget, hanem Istentől nyert kinyilatkoztatást, az igazság örök forrásától nyert kincseket. Ezzel szemben hirdettek mindenféle hamis tant, kezdték a magánvagyonot támadni, felállítottak hamis elméleteket és azokat bölcséletből, történelemből, szociális helyzetből vett érvekkel igyekeztek valószínűkké tenni! Azt hirdették: a magánvagyon lopás, káros, csak a közvagyon, a kommunizmus létjogosult. Lassan aláásták a mostani társadalmi rendet egészen. Régente is hirdettek hasonlót, közel egy százada, hogy a kor elkeseredése kommunista kiáltványban robbant ki, melyből nem az érvek, nem az igazság beszélt, hanem a maró gyűlölet. Akkor azt nem nevezték propagandának. Ma sem az a fontos, hogy érvek támogassák. Csak az a fontos: propagálni, vagyis port hinteni az emberek szemébe, félrevezetni a tömeget, hangulatot kelteni és erkölcsi kényszer alá fogni mindenkit, aki szembe helyezkedik vele!

PORHINTÉS SZOCIÁLIS KÖPENYEGBEN

A múlt háború okozta bajok és szenvedések, vagyoni eltolódások kétségtelesenül sok bajt okoztak a társadalmi életben, de az is kétségtelen, hogy az államhatalom még sohasem ébredt annyira tudatára annak, hogy kötelessége a nyomoron segíteni, a szociális bajokat orvosolni, mint éppen a múlt háború óta. Nem volt egyetlen állam, ahol ne ébredt volna fel az államfőben vagy a vezetőségben a kötelességtudat, hogy hozzá kell nyúlni a társadalmi kérdéshez. Ez nem privát ügy, hanem közügy, a nyomoron segíteni kell, nem lehet hagyni, hogy egész társadalmi osztályok pusztuljanak el az egyenlőtlen vagyoni elosztódás, vagy a kereseti lehetőségek közé becsúszott visszaélések miatt. Nagyon is lelkiismeretesek voltak e téren a kormányok, de tudták, hogy nem lehet mindent egyszerre a fejetetejére állítani, hanem megfontolt, észszerű tervekkel kell dolgozni az egészséges reformon. Az akadályt mindig azok okozták, akik éppen az ellenkezőjét akarták, mint amit látszólag hirdettek. Nyugtalan forradalmi megmozdulásuk porhintés volt, soha

szívükben és lelkükben irgalom és részvét a szenvedő társadalmi osztályok iránt nem ébredt. Komolyan nem gondoltak arra, hogy társadalmi kérdéseket megoldjanak, visszaállítsák a rendbehozzanak. Sem szellemi képességük nem volt hozzá, sem jóakaratuk! Nagy bajokat okoztak, óriási felfordulást. A legnagyobb baj, hogy aláaknáztak mindent, minden államot a földkerekségen, s csak egy erősebb lökés kell, hogy összeomoljon minden és a legnagyobb katasztrófát okozza.

TÁMADÁS A CSALÁDI SZENTÉLY ELLEN

De itt nem álltak meg. Jött egy más propaganda. Ez a társadalmi életnek egy más kérdéséhez nyúlt. A családi életet támadta meg mindenféle hamis és erkölcstelen elvekkkel, a családi szentélyt próbálta szétrobbantani a fékevesztett szenvedélyek felébresztésével. Olyan dolgokat mertek nyíltan hirdetni, amit azelőtt arcpirulva se mertek az emberek kimondani, vagy vallani. Nemcsak a vallásos, hanem tisztán a józan eszével gondolkodó ember hit nélkül is rájön arra, hogy ez a leg-

szörnyűbb dolog, mert az emberi természetet lényegében támadja meg. Ha nem volna vallás és kinyilatkoztatás, az emberi értelme, az emberi tudás is rájönne arra, hogy az emberi természet és az emberi nem ellen nem szabad vétkezni. A családi élet alapja a természet törvénye. A házasság, a család, alapjában véve természeti törvényen alapuló isteni intézkedés. Ezt a természeti törvényt emelte Krisztus a természetfölötti világrendbe, a természetes fejlődést emelte föl a szentségek világába. A családi életnek szétbomlása a legszörnyűbb erkölcsi züllést és fertőt vont maga után, amit nagyon tudatosan, szándékosan segítettek elő. Be is vallották titkos gyűléseken, hogy igenis ezt az erkölcsi züllést akarják előidézni, a mai társadalmi rend és főképpen a vallásos, a katolikus erkölcsi élet megrontását célozzák. Az erkölcstelenség terjesztése nem az emberi gyöngeségből származó propaganda, hanem céltudatos, ördögi megrontása a mai társadalomnak és főleg a katolikus hitéletnek. Csak el kell olvasni Sion véneinek jegyzőkönyvét. Nyíltan kimondják, hogy igenis meg kell rontani a szépirodalmat, művésze-

tet, propagandával, hazugsággal el kell terjeszteni az erkölcsi mételyt, szét kell robbantani a családi életet, hogy ez a pipogya, megromlott társadalom semmire se legyen képes. Akkor ők majd kiemelkednek és minden hatalmat a kezükbe vesznek.

HARC AZ IFJÚSÁGÉRT

Azután jött egy újabb propaganda. Rájöttek arra, hogy milyen nagy érték és kincs az Egyház kezében az ifjúság nevelése, amelyet már évezredek óta az Anyaszentegyház vett kézbe, sőt nemcsak, hogy kézbe vett, hanem ő kezdett meg. Történetileg teljesen igazolt tény, hogy a pedagógia az Egyház kezdeményezése. Mert a nevelés a régi időben rabszolgákra bízott mesterség volt. Maga Cicero, a nagy szónok és államférfiú is bevallja, hogy mennyit kikapott a pedisequustól, a rabszolgától, amíg fejébe verte az abc 28 betűjét. Ennél tovább nem jutott a pedagógia a pogány világban. A gyermeklélek kibontakozásának tervszerű irányítása az Egyház gondolata volt. A népnevelés pedig teljesen egyházi intézmény, mert a szegény nép szel-

lemi és lelki kultúrájával azután igazán senki nem törődött a régi világban. Ők ezt észrevéve, az ifjúságot próbálták kivonni az Egyház hatása és a léleknevelés köréből. Először hangzatos, szép frázisokkal, azután más eszközökkel, azt hirdetve, hogy egyedül az ő joguk és kötelességük a mai modern szellem és az állam céljainak megfelelően nevelni. Rövid néhány év alatt eljutottak az ifjúság teljes megrontásához, szembeállították azt minden erkölcsi és isteni törvénnyel, sőt saját szüleikkel. A legszörnyűbb eseteket halljuk. Olyan hajmeresztő hálátlanságokat, vétségeket a szülők ellen, hogy ilyent még a történelemben sem olvastunk soha, a pogányoknál sem!

HARC A SZERZETESSÉG ELLEN

Azután látták, hogy a szerzetesség és a papság a vallásos, erkölcsi életnek még erős oszlopa. Propagandával, rágalomokkal próbálták ellene is hangulatot kelteni. Akadt néhány botránnyos eset, ami tényleg előfordult, azt nagy buzgalommal hozták nyilvánosságra és használták fel propagandára. Nagyobb eredményt azonban ezzel nem értek el.

visszafelé sült a propaganda! Akkor más úton-módon folytatták ezt a hajszát, régi recept szerint: ezeket az egyházi intézményeket lehetetlenné tenni. Azután nyíltan is szót emel ez az „istentelen propaganda” az Egyház ellen, nemcsak rágalomokkal, hanem hangulatkeltéssel, félremagyarázással, hamis elvekkal, hazugságokkal. Ám mindez tulajdonképpen a modern lélek eltévelyedése, tehát az igazságtól eltérő tanítás. Békés időkben az ember hajlandó egy kézlegyintéssel elintézni a tévedéseket e jelszóval: csak a vak nem látja, hogy ez téves és helytelen! Sokan könnyelműen hiszik: az igazság elég világos ahhoz, hogy ne szoruljon védelemre! Azt hiszik, e tévedések nem érdemlik meg, hogy nagyon megtiszteljük cáfolatainkkal.

A MÉREG HATÁSA

A tévedés olyan, mint a szervezetbe jutott mérég. Amíg a szervezetben van, állandóan mérgez, állandóan bomlaszt. Látjuk az egyháztörténelemben, hogy azok a tévedések, amelyeket nem cáfoltak meg és nem irtottak ki kellőképpen a lelkekből, időmúltán, sokszor századok után, újra felébredtek, elemi

erővel kitörtek és igen nagy bajt, fel-
fordulást okoztak. Ezek a tévedések,
amelyeket eleinte propaganda eszkö-
zökkel, vagy később, ha hatalomhoz
jutnak, az erőszak fegyverével terjesz-
tenek, ezek a bajok gyökerei. Előre
mondotta a Boldogságos Szűzanya, eb-
ből fog származni a háború és az ül-
dőzés az Egyház ellen. Erre most már
félíg-meddig visszafelé is tekintünk,
mert nagyon jól tudjuk, hogy a jelen
világkatasztrófát nem is annyira a vak
gyűlölet, mint inkább a propaganda
készítette elő. Rejtett célok miatt kell
az emberiségnek újra végigszenvednie
az előzőknél sokkal szörnyűbb szenvedé-
éseket, kezdeni egy olyan háborút,
amelyből most már a kibontakozást
nem is látjuk, amelynek a megoldásá-
hoz már emberi ész és emberi hatalom
nagyon csekély és elégtelen. Teljesen
összekavarodott nem egy-két állam,
hanem az egész világ. Ebből a kibon-
takozást emberi erővel nem lehet már
megtalálni.

Minden tévedés háborút okoz, éppen
úgy, mint minden bacillus az ember
szervezetében. A biológiából tudjuk,
hogy a bacillus, az a parányi kis élő-
lény, amely az ember szervezetét le-

rombolja. Amikor a vérkeringésbe jut, a fehér vértestecskék nagy, kemény küzdelmet vívnak vele, valósággal nekiesnek, hogy megbírkózzanak vele; felfalják, megemésztik, megsemmisítik a bacillusokat. Ha ez a küzdelem egyenlőtlen, ha a bacillusok nagyon elszaporodnak, a fehér vértestecskék az ember szervezetében nem győzik a küzdelmet, bekövetkezik a betegség. Ha a szervezet már előzőleg elgyengült vagy nem elég életerős, ha a fehér vértestecskék csekély számmal vannak, a küzdelem kimenetele mindig betegség vagy halál.

A TÉVEDÉS ROMBOLÓ MUNKÁJA

Minden tévedés küzdelmet okoz az ember lelki életében, a családi, a társadalmi és nyilvános életben egyaránt. A tévedés mindig fanatikus, soha nem épít. A bacillus élősdi, azért teszi tönkre a szervezetet. A tévedés az igazságból élösködik addig, amíg az igazság által termelt és létrehozott javak fönnállnak. Ha már megemésztette, mindent összerombol. A tévedés mindig az igazságból élösködő, az ember egyéni, családi és társadalmi életét

szétromboló tényező. Soha nem épít, mindig csak ront. Egyedül az igazság épít. Azért olyan nehéz az igazságnak a sorsa a földön! Nehéz fölépíteni valamit. Szétrombolni mindig könnyű, egy kis lökés elég hozzá. De fölépíteni nagy munkát jelent a társadalom és az ember lelki életében egyaránt. Az az érdekes, hogy amikor ez a romboló munka gátat talál, akadályba ütközik, mindjárt az Egyház ellen fordul. Nyilvánvaló, mert a tévedés és rombolás legnagyobb akadálya Krisztus Egyháza. Nem a másvallásúakat bántják, nem igen jut eszükbe azokat vérig üldözni, hanem a katolikus Anyaszentegyházat. A többiek azok nagyon hamar kibékülnek vele. Akárhányszor megismétlődik az, ami Japánban tönkretette a virágzó katolicizmust. A holland protestánsok megalkudtak a benszülöttek fanatizmusával, még abba is belemen-tek, hogy rátapossanak Krisztus keresztjére, feszületére. Fölbujtogatták a pogányokat és ezzel olyan egyházüldözést segítettek elő, amely megsemmisítette a katolicizmust 300 esztendőre. Ma is a többi vallási felekezetek hamar megalkusznak. Az Egyház az igazság őre, soha nem tud megalkudni és

nem fog megalkudni semmiféle lévedéssel. Országok elveszhetnek, elszakadhatnak, a félvilág ellene fordulhat, akkor is a „depositum fidei”-t, Krisztus örökségét, a reá bízott hitigazságokat mindig sértetlenül megőrzi.

„SANGUIS MARTYRUM...”

Az Anyaszentegyház ellen támadnak azért, mert törekvésük itt találkozik a legnagyobb gátlással és ellenkezéssel. Hogyha különféle mesterkedésekkel, fogásokkal, rejtett üldözésekkel célt nem érnek, akkor a végén mindig a régi módszer, a véres üldözés szokott következni. Azt hiszik, hogyha egyeseket megölnék, akkor az Egyházat sikerül megszüntetniök. Azt hiszik, hogyha az Egyház gyermekeit halálba kergetik, akkor az Egyház élete megbénul s a végén egészen megszűnik. Pedig régi közmondás, közel 2000 éves: Sanguis martyrum semen christianorum, a vértanúk kifolyó, piros vére az a kereszténység magva! Abból nő ki mindig erőteljesebben és diadalmasabban Krisztus Egyháza!

A spanyol események vezették be ezeknek a jövendöléseknek sorát, ahol

a legszörnyűbb vérengzések között valószínűleg azt, amit eleinte csak propagandával hirdettek. Azonban nemcsak háború és üldözés az Egyház ellen, hanem még más szenvedések is következnek.

KRISZTUS FÖLDI HELYTARTÓJA

A Szentatya sokat fog szenvedni — mondotta a fatimai Szűzanya. Az Anyaszentegyház látható feje, Krisztus helytartója, a pápa sok üldözésnek, sok támadásnak van kitéve. Az Egyház ellenségeinek a gyűlölete majdnem minden időkben főleg Krisztus helytartója ellen irányul. De nem is csoda, hiszen az Úr Jézus megmondta: Ha engem üldöznek, akkor titeket is üldözni fognak. Ha ezt teszik velem, a szolgálta ne akarjon nagyobb lenni az ő Mesterénél és Uránál. Az Úr Jézus előre megmondotta, hogy bizony üldözésnek lesz kitéve az Anyaszentegyház és annak feje, aki Krisztus földi helytartója. A Szentatya első sorban azért szenved sokat, mert gyermekei, a rábízott hívek lelki veszedelembé kerülnek. Válamennyiünknek lelki üdvössége a szentséges Atyának a felelőssége.

gén, a lelkén múlik. Ő valamennyiünkért felelős Isten előtt. A szentséges Atya sohasem a nagy megtiszteltetést látja az ő hivatalában, hanem mindig azt a terhet, amelyet Krisztus rak vállára. Emlékezzünk a mostani szentséges Atyának első szavaira, amikor megválasztották pápának. Mindenki tudta, aki most lesz pápa, annak nagyon nagy szenvedése lesz. Ő is ezzel indult, hogy vállalja ezt a vértanúságot. Fáj neki, hogyha Krisztus köntösét tépik, fáj neki, hogyha az Egyházat üldözik és gyermekeit erőszakosan elragadják. Gondoljuk csak el: máról holnapra olyan szörnyű, olyan szédületes rombolás, mint amilyent ez a propaganda okozott, amikor egész népeket, nemzeteket téptek el az Egyháztól vagy legalább is sokat belekényszerítettek a hitehagyásba. Fáj a szentséges Atyának, ha látja az erőszakot és hatalmat, amely az Egyház ellen fordul. Most, amikor annyi tévedés, annyi hamis tan terjed mindenfelé, most az igazságot nyíltan meghirdetni, egyenlő a vértanúsággal. XI. Pius pápa vállalta ezt az áldozatot. Egyik enciklikát a másik után adta ki, amelyben nyíltan elítélte a kor tévedéseit és félelem

nélkül szembe szállt minden hamissággal. Ha emiatt a legkomolyabb nehézségek támadtak is, ő mégis, mint Krisztus helytartója, nem hallgathatja el az igazságot, nem engedheti, hogy szabadon terjedjen a tévedés és az Egyház hű gyermekeit magával ragadja, mert nem világosították fel kellőképpen őket.

NÉPEK SEMMISÜLNEK MEG

Azonban az utolsó, amit a Szűzanya ebben a jövendülésben mondott, az a legsörnyűbb: különféle nemzetek megsemmisíttetnek. Egész népek és nemzetek tűnnek el ebben a nagy katasztrófában, amely bekövetkezik, ha nem térnek a jó Istenhez. Ha visszatekintünk, látjuk, tényleg nagy és kis népek már is megsemmisültek. Nagy népek, velünk barátságban élő kedves népek, de azonkívül kisebb népek is, egyik a másik után pusztult el és semmisült meg. Vajjon melyiknek jobb ma, a kicsiny, vagy a nagy népeknek? Ki tudná megmondani! Ebben a fölfordulásban, nem tudjuk még, hogy a pusztulás merre veszi útját, kik lesznek még az áldozatok! Szívszorongva

gondolunk mi is, maroknyi magyarok, arra, hogy milyen pusztulás és öldöklés dühöng itt körülöttünk és ha mindez errefelé kerül, hát mi lesz velünk!?

ÚJABB ISTENOSTORA!

A Boldogságos Szűzanya tovább folytatta. Az előző világháborúra vonatkozólag azt mondta, hogy az csakhamar véget ér, de ha nem szűnnek meg megbántani az Urat, nem kis idő múlik el a másik pápa pontifikátusa után és egy másik rosszabb, borzasztóbb háború fog következni. A másik pápa, XI. Pius pápa uralkodása után nem sok idő múlt el s ez a nagyobb istenostora tényleg reánk szakadt. A Gondviselés adott egy pár esztendőt arra, hogy az emberek megjavuljanak és engeszteljék meg az isteni Fölséget a bűnök miatt. Úgy látszik az emberiség nem használta föl az időt, a másik pusztítóbb háború bekövetkezett. Érdekes, hogy ennek a másik háborúnak még az idejét is előre megmondta a Szűzanya. „Ha majd látni fogtok egy ismeretlen fényt, amely az éjszakát megvilágítja, tudjátok meg, hogy ez az Isten jele, amely hirdeti, hogy küszö-

bön a világ büntetése, az ő sok-sok bűne miatt háború által, éhinség által az Egyház és a Szentatya üldözése által.” Mi ez az ismeretlen fény? 1938 január 24—25 között még emlékszünk bizonyára arra a különös északi fényre, amely megvilágította éjjel az égboltot. Mindenki mondotta, jaj most baj lesz, rossz jel! Voltak, akik babonának minősítették. Láta Lucia is és rögtön mondotta, ez az a jel, amelyről a Szűzanya szólt. Emlékezzünk vissza a spanyol eseményekre, azután a többire, ami utána következett! Úgy látszik, a kis Jacintának a Szűzanya többször beszélhetett erről, mert ő is többször szóvá tette betegségében. A tisztelendő főnöknő, aki betegségében ápolta, azonnal leírta a kis Jacinta szavait. Tehát ez a világháború bizonyos, hogy büntetés. A jó Isten igazságosságának kinyilvánítása, ahogyan a Szűzanya mondotta. Büntetés a világ bűneiért, amelyben el fognak pusztulni a gonoszok, sajnos igen sok jó is!

A SZENTATYA ENGESZTEL

Most már megértjük azt, amit nem értettünk meg még csak egy évvel ez-

előtt sem. Hallottuk, hogy a szentséges Atya amióta pápa lett, igen kemény vezekléseket tart. Erről hallottunk, de hogy miért van az, nem tudtuk. A szentséges Atya ismerte a fatimai eseményeket és abból tudta mindazt, ami még jönni fog. Ezért engesztel. Ő akar előljárni az engesztelésben. Tudja azt, hogy mi vár az Egyházra, az emberiségre és mi vár ő reá is, mint Krisztus helytartójára és így az ő vezeklésével igyekszik megengesztelni az isteni Igazságosságot, amelyet az embereknek a vétke és gonoszsága annyira magára haragított.

A VILÁG FÖLAJÁNLÁSA

A Boldogságos Szűzanya hozzátette: „Azért jöttem — azért jelent meg Fatimában, — hogy kérjem a világ följajánlását az én szeplőtelen Szívemnek, engesztelő áldozások végzését a hó első szombatján.” Azért jött a Szűzanya, hogy kérje a világ följajánlását az ő szeplőtelen Szívének, hogy kérje engesztelő szentáldozások végzését minden hó első szombatján.

Előzőnap már elméltünk arról, hogy a világ följajánlása Szűz Mária

szeplőtelen Szívének már megtörtént. A szentséges Atya, aki mint látjuk, nagyon jól ismerte ezeket az eseményeket, egynéhány héttel ezelőtt, 1942 október 31-én, majd december 8-án ünnepélyesen följánlotta a világot a Szűzanya szeplőtelen Szívének és Szűz Máriát, mint a Világ Királynőjét kérlette a békéért. Mária legyen a világ Királynője és az ő jóságos Szíve uralkodjék az egész világon. A világ Királynője szeplőtelen Szívének ajánlotta föl nemcsak az Anyaszentegyházat, hanem az egész emberiséget. A szentséges Atya ebben a följánló imában hivatkozik arra, hogy ő most az Istentől nyert hatalomnál fogva teszi meg e följánlást. És e hatalom tudatában, erre való hivatkozással ajánlotta föl az egész világot a Szűzanyának, mint a világ Királynőjének és az ő szeplőtelen Szívének. A leghivatalosabb formát használta, amit a pápa akkor szokott használni, amikor valamilyen döntően szólni akar. Nagyon komoly, nagyon fontos, nagy lépés az, amit tett és igen-igen nagy veszedelem az, amit a szentséges Atya ezzel a felajánlással el akar hárítani.

ELSŐ SZOMBAT

A Boldogságos Szűzanya még mást is kért tőlünk, azoktól, akik az ő szeplőtelen Szívét tisztelni és szeretni akarják. Többek között minden hónap első szombatján engesztelő szentáldozás végzését kéri. A hó első péntekét most már mindenfelé az Úr Jézus szent Szívének szentelik. Alig van falucska, ahol első pénteken a buzgó hívek ne járulnának a szentségekhez. A Boldogságos Szűzanya azt akarja, hogy a következő napon, a hó első szombatján is járuljunk szentáldozáshoz és engeszteljünk az ő tiszteletére. Vagyis azt akarja, hogy az engesztelés kapcsolódjék az ő szeplőtelen Szívének tiszteletébe, ő majd eljuttatja engesztelésünket az Úr Jézus szentséges Szívéhez. Láttuk, hogy a Szűzanya Szívének vágya, — lelkének benső sugallata szerint — mindenkit az Úr Jézushoz vezetni. Ime most látjuk azt is, hogy a Szűzanya szeplőtelen Szívének tisztelete is a Úr Jézus szentséges Szívéhez vezet. A hó első szombatjának megünneplése szervesen kapcsolódik az első péntek ünnepléséhez, a Szűzanya szeplőtelen Szívének tisztelete az Úr Jézus szent Szívének a

tiszteletéhez. Aki egyesül a Szent Szűz tiszta Szívével, benne, általa okvetlenül eljut az Úr Jézushoz.

ENGESZTELŐ SZENTÁLDOZÁS

A Szűzanya kívánsága, hogy engesztelésünk elsősorban a szentáldozás legyen. A szentáldozásban az Úr Jézus látogat el hozzánk. Azt akarja, hogy ne csak kegyelemben részesedjünk, hanem annak forrása is jöjjön hozzánk. Igazi bensőséges lelki élet nem lehetséges az Úr Jézussal való bensőséges egyesülés nélkül. A szentáldozásban az Úr Jézus emberi és isteni természetével, testével és lelkével, isteni tökéletességével, isteni tulajdonságaival közeledik a lélekhez és egyesül vele. A szentáldozás tehát az Istenből fakadó életnek feltétele. Annyira szükséges, hogy nem is lehet szentáldozás nélkül lelki életet élni, nem lehet Istenbe kapcsolódni, mert a szentáldozásban az Úr folyton ezt az isteni életet táplálja, növeli bennünk, amelyet a kegyelemmel kapunk. Azért is választotta a szentség külső jelének a táplálkozás anyagát, a kenyeret és a bort: a lelket akarta táplálni, erősíteni, a léleknek

az erejét akarja fönntartani csodálatos módon önmagával. Ő maga lesz lelkünk tápláléka. Az ő isteni élete, isteni ereje, isteni tökéletessége és erénye válik a mi életünké, erőnké, tökéletességünké, erényességünké.

Az engesztelésnek ezt a formáját kívánja a Szűzanya, hogy mi igenis ne csak közeledjünk az Úr Jézushoz, hanem egyesüljünk vele és éljünk belőle, hogy valamennyien elmondhassuk azt, amit Szent Pál mondott: „Számomra az élet Krisztus” (Fil. 1. 21.), s vele egyesültem valóban: „Élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal. 2, 2.)

ENGESZTELJÜNK ELSŐ SZOMBATON!

Legalább ezeken a napokon járuljunk a szentáldozáshoz a Boldogságos Szűzanya kívánsága szerint, egyesüljünk az Úrral, forrjon össze a szívünk-lelkünk Jézussal, hogy megengeszteljük Őt a magunk és mások bűneiért! A Szűzanya azt kívánja, hogy az Úr Jézus szentséges Szívéhez kapcsolódjunk az ő szeplőtelen Szívének a tisztelete is és ne csak első pénteken, hanem első szombaton is engeszteljük és en-

gesztelésből a szentáldozáshoz járuljunk.

LELKIGYAKORLATUNK JÓ FELTÉTELE

Ennek a lelkigyakorlatnak is legyen ez az egyik gyakorlati feltétele, hogy a szentáldozást jobban belekapcsoljuk lelki életünkbe, legalább úgy, ahogy a Szűzanya kívánta: a hó első péntekén és szombatján. De ha csak tehetjük minél gyakrabban, ha lehet mindennap áldozzunk. Azt mondja Kempis, Krisztus követése szerzője, hogyha az egész világon csak egyetlen egy helyen lehetne szentmisét hallgatni és életünkben egyetlen egyszer lehetne csak szentáldozáshoz járulni, akkor is érdemes volna elzarándokolni akár a világ másik részébe, hogy egyszer, egyetlen egyszer jelen legyünk egy szentmisén és szívünkbe fogadjuk az Oltáriszentségben rejtőző Urat. Ha ez ilyen nagy kegyelem és ajándék, hogy érdemes volna hosszú, akár hónapokra, vagy évekre szóló zarándoklatot végezni, egy szentmiséért, egy szentáldozásért, ugye, hogy el kell szégyelnünk magunkat, amikor mi kisebb áldozatot is sajnálunk, ha a gyakori, vagy naponkinti

szentáldozásról van szó! Sokszor csak azon múlik, hogy vágyódjunk az Űr Jézus után. Vonzódjunk, vágyakozzunk utána, szeressük őt, szenteljünk naponta időt az Űr Jézussal való egyesülésre, szakítsunk egy kis időt arra, hogy vele legyünk, vele beszélgessünk, tehát imádkozzunk.

A LÉLEK TÁPLÁLÉKA

A szentáldozás a lelki életnek ugyanazt jelenti, mint a táplálék a testnek. Krisztus maga akarja táplálni a lelket, maga akarja erősíteni, maga akarja, hogy életerőnk, életenergiánk legyen. Azt akarja, hogy ő töltsse be a mi lelkünket és ő elégítse ki azt, ami hiányzik. A Szűzanya azonnal az Űr Jézushoz vezet bennünket, azonnal odasegít és odairányít a szentáldozáshoz és az Űrral való egyesüléshez, mert nagyobb kegyelem a szentáldozásnál el sem képzelhető, hiszen minden kegyelmek forrása, maga Krisztus jó hozzánk!

A KEGYELEM FORRÁSA

A szentségekben különféle kegyelmeket nyerünk az Űrtől. Mindegyik-

nek van valami különleges ajándéka és kegyelme, erősít és támogat az élet egyes vonatkozásában és különleges körülményeiben. Az Oltáriszentségben azonban maga a kegyelmek forrása, Krisztus Urunk jön hozzánk, hogy minden kegyelmet megkapjunk tőle, amire csak szükségünk van. A szentáldozás a lelki életnek a középpontja. Legyen napirendünknek is középpontja, eszerint sorakoztassuk a napi eseményeket. Ha valaki nagyon szereti az Úr Jézust és hosszú idő óta, ifjú kora óta gyakori vagy napi áldozó, számolja csak össze, hogy életében hányszor járult már a szentáldozáshoz! Az ember megdöbben, hogy milyen sokszor! Milyen nagy kegyelem az, hogy pár ezerszer, talán tízezerszer vagy még annál is többször fogadtuk az Urat a szívünkbe! Gondoljuk csak meg, mit jelent ez, ha egyetlen egy szentáldozás olyan nagy érték, hogy akár a föld másik sarkára kellene zarándokolni érte és mi nap-nap után annyi százszor és ezerszer tehetjük. Ennél nagyobb kegyelem, kincs nincs is!

KIHASZNÁLNI A SZENTÁLDOZÁS KEGYELMÉT

Csak ki kell használni az Úr jelenlétét, tudatosabbá kell tenni a szentáldozást. Jobban ki kell üresíteni lelkünket minden földi érzéstől és vágytól, hogy annál többet tudjunk befogadni az Úrból. Olyan legyen lelkünk, mint ahogy Menendez Jozefának mondotta az Úr: mint az üres váza, hogy egészen befogadhassuk őt. Ne féljünk attól, hogy talán gyöngeségünk és gyarlóságunk visszatartja az Urat és nem szívesen jön hozzánk. Hiszen éppen azért jön hozzánk, mert gyöngék vagyunk és gyarlók, hogy megerősítsen. Ha nagyon tökéletesek volnánk, nem szorulnánk rá olyan nagyon a segítségére. Az Oltáriszentséget nem azért rendelte az Úr Jézus, hogy a jóknak jutalma legyen, hanem, hogy a gyöngék támasza, ereje, a szomorkodók vigasztalása legyen, hogy a fájdalmakban enyhülést hozzon, hogy a lelki tévelyedésekben és töprengésekben világosságot árásszon lelkünkbe. Azért rendelte Jézus az Oltáriszentséget, hogy amikor száraz a szívünk, ő felmelegítse, amikor elhagyottnak érezzük

magunkat, legyen valaki, aki megosz-
sza velünk életünket. Az Úr Jézus
azért maradt a földön, hogy velünk le-
gyen: nem a tabernákulumban akar
lenni, ott nem jól érzi magát! Ő más
tabernákulumba akar jönni, szívünk-
nek, lelkünknek tabernákulumába! Itt
akar lenni velünk és bennünk, azt
akarja, hogy a szentáldozásban külső-
leg is érezhetően kifejezésre jusson,
hogy teljesen egybeforrunk Istennel,
egybeolvadtunk Isten életével: Isten él
bennünk és mi őbenne. Az engesztel-
ésnek egyik legfontosabb gyakorlása,
legnagyobb áldozata ez: egyesülni az
Úrral és ezzel engesztelni. Szűz Mária,
— ha az ő Szíve szerint érzünk és az
ő gondolata szerint gondolkozunk, —
rögtön a szentáldozáshoz vezet bennün-
ket. Földi életében ő maga is áldozott,
sőt gyakori áldozó volt. Midőn az Úr
fölment a mennybe és az Oltáriszent-
ségben szentségileg maradt itt, a Szűz-
anya legalább így egyesült vele: Szívé-
be fogadta. És azokat, akiket szeret a
Szűzanya, rögtön odaviszi az Úrhoz,
rögtön arra buzdítja őket, hogy az
Urát fogadják szívükbe.

ELSŐ SZOMBATI SZENTÁLDOZÁS

Legyünk apostolai a Boldogságos Szűzanya kívánságának, az első szombati megtartásának! Nagyon sok hívő fél a gyakori szentáldozástól, de most már nagyon sok helyen, úgyszólván mindenütt megértik, hogy Jézus Szívét első pénteken a szentségekhez való járulással kell megengesztelni. Két áldozást iktassunk be a hó első napjaiban, az első pénteki és első szombati szentáldozást. Ezzel a Boldogságos Szűzanyának örömet okozunk és teljessé tesszük az engesztelést.

„VÉGÜL IS!...“

A Boldogságos Szűzanya azt mondta, ha meghallgatják az én kérésemet, akkor ez a büntetés, Isten ostora eltávolíttatik vagy mérsékeltetik. Ha megtesszük, amit a Szűzanya kíván, akkor irgalomra számíthatunk, a Szűzanya mérsékeli majd a büntetést, amit az isteni Igazságosság kirótt a bűnösökre, „különben...“ A Szentszék többet nem tett közzé, hogy mi fog történni, ha nem teszünk eleget Szűz Mária kívánságának. De a végét megmondotta: „Végül is az én szeplőtelen Szívem

győzni fog.” Nagy felfordulások lesznek, de a végén a Szűzanya győzni fog. Mit jelent az, hogy a Szűzanya „szep-lőtelen Szíve fog győzni?” Annyit jelent, hogy a szeretet legyőzi a gyűlölséget, hogy az emberek vagy elpusztulnak a gyűlölségtől, vagy abbahagyják azt és a végén belátják, hogy nem lehet Istennel perbeszálni. És akkor szépen odamennek majd a Szűzanyához, hogy közvetítse és eszközölje ki számukra a bűnbocsánatot. „Végül is...” — de hogy addig mi történik, oda mi vezet, azt nem tudjuk. Meg fogjuk érni és máris benne vagyunk! Vannak, akik különféle más jelekből kikövetkeztetik, hogy ezek a hónapok, amelyekben most vagyunk, novembertől kezdve kilenc hónap, ezek a legnagyobb szenvedés hónapjai, a mélypontja a háborúnak. Nem tudom, de úgy látszik, hogy igen. Nagyon, nagyon engeszteljük a jó Istent! Vegyük halálos komolyan mindazt, amit a Szűzanya, amit az Egvház a szentséges Atyának nyilatkozata és beszéde által kíván: az engesztelést. Ha azt akarjuk, hogy a Boldogságos Szűzanya tiszta, szeplőtelen Szíve győzzön, hogy a gyengédség, a szeretet, a jó Isten

iránti odaadó önfeláldozás győzzön a gyűlölet és gonoszság felett, akkor minden erőnkől kell engesztelni, minden erőnkől meg kell valósítani a fatimai üzenetet.

OTT LESZÜNK!

Ennek a lelkigyakorlatnak jófeltételei között a legkomolyabb és a legnagyobb elhatározás az legyen, hogy a Boldogságos Szűzanya kívánságát teljesíteni fogjuk! Most nem élünk olyan boldog békeidőket, amikor nyugodt kényelemmel mondhatnók: jó, jó, majd jó leszek, megvalósítom majd ezt is, azt is! Most majdnem azt mondhatnók, hogy a tizenkettedik óra! Vagy talán már késő is! Nagyon komolyan ígérjük meg Szűz Máriának, hogy megtesszük azt, amit kíván, megvalósítjuk azt, amit a lelkünkre köt, hogy elhárítsuk a magunk és szeretteink feje felől; hazánk és egész Egyházunk feje felől ezeket a sötét fellegeket s így megtörjük a pokol, a gonoszság hatalmát, nem a magunk, hanem Szűz Mária erejével. Ne felejtjük el, hogy a Boldogságos Szűzanyáról az angyal előre mondotta a bűnbeesés után öszzüleinknek, hogy a sátánnak a fejét széj-

jel fogja tiporni, de a gonosz, a sarka után leselkedik. A Szűzanya eljön kö-zénk és széjjel akarja tiporni a sátán fejét! De azt akarja, hogy ebben mind-annyian vele legyünk! Ott leszünk mellette és vele!

Engesztelő áldozat

A SZÜZANYA SÜRGETÉSE

A fatimai jelenések közül még mindig a harmadiknál időzünk, tartalmilag ebben mondott legtöbbet a Szűzanya. Most még egy gondolatot merítsünk üzenetéből, amit ezen megjelenése alkalmával adott az engesztelésre vonatkozólag. Azt olvassuk Lucia irataiban: „Hogy az én ellanyhuló buzgalmamat újjáélessze újólá sűrgette: áldozd fel magadat a bűnösökért és mondd gyakran, de különösen ha valamely áldozatot hozol: Ó Jézusom, irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért és mindazon megbántások engesztelésére, amelyeket Szűz Mária szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek.” A Boldogságos Szűzanya tehát föl akarja szítani újra Lucia lelkében az engesztelésnek a szellemét, az engesztelésnek a szeretetét; jobban bele akarja vésni a szívébe-lelkébe az engesztelő áldozatnak szükségességét.

KETTŐS PÓLUS!

Már az előző elmélkedésben kitértünk arra, hogy Szűz Mária nem a jövendölés miatt jelent meg és szólott, hanem az engesztelés miatt. Azokat a nagy csapásokat akarta elhárítani a fejünk felől, melyeket előre látott. Azt a szörnyű katasztrófát akarta megakadályozni, amit ő jobban és világosabban szemlél, mint mi, hogy a lelkek, akik a bűn útjára térnek, a végén a kárhozat rettenetes örvényébe zuhannak. Mennország és pokol, cél és céltévesztettség: ez a kettős pólus, amely között az ember élete és sorsa hányódik. Az engesztelés abban áll, hogy ha eltévelyedtünk volna igazi életcélunktól, ha letértünk volna az Istenhez, a mennvországhoz vezető útról, akkor oda visszatérjünk egész szívvel, egész lélekkel és másokat is oda visszatérítsünk!

FÖLDI ZARÁNDOKOK VAGYUNK!

Zarándokság a földi ember élete: rójuk zarándokutunkat. Irány a végső cél, az örök haza. Ha valaki a legrövidebb és a legegyszerűsebb úton halad, akkor Isten akaratát teljesíti és az erénye-

ket gyakorolja. Ez a szentség útja. Ha egy kicsit eltér a legegyszerűsebb, a legrövidebb úttól, akkor máris a bűn útjára tért. De egy kis elhajlás még nem elfordulás, nem eltévelyedés, még csak kis bűnnek, bocsánatos bűnnek jellegével bír. Ha valaki úgy elfordul végcéljától, Istentől, hogy egészen hátat fordít neki, ez a súlyos bűn, ez a teljes elszakadás Istentől és a kárhozat felé való indulás.

CÉLTÉVESZTETTSÉG

A céltévesztettség tehát nemcsak kis eltérés, hanem teljes elfordulás Istentől és hozzáfordulás a teremtményekhez, hozzátapadás a földi, a véges dolgokhoz, amelyek az embert soha boldoggá nem tehetik, még akkor sem, ha azok tényleg az embernek javai. Mert hiszen bármilyen jó legyen is valakinek a sorsa, az összes teremtett dolgok csak részben tudják kielégíteni az embernek a boldogság utáni vágyát. A jó Isten olyan képességet adott az embernek, hogy csak a végtelen Jó, a végtelen Boldogság tudja kielégíteni. Akkor tehát, midőn könnyelműen hozzáfordulunk a teremtményekhez és a teremtményektől várjuk a boldogsá-

gunkat, tulajdonképpen narkotizáljuk magunkat. Leköthet bennünket ideig-óráig valami földi jó, valami földi élvezet, szórakozás, de boldoggá tenni nem tud. Bizonyos vágyakat ki tud elégíteni, de azt az alapvágyat, amely bennünket a végtelen Jó és a végtelen Boldogság felé vonz, véges teremtmény soha kielégíteni nem tudja. Amikor az ember ráeszmél arra, hogy csalódott, hogy ez a jó, ez a földi dolog, amelyben boldogságát kereste, nem elégíti ki, akkor elkeseredik és hogyha nem tér Istenhez, akkor a céltévesztettség állandósul, elkárhozott!

AZ ENGESZTELEÉS SZEREPE AZ EMBERISÉG ÉLETÉBEN

Ahol a bűn kezdődik, ott lép Isten világtervébe az engesztelés is. A bűn nélkül, vagy a bűn előtt az emberekre csak egy kötelesség háramlott: Isten imádása. Isten azt akarta, hogy mi valamennyien neki hódoljunk, őt imádjuk, vagyis elismerjük legfőbb Urunknak és életünk az ő dicsóságára szolgáljon. A mi megdicsőülésünk abban áll, hogy Isten dicsóságének eszközeivé válunk. Amikor azonban a bűn betolako-

dott az emberiség életébe és elszakította összeüleinket és utána az egész emberiséget Istentől, akkor kezdődött az engesztelés szerepe. Azonban az ember halandó, véges lény, többé ki nem engesztelhetette Istent. Ezért jött Jézus a földre, ezért egyesítette személyében az isteni és emberi természetet. Az engesztelés tulajdonképen az Úr Jézusnak megváltói elégtétele.

IGAZI ÉS EGYETLEN ENGESZTELŐ

Ő az igazi és az egyetlen Engesztelő, mert mint Isten és mint ember képes kiegyenlíteni azt a megbomlott rendet, amely a bűn által az emberiség és az Isten közé ékelődött. Ember egyedül nem képes erre, mert végtelen elégtételt nem tud sohasem nyújtani. Isten egyedül szintén nem tud elégtételt nyújtani, mert nem Ő a bűnös, hanem az ember. Tehát a második isteni Személy elhatározta, hogy mint Isten Fia leszáll a földre, emberi testet vesz és magára véve az emberek bűnét, értük és helyettük eleget tesz a bűnért és kiengeszteli a mennyei Atyát. Ime az engesztelés Isten világtervében! Az egyedüli, az igazi, az első engesztelő

az isteni Üdvözítő, aki magára vette az egész emberiség, az egész világ bűneit, hogy elégtételt nyújtson értük.

*MI FOGLALTATIK AZ
ENGESZTELÉSBEN?*

Az engesztelésben tehát benne foglaltatik az, hogy a megromlott rend, amelybe a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten a bűn következtében került, helyreállítsassék és a jó Isten irgalma fölemelje az embert. Benne foglaltatik az, hogy a bűnért elégtételt nyujtsanak a megsértett isteni Fölségnek. Olyan elégtételt, amely egyenlő a bűnnek nagyságával. Mivel pedig a bűnnek a nagysága a megsértett isteni Fölségből kifolyólag végtelen, tehát az elégtételnek is végtelen értékűnek kell lenni. Az engesztelésben benne foglaltatik az is, hogy mások helyett nyujtsák az elégtételt, mint Jézus is az emberek helyett. Az Úr Jézus tehát az egyedüli és igaz engesztelő, mert csak ő képes magára venni a bűnt mások helyett és másokért. Az engesztelésben benne foglaltatik végül az is, hogy Jézus közbenjár Istennél a bűnösért, aki az isteni Fölséget megbántotta. A bűnös hiába fordul a megsértett isteni

Fölséghez, többé Isten színe előtt meg nem jelenhet, amint elszakadt tőle, sorsa meg van pecsételve.

VAN IRGALOM!

Az angyalok az első és egyetlen bűn után örökre elkárhoztak. Számukra nincs irgalom! Egy bűn, — örök kárhozat! — Az emberek számára van irgalom! Most ne kutassuk, hogy miért, köszönjük meg az isteni Jóságnak, hogy így van! A végtelen Szeretet lejött köztünk, hogy közbenjárónk legyen. Mi sose tudtunk volna Isten színe elé járulni, sose lett volna szabad szavunkat Istenhez felemelni és hiába kiáltottunk volna Istenhez irgalomért, szavunk Isten trónja elé el nem jutott volna, ha nem lett volna engesztelő közbenjárónk az isteni Megváltó.

MAJD PÓTOLOM ÉN!

És végül az engesztelésben van valami, ami csak a hasonlatokból világítható meg. Valami vígasztalás! Engeszteléssel megvígasztalhatni a megsértett isteni Fölséget, a megsértett mennyei Atyát azért a szomorúságért, amelyet a bűnös okozott. Az engesztelés mintegy

kárpótolja és vigasztalja Istent azzal, hogy amit a bűnösöknek kellene nyújtani, nyujtom helyettük én, aki engesztelek. A családi életből merítsünk hasonlatot, ahol az atya, akit a gyermekei rossz viseletükkel, gonoszságukkal súlyosan megsértettek, hallani se akar róluk. Most az egyetlen jó gyermek odamegy hozzá, megvigasztalja és azt mondja: ne haragudj rájuk, majd pótolom én az ő szeretetüket. Én leszek vigasztalásod hűségemmel, jóságommal, gyermeki szeretetemmel. Valami ilyesmi történik az engesztelésben is, valami vigasztalás, valami odaadás, önfelajánlás, amellyel a Fiú Isten vigasztalja az Atyát és pótolja azt, amit nekünk kellene nyújtani a mennyei Atyának.

*CSAK JÉZUS ENGESZTELESE
HATHATÓS!*

Engesztelni tehát tulajdonképpen csak az isteni Jóság, az isteni Főlség, az Úr Jézus tud. Csak egyedül az ő engesztelése igazi engesztelés, egyedül az ő engesztelése hathatós engesztelés. Isten szent Főlsége előtt egyedül az ő engesztelésének van értéke és hatása,

mert o bármit ajánl föl engesztelésül értünk bűnösökért, annak mind végtelen értéke van, neki, mint Istennek minden cselekedete itt a földön végtelen értékűvé vált. Hogy van tehát az, hogy Szűz Mária most mégis azt kívánja, hogy mi is engeszteljünk? Hogy van az, hogy bennünket is engesztelésre buzdít? Mi az oka annak, hogy mi is érezzük: most engesztelni kell nekünk is, különben nagy büntetések következnek?

ÉS A MI ENGESZTELÉSÜNK? ...

A mi engesztelésünk, amit Istennek nyújthatunk, önmagában nagyon csekély. A legnagyobb engesztelés, a legnagyobb vezeklés, a legnagyobb életföläjánlás: önmagában, Isten színe előtt semmi értékkel nem bír. Csak akkor lesz értéke, hogyha mi ezt az engesztelésünket egyesítjük az örök és az egyetlen engesztelő, az Úr Jézus engesztelésével. Akármit adunk mi engesztelésül, önmagában értéktelen, de végtelen értékűvé válik, ha egyesítjük az Úr Jézus engesztelő áldozatával. És hogy ez az engesztelés kedves legyen az édes Jézus előtt, azért kérjük a

Szüzanyát, hogy ő nyujtsa és adja azt szent Fiának. Amit mi a Szüzanya Szívén keresztül adunk az Úrnak, bizonyosan kedvesebb, mintha mi közvetlenül visszük oda!

A KIRÁLYNŐ KÖZVETITÉSE

Eszembe jut Boldog Grignon hasonlata. Egyszerű polgárembernek eszébe jut, hogy az ő kis gyümölcsöskertjéből egynéhány szép körtét vagy más gyümölcsöt visz a királynak. Ha kiválasztaná a legszebbeket és elvinné az ő szegényes kis kosárkájában és maga ajánlaná fel a királynak, az bizonyára kegyességből elfogadná és meg is jutalmazná. De hogyha ajándékát nem közvetlenül és nem abban a kopott kis kosárkában nyujtaná át, hanem a királynénak adná oda, aki rátenné szép tálcára, ízlésesen felékesítené virágokkal és maga nyujtaná át a király öfelségének, akkor egész bizonyos, hogy a király is sokkal szívesebben, kedvesebben fogadná annak az egyszerű embernek ajándékát, mintha közvetlenül adta volna át. Ugyanígy, ha mi is engesztelésünket közvetlenül adjuk oda Jézusnak, elfogadja szívesen tőlünk, mert látja jóindulatunkat, jóakaratumk-

kat. De ha azt a királynőnek, a Boldogságos Szűzanyának adjuk és az ő Szívén, az ő kezén keresztül nyújtjuk az Úr Jézusnak, sokkal kedvesebben, sokkal szívesebben fogadja, mintha közvetlenül adtuk volna oda. A mi engesztelő áldozatunk értékét és Isten előtti hathatós voltát az adja, hogy az Úr Jézus engesztelésével egyesítjük azt s az Úr Jézus a maga engesztelő áldozatával egyesítve a mennyei Atyának bemutatja és így az végtelen értékűvé válik.

„TARTSATOK BŰNBÁNATOT!”

Az engesztelés ott kezdődik, amikor valaki a bűnből megtér. Azért hirdeti Keresztelő Szent János is: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa.” Mt. 3, 2. Minden engesztelés bűnbánattal kezdődik, mert hiszen elsősorban önmagunkért kell engesztelnünk, a magunk bűneiért, a magunk vétkeiért kell kiengesztelnünk a megsértett isteni Fölséget. Tehát az engesztelés a benső megigazulás által kezdődik.

A BŰNÖS NEM TUD ENGESZTELNI!

Nem engesztel az, aki nem tart bűn-

bánatot. Nem tud engesztelni az, aki Istentől elfordult és a kárhozat felé veszi útját! Ellenkezőleg, az isteni Igazságosság büntető haragját vonja magára! Igaz ugyan, hogy amíg a földön élünk, ezt az isteni igazságosságot az isteni irgalom ellensúlyozza, hiszen a bűnös éppen azért vállal olyan nagy felelősséget magára, mert nem él az isteni irgalommal. Nem használja fel Isten irgalmasságát, hanem vakon megy a maga bűnös útján, nem törődve azzal, hogy meddig tart az irgalom számára. Nem tudja senki, hogy Isten meddig irgalmaz neki és mikor telik be a mérték! Sokan azzal áltatják magukat, hogy ráérnek még a megtérésre, majd ha életük végére érnek! Igen, de nem ígérheti magának senki sem, hogy akár a holnapi napig tart Isten irgalma! Lehet, hogy máris eljátszotta Isten irgalmát s az isteni igazságosság következik. Úgy vagyunk az egyén életében, mint most a népek életében, eljátszották az Isten irgalmának az idejét, most következik Isten büntető igazságosságának az ideje. Addig, amíg időt ad az isteni Jóság, addig kell az irgalomnak a lehetőségeit felhasználni.

ELÉGTÉTELT NYUJTANI!

Tehát amikor engesztelni akarunk, elsősorban a magunk vétkeiért és bűneiért tartunk bűnbánatot! Azonban az engesztelés nem elégszik meg ennyivel! Nem elégszik meg azzal, hogy fájjalja elmúlt bűnös életét, azt a sok tévedést, bünt, amelyet elkövetett élete során! Többet akar ennél! Most, amikor a lelkipapok alkalmával megtisztulunk, s a hit világosságával nézzük elmúlt életünket, érezzük, hogy elégtételt is kell nyujtanunk, jóvá kell tennünk vétkeinket. Ki tudja, hogy mennyit kell vezekelni, ki tudja, hogy milyen sok van a rováson, hogy elegendő-e egész földi életünk arra, hogy a magunk vétkeit levezzeljük!? Akármit teszünk, mi magunk bűneinek és vétkeinek levezzelésére nem elegendő! Egvedül az Úr Jézus érdemei, az ő végtelen érdemei elegendők ahhoz, hogy vétkeinkért eleget tegyünk és teljesen megengeszteljük az isteni Fölséget. Azonban az Úr Jézus érdemei nem zárják ki azt, hogy mi magunk is eleget tegyünk, hogy mi magunk is engesztelő áldozatot mutassunk be az Úrnak saját vétkeinkért és eddigi életün-

kért. Az Úr Jézus engesztel ugyan, de azt akarja, hogy mi magunk is engeszteljük bűneinkért.

„*SUSCIPE!*...“

A liturgiában olyan szépen jut ez kifejezésre a felajánlásban, amelyben a pap ezt imádkozza: *Suscipe sancte Pater...* Fogadd ezt az áldozatot az én vétkeimért! Pedig megkívánja az Egyház, hogy Krisztus papja tiszta, szent lelkülettel lépjen az oltárhoz és mégis az első, akiért az engesztelő áldozatot be kell mutatnia: saját maga. Így valamennyiünknek, amikor engesztelünk, elsősorban önmagunkért kell eleget tenni, elmúlt életünkért kell vezekelni. Az engesztelés mindig, de főleg lelki gyakorlat alkalmával az legyen, hogy életünk minden gyarlóságáért, tévedéséért, vétkeiért engeszteljük meg az isteni Főlséget. Ezt az engesztelésünket Mária kezén keresztül egyesítiük az Úr Jézus szentséges Szívével, az ő engesztelő áldozatával s így mutatjuk be a mennyei Atyának ugyanazokkal a szavakkal, amelyekkel a liturgia imádkozik: *Suscipe!*...

SUSCIPE! — MISERERE!...

Suscipe... miserere! Azért választottuk ezt a két kis szócskát az engesztelő áldozat jellegzetes imájául, mert az Anyaszentegyház e szavakkal ajánlja fel a Hostiát, az Úr Jézust, mint engesztelő áldozatot a mennvei Atyának a szentmiseáldozatban. A paténán, a Hostiához tegyük oda a mi áldozatunkat is és mondjuk a mennyei Atyának: Suscipe! Fogadd kegyesen, egyesítve az Úr engesztelésével, elsősorban a mi saját bűneinkért és vétkeinkért! Miserere! Irgalmazz nekünk! Az isteni Irgalom most még megbocsát, most még kegyelmez, most még elengedi szívesen azokat az ideig tartó büntetéseket, amelyeket nagyon is megérdemeltünk vétkeinkért.

AZ IDEIGTARTÓ BÜNTETÉS

Egy pillanatra álljunk itt meg! Lelkigyakorlatunkban kell erre gondolni! A pokolról szóló elmélkedésben borzadva láttuk, hova jut a lélek, ha a bűn útján halad és a bűn állapotában távozik az örökkévalóságba. A büntől megtisztul az ember a bűnbánat szent-ségében, azonban a bűnnek, egyetlen

halálos bűnnek is, nemcsak örök, hanem ideigtartó büntetése is van. Hogy mennyi ez az ideigtartó büntetés, azt nem tudjuk. Bizonyos, hogy nagyobb bűnök nagyobb és súlyosabb ideigtartó büntetést érdemelnek. Hogy ebből a büntetésből mennyit róttunk már le itt a földön, azt nem tudjuk. Az bizonyos, hogy minden, amit engesztelésül és vezeklésül a mennyei Atyának bemutatunk, törleszti az ideigtartó büntetést, azonban marad még sok belőle! És a bocsánatos bűnért is ideigtartó büntetés jár. Minden bűn az isteni Igazságosságnak szigorú mértéke szerint magával hozza a büntetést. Az is bizonyos, hogy ezt az ideigtartó büntetést itt a földön könnyebb leróni, levezekelni, mint a másvilágon. Ha a másvilágra hagyjuk, a tisztítótűzre, akkor ez a büntetés összehasonlíthatatlanul nagyobb lesz és semmiféle érdemmel nem jár. Tehát többé már nem növeli bennünk a kegyelem állapotát, nem növeli bennünk a kapacitást, hogy többet fogadjunk be Istenből és nagyobb legyen a mennyországban a dicsőségünk és örömünk.

AZ UTOLSÓ SALAKTÓL IS MEGTISZTULNI!

A tisztítótűzben megtisztul még az utolsó salaktól is a lélek, amely miatt nem léphet Isten színe elé. Ha voltak benne még bocsánatos bűnök, amelyekből itt a földön nem tisztult meg, ott kell levezekelni. Képzeljük el, hogy valaki nem halálos, de bocsánatos bűnben hal meg, pl. nem szerette eléggé testvéreit, felebarátait, valami kis ellenszenvet őrizett meg lelkében s így hal meg. Gondoljuk, hogy ezzel a kis ellenszenvvel, szeretetlenséggel megjelenhet Isten előtt? El tudjuk képzelni, hogy egyesülhet, egybeforrrhat Istennel, aki a végtelen szeretet? És hogyan fogunk a mennyországban Istenben egyesülni azzal, aki ellenszenves volt előttünk itt a földön?...

ENGESZTELNI MÉG HIBÁINKÉRT IS!

A tisztítótűz szükséges, hogy jobban fölemelkedjék a lélek arra a magaslatra, amelyen Isten áll és méltóvá váljék arra, hogy Isten szent színe előtt megjelenjék és egyesüljön embertestvéreivel, akikkel talán itt a földön nem tudott egészen békességben lenni. A lel-

kiéletnek mindjárt egészen új programja: ne tőrjünk magunkban még a bocsánatos bűnt, a hibákat se. Igyekezünk engesztelni még bocsánatos bűneinkért, apró hibáinkért is, mert ezek mind akadályai annak, hogy Isten színe elé járulhassunk, még abban az esetben is, ha a kegyelem állapotában halnánk meg. Előbb meg kell tisztulni ezektől. Isten szent Fölsége előtt nem jelenhet meg csak a teljesen tiszta, csak a teljesen szent! Nem elégedhetünk meg tehát lelki életünkben azzal, hogy elkerüljük a halálos bűnt, s a bocsánatos bűnnel nem törődünk.

SZENTNEK KELL LENNI!

A legmagasabb tökéletességre kell jutnunk, Istenhez kell felemelkednünk, Istennel kell egyesülnünk és Istenben a lelkekkel.

Az engesztelés programja ez: megtisztulni és már itt a földön úgy egybeforri Istennel, hogy teljesen átalakuljunk benne. Ez legyen a tisztítóútz, így tisztuljunk meg! Mit jelent ez: megtisztulni tökéletesen és úgy egybeolvadni Istennel, hogy Isten egészen átalakítson bennünket? Egy szóval fejezhetjük ki:

szentség. Aki tehát igazán engesztelni akar, annak szentnek kell lenni!

AZ ENGESZTELÉS SZENTSÉG

Erre a szóra meg szoktak rémülni az emberek: Jaj, hát hogy lehetek én szent, nem tudok csodákat művelni, nincsenek látomásaim, elragadtatásaim!? Nem akarok az oltárra kerülni, hogy az emberek nagyon kutassák az én elmúlt életemet! — Nem ez az életszentség! Mindez egyáltalán nem tartozik az életszentséghez. Ez egészen más: szentségben való megdicsőülés! Az a jó Isten dolga, hogy valakit megdicsőítsen. Az életszentség azonban program és pedig mindenkinek a programja! Lapozzuk csak fel a Szentírás lapjait! Szent Pál hogy nevezi a híveket? Minduntalan szenteknek nevezi a keresztényeket és ez a szentség — meg is mondja — a kereszttségben kezdődik. S azt is mondja: hogyan. A kereszttségben megszentelődünk, szentekké váltunk, mert Jézus Krisztusba öltözködtünk. „Mindnyájan, kik Krisztusra megkeresztelkedtetek, Krisztust öltöttétek magatokra!” (Gal. 3, 27.)

ITT KEZDŐDIK MINDEN ENGESZTELÉS!

Az engesztelés ott kezdődik, amikor Krisztusba öltözködtünk, szentekké váltunk. Mi a lényege ennek a szentségnek? Az, hogy egészen és teljesen Isten él bennünk és átalakít minket az ő isteni tökéletessége szerint. A Boldogságos Szűzanya ezt sürgeti, erre akar rávezetni: Hagyjuk Istent, hogy bennünket teljesen átalakítson! Ne támasszunk akadályokat annak, hogy Isten átformáljon bennünket az ő szentsége szerint. A szentáldozás is ezt célozza, azért jön az Úr Jézus hozzánk, hogy azonnal kezdjen bennünket átalakítani szentekké. A szentség Istennel való egybeforrás, áthasonulás, alter Christus-szá kell válni, második Krisztussá!

AZ ÉLET TISZTASÁGA

Ennek a szentségnek legnagyobb akadálya az, hogy az embert lehúzza az érzéki természete, és pedig nemcsak az erkölcstelenség, a sexuális bűnök felé, hanem általában a teremtmények felé. A bűnnek is ez az útja, hogy az embert a vágyai a teremtményekhez kötik. Mihelyt a szentség gondolata,

kegyelme megfogja a lelket, azonnal vonjuk el szívünket a teremtményektől, s az élet súlypontját ne az érzékekbe helyezük, hanem egyedül a jó Istenbe! Ez a szent tisztaság! Senki le ne kösse szívemet, meg ne osszam sem érzéki javakkal, sem emberrel. A szent tisztaság azt jelenti, hogy osztatlan szívvel adjam magam az Úrnak. Tehát az engesztelés második programja: tisztán, osztatlan szívvel az Úré lenni. Megosztott szívvel nem lehet valaki tiszta, mert a szent tisztaság azt kívánja, hogy semmi folt ne legyen lelke-men, a teremtményekhez való rendetlen odatapadás pedig foltot ejt rajta. Vissza ne térjek a teremtményekhez, vissza ne húzzon az én gyöngö, gyarló természetem az érzéki dolgokhoz! Minden vágyam, kívánságom az Úrhoz vigyen, az Úrhoz kössön.

SZERETETBEN

De lehetséges-e ez, mikor az embert lefelé húzza a bűnös, rossz természet? Lehetséges, de csak egyféleképpen: a kegyelem erejével, mert a kegyelem az embernek a lelkébe önti Isten szeretetét. Ennek a szeretetnek egészen más nevet ad az Egyház, hogy megkülönböz-

tesse attól a szeretettől, amely a természet rendjében mozgatja az embereket. Isten szeretetének neve „charitas Dei”. „Isten szeretete kiáradt szívünkbe” — mondja Szent Pál apostol. (Róm. 5, 5.) A charitas visz bennünket Istenhez, a charitas adja azt a nagy erőt, hogy ne lefelé vonzódjunk életünk, hanem Isten felé. Az engesztelő áldozat harmadik életformája tehát a szeretet, a charitas, az isteni szeretet: szívünk, érzelmünk, vágyunk, akaratunk Istenhez hajlása. Isten szeretete áthat, átütöztet: szívet, vágyat, érzelmet, akaratot, egész lelkünket. Akiben ez a szeretet megvan, annak egész élete egyszerre Isten felé irányul, annak az összes erényei, cselekedetei, még a legkisebb cselekedetek is, Istenhez fűző kötelékekké válnak.

A SZERETET SÜRGET

Amikor a charitas megfogja az ember lelkét, akkor Isten felé irányítja, „ad Deum”. Ez a szeretet! A lelket igazán uralmába veszi, állandóan sürgeti „ad Deum“ az Istennel való bensőségesebb egyesülésre, a szentségben való haladásra. Állandóan erősebben

és erősebben odaköti az ember szívét Istenhez, sürgeti a tisztaságban való tökéletességet. Sőt még többet is, mert sürgeti, hogy alakuljunk át egészen az Isten gondolata szerint! Haladjunk mind előbbre! Akiben Isten szeretete lánggra gyulladt, nem áll meg a tisztulásnál, annál többet akar, akarja, hogy kialakuljon lelkében minden erény tökéletessége, egészen a hősiesség fokáig, amikor kiteljesedik életében Isten tökéletessége. És végül a szeretet sürgeti a teljes egyesülést Istennel. Az isteni szeretet viszi az embernek a lelkét a tisztulás útján, a fejlődés útján és az egyesülés útján. A tisztulás útja ez: a *via purgativa*. A lelki élet kibontakozása, a lelki tökéletesség és erényesség teljes kiépítése ez: a *via illuminativa*. A lélek tökéletes egyesülése, egybeolvadása Istennel ez: a *via unitiva*.

AZ ENGESZTELÉS ÉLETPROGRAMMJA

Az engesztelés, amelyre a Szűzanya buzdít bennünket, ezt az életprogramot sürgeti: szentségben, tisztaságban és szeretetben teljesen az Istené lenni! De ne csak magunkért engeszteljünk

szentségben, tisztaságban és szeretetben, hanem mások helyett is legyünk hostiák, legyünk élő, szent, Istennek tetsző áldozatok. Erre buzdít a Szűz Mária Fatimában: „Áldozd föl magadat a bűnösökért és mondd gyakran ezt a kis röpimát, amely az engesztelésnek az imája:

„Ó Jézusom, irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért és mindazon megbántások engesztelésére, amelyeket Szűz Mária szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek.”

„IRÁNTAD VALÓ SZERETETBŐL“

A charitas legyen mozgatója mindennek, de első sorban az engesztelő áldozatnak! Csak az kedves az Isten előtt, amit iránta való szeretetből ajánlunk föl. Igen, a legfontosabb a jó Isten szeretete!

A NAGY EGYES!

Menjünk az iskolába! Álljunk ki a tábla elé. Irjunk föl egy nullát. Ez a mi engesztelésünk: nulla. Irjunk föl még egy nullát! Ez a mi nagyobb engesztelésünk! Irjunk föl három, négy, öt nullát, ez mind semmi. Irjunk eléje

egy egyest, az 10, 100, ezer és így tovább. Mindig nagyobb és nagyobb értéket kapunk, ha a sok nulla elé egyetlen egyest teszünk. — Egyszerű hasonlat csak, de jól kifejezi azt az átalakító erőt, amelyet az isteni szeretet ad az emberi cselekedetnek. A charitas minden cselekedetünkbe valami nagy, földöntúli értéket helyez, mely az apró cselekedeteket, apró jótetteket, erénygyakorlatokat, amelyeket engesztelésül felajánlunk Istennek, végtelen értékűvé teszi! Végtelenné, szó szerint!

ÉRDEMSZERZŐ ENGESZTELES

Ezt az értékmegnagyobbodást érdemnek nevezzük. Csakis az a cselekedet bír érdemmel az örök élet szempontjából, amelyet szeretetből, charitasból végeztünk. Aki nem él szeretetben, Isten szeretetében, akármilyen jót tesz, az örök élet szempontjából nulla, elveszett! Még akkor is elveszett, ha ő megtér és a kegyelem állapotában hal meg. Mert amikor azt a jót tette, nem volt a kegyelem állapotában, így a jótett nem bír értékkel, az örök élet szempontjából elveszett. Csak az bír örök értékkel, amit a kegyelem állapo-

tában, vagyis a szeretetben, szeretettel tettünk. Amit szeretetből tettünk, Isten előtt oly nagy értékkel bír, hogy az örök életben fog jutalmazni érte. Jutalmazni? Nagyon gyenge kifejezés. Nem a jutalom az érték itt, hanem az, hogy amit Isten iránti szeretetből tettem, engesztelésül, az egyszerre meg-nagyobbítja bennem befogadóképességem Istennel szemben. Azonnal meg-növekszik bennem Istennek az élete, melyben részesedtem. És hogyha sok apró cselekedetet, engesztelést és vezeklést ajánlok fel Isten iránti szeretetből, akkor kimondhatatlanul, mérhetetlenül megnövekszik befogadóképességem, vagyis az én Istenben való részesedésem. A mennyországban annyit fogunk Istentől kapni, amekkorára megnőtt a kapacitásunk. Aki nagyon megnöveszti, mérhetetlen nagyot fog kapni Isten életéből. Képzeljük el milyen nagy érték: egy ifjúságtól fogva hosszú életen keresztül, mindenben Istennek szeretetből átadott élet! Aki mindent engesztelésül odaad Istennek szeretetből, charitasból, mérhetetlenül megnövekszik Isten előtt.

ÁLLANDÓ CRESCENDO

Isten előtti nagykorúságunk az Isten iránti szeretet nagyságától függ. Minél nagyobb a szeretet, amellyel mi életünket Istennek felajánljuk, annál jobban megnöveli az Istenben való részesedésünket! És akkor egyszerre átváltozik az életünk! A legkisebb cselekedet, a legegyszerűbb emberi tett, kötelességteljesítés, imádság, a mindennapi kenyérért való küzdelem, pihenés, szórakozás egyaránt, minden-minden, ha én azt Isten iránti szeretetből ajánlom fel engesztelő áldozatul, végtelen értékűvé válik. Egyben mindez állandóan növeli bennünk a kapacitást Istennel szemben. Ennek következtében állandóan növekszik bennem maga a *charitas* is. A következő cselekedetemnek már nagyobb az értéke, mert nagyobb *charitassal* ajánlom fel Istennek. Így a *charitassal* állandóan úgy felfokozódik az ember életének természetfölötti értéke, hogy el se tudjuk képzelni emberi gyarló eszünkkel!

KI LESZ NAGYOBB ODAFENN?

Nem leszünk egyformák odafenn. Nagyon nagy különbségek lesznek oda-

fönn az égben! Akik sokat, akik mindent felajánlottak Istennek charitasból, azok nagyon megnőnek, azok nagyon sokat kapnak a jó Istentől. Olyan szé-
dületes különbségek és nagyságok lesznek, hogy rá sem ismerünk egymásra. Sokszor kicsiny gyermekek, fatimai kis pásztor gyermekek, messze fölötte állnak ősz aggastyánoknak. Kis Szent Teréz, fiatal korával, messze fölötte fog állni ősz pátriárkáknak! Egészen bizonyos, hogy nagyobb szenteket is megelőz dicsőségben.

Azt az egy titkot tanuljuk el: ha a charitas mozgatja az életünket, ha charitasból történik minden életfelajánlás, engesztelés, akkor nagyon gazdagok leszünk, kimondhatatlan gazdagok leszünk, el sem tudjuk mondani milyen nagy kincsekre teszünk szert. És ha ezeket a cselekedeteinket egyesítjük az Úr Jézus engesztelő áldozatával, akkor akármilyen nagy bűn legyen az, ki tudjuk engesztelni érte Istent! Csak vezekeljünk, engeszteljünk charitasból, ez az engesztelés egyesítve az Úr Jézus engesztelő áldozatával, végtelen értékkel bír!

A SZENTEK ÉRDEMEI

Elérkeztünk az engesztelés legfontosabb tételéhez: a szentek engeszteléséhez. Akik úgy szentek Isten előtt, mint az elmondottakban átmélteltük, azok annyit engeszteltek, hogy bőségesen elég volt nemcsak a saját életük kiengeztelésére, hanem másoknak is jutott belőle. Jószívvel, pazar kézzel osztották bűnösöknek, szeretetteiknek; a szülők gyermekeiknek, a gyermekek szüleiüknek, hozzátartozóiknak, élőknek, elhunytaknak. Sőt a szeretetük szétáradt. Nemcsak ismerőseiknek, barátaiknak adtak engesztelésük gyümölcseiből, hanem azoknak is, akiket nem ismertek, mindenkinek, mindenkinek. Futja bőven, csak engeszteljünk charitasból, Isten iránti szeretetből, ahogy a Szűzanya tanított bennünket. Ha megtanulunk mi is így élni és így engesztelni, akkor mi is bőven adhatunk belőle. Akkor — ha a bűnnek és gonoszságnak egész áradata jön is, — le fogjuk győzni szeretettel, az engesztelő áldozatnak túlaradó érdemével, értékével.

A Boldogságos Szűzanya erre akar rátanítani bennünket: nagyon szeressük az Úr Jézust! Mindjárt odavisz, oda-

vezet rögtön áldozni, átalakulni, tisztaságban, szentségben és szeretetben és ha így átalakulunk, akkor ez az engesztelő áldozat nemcsak a magunk életének levezeklésére lesz elegendő, hanem a nagy bűnösöknek a megtérítésére; a szörnyű bűnöknek kiengesztelésére is!

HA SOKAN LESZÜNK!

Ha sokan leszünk, remélhetjük, hogy megengeszteljük az Istent. Sokan tudják már, hogy nálunk is van egy kiválasztott lélek, aki a jó Isten akaratából az engesztelés apostola, aki a jó Istennek, az Úr Jézusnak utasításait és parancsait vette az engeszteléssel kapcsolatosan. Ennek azt mondta az Úr Jézus, hogy a mi országunk sem kerülheti el bűneiért Isten büntetését. Pedig szeretne megkegyelmezni az Úr, mert Mária országa. De ezt csak úgy teheti meg, ha lesznek kellő számban áldozatos, engesztelő lelkek.

„KATOLIKUS ENGESZTELÉS“

Jól jegyezzük meg magunknak mit mondott az Úr Jézus. El fogunk pusztulni, ha nem leszünk elegendő szám-

ban, de nem fogunk elpusztulni, ha akadnak elegendő engesztelő lelkek. És ha kevesen vagyunk is, de sokat engesztelünk, ha fölfokozzuk engesztelő életünk értékét a charitással, akkor is bízhatunk abban, hogy elháríthatjuk Isten igazságos büntető ostorát fejünk felől. Ez a magyar engesztelés mozgalma. De mi ne zárjunk ki azért másokat ebből az engesztelésből. Ne legyen ez csak „magyar” engesztelés, hanem legyen egyetemes, legyen „katolikus” engesztelés! Miért zárnók ki a többieket és éppen azokat, akikért talán a legtöbbet kell engesztelni! Folyjon az egész Egyházért, az egész világért az engesztelés, szóljon minden léleknek. Akkor meglátjuk, hogy a jó Isten irgalma és kegyelme hozzánk fog fordulni.

TÖBB MINT TIZEN!

Mindamellett ne felejtjük el, hogy mit kíván az Úr! Szodomában és Gomorrában tíz igazat kívánt és nem akadt. Pesten, amikor az engesztelés műve elkezdődött, mindig azt számolgattuk aggódva: leszünk-e tizen? Ugye leszünk?!... Többen, mint tizen!

„Imádkozzatok sokat!”

A LEGJELENTŐSEBB JELENÉS

Hosszasan időztünk a harmadik fatimai látomásnál, mert annak a folyamán mondott a Boldogságos Szűzanya legtöbbet és amiket mondott, eszmeileg, tartalmilag a legjelentősebbek. A többi látomásokban újat keveset mondott, mégis menjünk át valamennyin, hogy mindegyik mély tartalmát megismerhessük. Inkább csak a történeti összefüggés miatt említjük meg a közbeeső eseményeket, hogy lássuk a történeti szálakat is.

AZ ÚR ELLENEI MEGMOZDULNAK

A Szűzanya minden hó 13-ára rendelte ki a gyermekeket a Cova da Iria kis rétségre, ahol egy tölgyfabokor felett szokott megjelenni. A negyedik jelenés ideje augusztus 13-a lett volna. Ekkor már egész Portugáliában

igen nagy port vert föl a fatimai esodálatos esemény híre. Portugália teljesen szabadkőműves, istenellenes kormányú állam volt abban az időben. A nép nagyjából megőrizte ugyan hitét, de a szabadkőművesség hatása alatt nem volt mélyen vallásos. Természetes, hogy az ilyen rendkívüli események foglalkoztatták a szabadkőműves és valásellenes sajtót. Kitűnő alkalmul szolgáltak arra, hogy minden oldalról támadják az Egyházat, a papságot és a legképtelenebb rágalmakat szórják elene.

A GYERMEKEKET FOGSÁGBA VETIK

Fatimának községi elöljárója is nagy szabadkőműves volt. Elhatározta magában, hogy ő majd véget vet a dolognak. Először azon a címen próbálta megakadályozni a nép Fatimába való zarándoklását, hogy a szabadkőműves kormány rendeletei szerint tilos volt abban az időben vallásos összejövetelet tartani a templomon kívül. Azonban a népet visszatartani lehetetlen volt, olyan nagy tömegben zarándokoltak Fatimába. Erre cselhez folyamodott. Augusztus 12-én a gyermekeket azon a címen, hogy majd kimegy velük a je-

lenés helyére, elcsalta magával, kocsijára vette és egyszerűen a községházára vitte, hol elzáratta őket. A börtönben különféle kínzásokkal próbálta megtörni a gyermekeket, mindenáron a titkot szerette volna megtudni, amit azonban ők nem árultak el. Kihallgatás kihallgatást ért. Szép szóval, ígéretekkel, pénzzel próbálta megtörni ellenállásukat. Mikor így nem sikerült, fenyegetéssel, gorombasággal. Mikor ez sem sikerült, halálbüntetéssel fenyegette őket. Sok érdekes epizódja van ennek a kétnapos fogságnak.

CSDAS JELET LÁTOTT A NÉP

Természetesen másnap, augusztus 13-án nem engedte ki őket a Cova da Iriára, pedig óriási néptömeg ment ki a látomások színhelyére. Ezek eleinte nagyon türelmetlenkedtek, mikor a gyermekek nem jelentek meg. De amikor megtudták, hogy elzárták őket, lázongani kezdtek és kevésen mult, hogy megostromolják a városházát. Azonban a jelenés idején olyan csodálatos esemény történt, ami megnyugtatta a népet. Látták azt a rendkívüli fényt, amely a Boldogságos Szűzanya köze-

ledtét jelezte. Valami csodálatos fényes gömb szállott alá arra a helyre, ahol a Szűzanya meg szokott jelenni. Körülbelül 15—20 ezer ember látta ezt. Erre lecsillapodott nyugtalanságuk és imádkozva szépen elszéledtek.

ENGESZTELES A BÖRTÖNBEN

A gyermekeket a fogságban lelkileg rettenetesen megkínózták. Magukra maradtak a börtönben azzal a tudattal, hogy ki fogják őket végezni. A szindikus azzal fenyegetődött, hogy egy nagy üstben olajat forral és abban fogja őket elevenen megfőzni. Akkor a kis Jacinta elsírta magát. Lucia kérde: „Jacinta jöjj ide, miért sírsz?” Jacinta sírva felelte: „Mert meg kell halnunk anélkül, hogy szüleinket megölelhettük volna... Szeretném még egyszer látni legalább édesanyámat!” Francisco nyugtatta meg húgocskáját: „Ajánljuk fel ezt is engesztelésül a bűnösökért!” Jacinta erre megnyugodott: Jézusom, irántad való szeretetből a bűnösökért, Szűz Mária Szívének engesztelésére. Eszükbe jutott, hogy még aznap nem mondták el a rózsafűzért. Jacinta megkért egy foglyot, hogy a falon lévő

szegre akassza fel a nyakán függő kis érmet, azután letérdeltek és a rögtönzött oltár előtt elimádkozták a rózsafüzért. A foglyok, — különféle válogatott gonosztevők — mikor látták a három kedves, átszellemült gyermekarcot, annyira meghatódtak, hogy körültérdelték őket és velük együtt imádkozták a rózsafüzért.

KÉSZEN A MÁRTIR HALÁLRA

Másnap újra kihallgatás volt a börtönben. A szindikusz — mivel a gyermekek most sem akartak vallani, — elvitte Jacintát, hogy elevenen megfőzze a forró olajban. Jacinta, aki előbb még sírt, most nem félt semmit, határozott léptekkel ment a szindikussal. Azután Franciscót vitték ki, hogy megfőzzék, végül Luciát. A szindikusz persze nem merte kivégezni őket, hanem titokban, hogy ne lássa a másik két gyermek, külön szobába záratta egyiket a másik után és a következőnek hazugan elújságolta, hogy az előző már megfőtt. A nagyobb nyomaték kedvéért tényleg befűtött az udvaron egy üstházat. A titkot azonban egyik gyermek sem árulta el. A szindikusz

még egyszer megpróbálta őket megijeszteni, de a végén, amikor most sem ment semmire, hazabocsátotta mindhár್ಮukat.

VÁRATLAN JELENÉS

A gyermekek szomorúak voltak, hogy elmulasztották kimenni a megjelölt időben, s nem tudták a Szűzanyának tett ígretüket teljesíteni. Néhány napra rá, aug. 19-én egyszerre egészen váratlanul mégis megjelent Szűz Mária és elmondotta, mennyire fáj neki, hogy nem tudtak 13-án kijönni. Tudja, hogy nem rajtuk múlt. A gyermekek most különféle kisebb dolgokat kértek a Szűzanyától azok nevében, akik erre megkérték őket. A Szűzanya egyiket, másikat meg is ígerte. — A tölgyfa bokor tövében rengeteg sok adomány gyűlt össze. Megkérdezték a Szűzanyát, mit csináljanak vele. A Madonna egy kápolnát kívánt későbbi időben e helyen. Újra lelkükre kötötte a rózsafűzér naponkinti elmondását engesztelésül és, hogy a következő hónapban 13-án újra jöjjenek ki. Megmondta azt is, hogy ez a szenvedés miért volt szükséges. E nélkül az októberi csoda kevésbé lett volna megdöbbenő. Tény-

leg kitudódott minden, kínoztatásuknak híre ment az egész országban. Először az oda zarándokló néptömeg, majd a sajtó kapta szárnyra és a végletekig fölcsigázta az embereknek érdeklődését, kíváncsiságát.

„*NINCS, AKI ÁLDOZATOT HOZZON!*“

Amikor Szűz Mária a fentieket elmondotta, hozzátette: „Imádkozzatok, imádkozzatok sokat és hozzatok áldozatokat a bűnösökért. Vigyázzatok, mert sok-sok lélek megy a pokolba, mert nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzék értük.” A Szűzanyának ez a panaszos szava nagyon is komoly lelki megfontolást ébreszt bennünk. Azt mondja, hogy imádkozzunk és hozunk áldozatot. Ezt a kettőt sürgeti. Először is imádkozzunk, imádkozzunk sokat, mert nincs, aki imádkozzék a bűnösökért és azért kárhoznak el.

IMÁDKOZZUNK!

Az isteni Üdvözítő, a nagy Engesztelő, kínszenvedése előtt ugyanezt mondotta az apostolainak: „Vigilate et orate! Vigyázzatok és imádkozzatok.” Legyetek éberek akkor, amikor a sö-

tétség hatalma éber és keresi az alkalmat, hogy elfogjon engem! És imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

A Boldogságos Szűzanya a lelki gyakorlatban sürgeti az imádságot. Az imádság az engesztelés áldozatai között a legelső. Ha igazán engesztelni akarunk, akkor imádkozni kell. Mélyedjünk el egy kicsit az imádságban, mint a lelki életnek és engesztelésnek legfontosabb eszközében és mozzanatában.

„URAM TANITS MEG IMÁDKOZNI!”

Már régen követik az Úr Jézust az apostolok, régen figyelik őt. Nemcsak akkor, amidőn a népnek hirdeti azokat a nagy, fönséges igazságokat, melyek az egész Judeát megmozgatták, hanem főleg akkor, amikor elvonul, amikor egészen zárt, kedves körben él. Látják, hogy pihenés idején hogy vonul vissza és egész éjeket tölt imádságban. Próbáltak ők is imádkozni, valahogy megérezte ösztönösen a szívük: követniök kell a Mestert. Szerettek volna ők is imádkozni, de olyan szórakozottak voltak, nem tudtak talán még tíz percet sem imádságban eltölteni. Nem tudták,

hogy mit mondjanak, mikor imádkoznak. Úgy elnézték az édes Jézust, amikor hosszú órákon keresztül elmerül az imádságban; valahogy szent irigység fogta el az apostolok lelkét. Végre bátorságot vettek és amikor az Úr befejezte imádságát, megkérték: „Uram, taníts meg minket is imádkozni.”

TANITS ENGEM IS!

Mi is így vagyunk, mint az apostolok! Szeretnénk imádkozni, elmélyülni az imádságban, de olyan szórakozottak vagyunk, olyan szétfolyó a figyelmünk, nem tud egy pontra figyelni, nem tudunk úgy elmélyülni, mint ahogy szeretnénk, mint ahogy vágyódunk, mint ahogy az apostolok is szerettek volna. Menjünk tehát mi is az Úr Jézushoz és mondjuk: Uram, taníts meg minket imádkozni. Az első, amit meg kell tanulnunk, ha igazán komoly lelki életet akarunk élni, az elmélyülő imádság. Az engesztelésnek áldozata éppen az imádságban, az imádság által tökéletesedik ki. Pedig nem is olyan nagyon nehéz imádkozni! Nem kell hozzá semmi más, mint az, amit az Úr Jézus tett.

LÁRMÁS PIACI ZÜRZAVAR

Mit tett az Úr Jézus, amikor imádkozott? Egy kicsit visszavonult. Nem ment a nép közé, nem vegyült a mindennapi élet zajába, hanem a csendet, a magányt kereste. A jó imádsághoz csend és magány szükséges. El kell csitulnia körülöttünk az élet zajának. Azért nem tudjuk összpontosítani a figyelmünket, azért szétfolyó az életünk, mert lehet, hogy visszavonulunk a templomba, ahol csend van, de nincs a szívünkben, a lelkünkben. Olyan a lelkünk, mint a piac. Milyen a piac? Ott mindenki kiabál, lármázik, szaladgál, lökdölődik és piszkol. Ugyanez történik a lelkünkben! Ott is mindenki kiabál, mindenkinek van szava. Sokszor éppen akkor kezd igazán hangossá válni, amikor visszavonulunk a csendbe. Ilyenkor minden átszalad a lelkünkön, ennek is, annak is az emléke fellevenedik; mit is mondott, most jut eszembe, hogy ez megsértett, amaz megdicsért. Össze-vissza szaladgálnak emberek, alkalmak, tárgyak, emlékek. És mindegyik lökdölődik. Még rá se gondoltunk az egyikre, már jön egy másik, löki az előbbit és piszkol. Itt

egy kis megszólást, egy kis irigységet, kis szeretetlenséget, valami piszkot mindegyik hagy maga után. Mint a piacon, mindegyik dobálja szanaszét a hulladékot.

A JÓ IMÁDSÁG FELTÉTELEI

Nem szabad engedni, hogy a lelkünkben piac legyen. Ha jól akarunk imádkozni, akkor a lelkünk szentély legyen, ahol csendet teremtünk és nem adunk helyet a lármás piaci népnek. Belső csendet teremtünk. Nem elég a külső csend az elmélyülő imához. Amikor elhalkul a lélek belső világában ez a sok mindenféle lármás hang, amelyet piaci népnek nevezünk, akkor tudunk jól imádkozni. A jó imádsághoz tehát az szükséges, hogy igazán csend legyen lelkünkben, halkuljon el ott minden, csak az Úr szóljon lelkemhez. Isten és én! Isten szóljon és lelkem beszéljen vele. Csak Isten és csak én beszéljünk. Csak azt hallgassam, amit Isten akar mondani nekem és mondjam el mindazt, amit én akarok Istennek elmondani. A jó imádságnak lényege, hogy lelkünk Istennel találkozzék, beszéljen vele, meglássa, meghallja őt és elmondja neki mindazt, ami

mondanivalója van. Ha tehát valaki nem teremt csendet lelkében, sohasem fog jól imádkozni. Ám ha csendet teremt is belül, de nincs mit mondania az Úrnak, bizony akkor sem tud jól imádkozni.

ISTEN SZAVÁRA HALLGATNI!

Az imádságban Isten szavára kell hallgatni. Akinek a lelke érzéketlen Isten szavára, nem fogja meghallani őt. Hogy lehet Isten szavát hallani? Isten nem emberi szóval beszél, hanem a lélek hangján, a kegyelemnek az érintésében, a Szentlélek sugallatában szól hozzánk. Nagyon készségesnek, nagyon figyelmesnek kell lenni a léleknek ahhoz, hogy Isten szavát meghallja!

DUZZADÓ VITORLÁKKAL

Szól az Úr a lélek mélyén, a Szentlélek sugallata állandóan dolgozik bennünk és vinné előbbre szívünket-lelkünket az Isten útjain, csak hát sokszor nem hallgatunk rá. Úgy vagyunk, mint a vitorlás csónak. Mikor nincs szél és a vitorla bágyadtan csüng alá, rögtön elő kell venni az evezőt. Lassan

megy ilyenkor a csónak és nagyon fáradtságos az út. De ha jön egy kis kedvező szél, megduzzasztja a vitorlát, bekapaszkodik és egyszerre csak úgy siklik a vitorlás csónak a tónak felszínén, mintha nyilból lőtték volna. A lelket is viszi a Szentlélek magától. Ilyenkor csak egy kicsit kell kormányozni, irányítani, az evezőket le lehet tenni. Amikor szól a lélek mélyén a Szentlélek, — ha készségesen eleget teszünk sugallatának, — akkor egyszerre könnyű lesz a lelki élet. Ha hallgatunk rá, megduzzasztja a lélek vitorláját, egyszerre bekap a Szentlélek ereje és viszi a lelket előre. Ezért tudnak sokszor egészen kis lelkek, gyermekek rövid idő alatt előbbre jutni az életszentség útján, mint mások hosszú éveken keresztül, mert hagyják, hogy vigye őket a Szentlélek ereje. Imádságban szól az Isten a lélekhez, duzzasztja a vitorlákat, de ha nem hallgatjuk meg a szavát, nincs mibe kapaszkodni.

A jó imádság tehát beszélgetés Istennel, meghallgatása annak, amit Isten mond és ennek megbeszélése Istennel. Elmondani neki mindent, amire az Isten feleletet vár és megbeszélni vele mindent.

„NEMDE SZIVÜNK GERJEDEZETT?!“

Ha valaki így imádkozik, ugyanazt érzi, mint az Úr Jézus feltámadása után az emmauszi tanítványok. „Nemde szívünk gerjedezett, míg Ő szólott vala?” — Klasszikus kifejezése annak, ami az imádságban történik. Beszélünk az Úr Jézussal, tanít, felvilágosít, buzdít, oktat, erősít, észre se vesszük, csak amikor az imádság végére értünk: nemde szívünk gerjedezett, míg Ő beszélt. Minden imádságban a lélek, a szív eltelik valami földöntúli élménnyel. Nem mondom érzéssel, mert nem mindig játszik a jó Isten szívünk húrjain, amikor imádkozunk. Néha szárazságban hagy, hogy annál jobban tökéletesedjék ki bennünk a lelkiesség, annál jobban hallgassunk a lélek szavára, amikor szól hozzánk. Ha ilyenkor is hűek maradunk megszokott imáinkhoz, akkor az isteni kegyelem mindig felemel, a lélek eltelik Istennel és valami földöntúli boldogság tölti el egészen. Persze egy csöppet kapott a mennyország öröméből, találkozott Istennel.

ENGESZTELŐ IMÁDSÁG

Ilyen az engesztelő imádság is. Be-

szelgetés Istennel. Oda kell menni Istenhez és meg kell beszélni vele életünket. Akkor rádöbbenünk arra, hogy az Úr Jézus bizony sokszor szomorú. Mi fáj neki? Mit tudunk vigasztalására tenni?! Ha együttérzünk vele, azt mondjuk neki, amit a jó gyermek mond az édesanyjának: Ne sírj! Hacsak megsejti, hogy miért szomorú, igyekszik megvigasztalni. Ezt teszi minden szerető szív és lélek, amikor látja, hogy az Úr szerető Szíve szomorúsággal van eltelve a gonosz tettek, a szörnyű gyilkosságok, városok rombadöntése, tömegek, népek kipusztítása miatt. Az Úr Jézus szentséges Szíve ott áll szomorúan és mi érzéketlenek vagyunk? Ha kicsit tudunk imádkozni, akkor meglátjuk szomorúságát és rögtön odamegyünk, hogy megvigasztaljuk: Uram, ne szomorkodjál! Uram, ne fájjon neked, hogy annyian eltávolodtak tőled! Majd én pótolom! Helyettük vigasztallak, imádlak, majd helyettük szeretlek! Megosztom az Úr szomorúságát és azután kérek és könyörgök, hogy megtérjenek a bűnösök. Ha jól tudok imádkozni, rögtön engesztelő lélekké válok. Imádkozzunk, ha engesztelni akarunk, mert az imádságban

egészen közel tudunk jutni az Úr Szívéhez. Az imádság lelke, szelleme rögtön súgja azt, hogy az engesztelésben mit tegyünk.

„*IMÁDKOZZATOK SOKAT!*“

De a Boldogságos Szűzanya nemcsak azt mondja, hogy imádkozzunk, hanem azt is hogy sokat imádkozzunk! „Imádkozzatok sokat!” Ezzel kettőt sürget: hogy buzgón imádkozzunk és sokszor imádkozzunk.

BUZGÓN IMÁDKOZZUNK

Az imádságnak a szelleme megkívánja azt, hogy ne hadarjunk, ne siessünk, ne sajnáljuk az időt az imádságtól. Az imádságnak a szelleme kitüzesíti a lelket, s akkor éppen az a nehéz, ha abba kell hagyni. Amikor imádkozunk, akkor tényleg imádkozunk, vagyis akkor valóban Istennel beszéljünk, jelenlétébe helyezkedjünk, s vele egyesüljünk. Így nem lesz soha hosszú az imádság. Az imádságnak szelleme, lelke hozza magával a buzgóságot, mert akkor Isten kapcsolódik tudatunkba, Isten emeli, vonzza magához a szívet, hogy jobban tudjunk vele beszélgetni.

A buzgó imádság mindig szeretetből fakad. Ez a jó imádság másik kelléke. A jó imádság mindig a charitas túlcsoordulása. Amikor tehát imádkozunk, akkor ne csak Isten jelenlétébe helyezkedjünk, hogy meglássuk Istent, beszélgessünk vele, meghalljuk szavát, hanem indítsuk föl a szeretetet, a természetfölötti szeretetet, mely Isten szeretetében való részesedés. Ha valakit nagyon szeretünk, sohasem esik terhünkre a vele való találkozás, a vele való beszélgetés. 10—20 éves találkózón, mikor régen nem látott barátok, barátnők összejönnek, hogy örülnek egymásnak. Se vége, se hossza a beszélgetésnek, hol jártál, merre jártál? Olyan szívesen elmondjuk és meghallgatjuk. Az emberi szeretetnek milyen nagy ereje van! Minden társalgás kedvessé válik, ha szeretjük az illetőt, de terhessé lesz, ha nem szeretjük. Ha tehát az imádság terhünkre esik, verjük csak a mellünket, ez a jele, hogy nem szeretjük eléggé a jó Istent. Ha a charitas lángolna a szívünkben, akkor lelünknek pihenés, felfrissülés volna az imádság. Ha a szeretet, a charitas

lángja lobog bennünk, akkor a buzgó imádság nem probléma.

SOKSZOR IMÁDKOZZUNK!

A Szűzanya nemcsak azt sürgeti, hogy buzgón imádkozzunk, hanem, hogy többször, sokszor imádkozzunk. Azért kell sokszor imádkoznunk, mert a mai időkben nagyon sok a lélekzuhanás, nagyon sok a lélekpusztulás, tehát sokat kell kérlelni a jó Istent. Sok imádságot kell odatenni a patenára és egyesíteni az Úr engesztelő áldozatával és imádságával, hogy a lelkeken segítsünk. Ha röviden is, mert sok időnk nincsen. Ha csak egy-egy fohászt, egy-egy röpimát is, de sokszor mondjuk! Nem én mondom, Szent Pál szavai: „Szüntelenül imádkozzatok!” (Tessz. I. 5, 17.)

„SZÜNTELENÜL IMÁDKOZZATOK!”

Hogyan lehet „szüntelenül” imádkozni, mikor nekünk tanítani kell, főzni kell, sortállni kell, ügyes-bajos dolgaink után ide-oda szaladgálni kell? Lehet szüntelenül imádkozni, amikor tanítunk, dolgozunk, fáradunk, másokkal törődünk, akkor, ha minden munkán-

kat az imádság szellemében végezzük. Ha minden munkánk előtt felindítjuk a jószándékot, a szeretetet Isten iránt. Kis röpmimákkal, kis fohászokkal, amelyek a léleknek szárnyalásai, felemelkedései, szőjük át munkánkat és elfoglaltságunkat, s akkor a munka tényleg imádsággá válik, az egész napunk imádság lesz reggeltől estig. Akkor nem lesz nehéz „mindig” imádkozni, akkor visz bennünket az imádság. Szentképeket is azért szoktunk a falra akasztani, hogy sokszor figyelmeztessenek bennünket a jó Istenre és az imádságra. Nézzünk csak gyakran befelé a lélek szentélyébe! Ott az Úr, ott a Szűzanya! Ott van őrzőangyalunk, védőszentünk, csak rájuk kell nézni a lélek szemével! Azért a kezünk járhat, beszélhetünk is, de közben érezzük a szívünkben, hogy itt van. Ne rösteljünk egy kis feszületet viselni magunkon, senki sem veszi észre, hogy néha összekulcsoljuk a kezünket szívünk fölött és odaszoritjuk szívünkhöz. Ezzel már imádkozunk. De még ez sem kell ahhoz, hogy a lélek egy pillanatra felröppenjen az Úr Szívéhez. Ott dobog a szívem keblemben és benne dobog Jézus Szíve. Ott lakik vele és általa a tel-

jes Szentháromság, az Atya, Fiú és a Szentlélek. Ott lobog a lelkem mélyén a Szentlélek tüze, enyém az édes Jézus, Szívével, lelkével örök isteni gondolataival, bírom a végtelen Jóságot kimeríthetetlen tökéletességével és kincseivel.

IMAÉLET

Az egész élet lassankint imádsággá válik, ha valóban megvan bennünk az ima lelkülete. Életünk imádságos élet legyen. Nem az a fontos, hogy imádságokat mondjunk, recitáljunk folyton, hanem hogy egész életünk imaélet legyen. Az imádságot szőjük bele rendszeresen mindennapi életünkbe. Jellemezze ezt az imaéletet az, hogy semmiféle imádságot sem végzünk megsokszorozásból, gépiesen, hanem mindig lélekkel, mindig szívvel. Vannak imádságok, amelyeket igazán nehéz így végezni, különösen a rózsafüzért, melyet a Szűzanya a fatimai jelenésben külön is sürgetett; azért erről külön is kell elmélkednünk.

LÉLEKKEL ELMÉLYÜLVE IMADKOZNI

Minden imádság akkor gépies, ha az ember figyelem nélkül mond-

ja. De abban a pillanatban, amikor lélekkel, értelemmel, szívvel mondja, akkor már nem gépies, akárhányszor ismétli. Ha a kegyelmi életet éljük, akkor újat fogunk látni az imádságban, mert Isten él bennünk és Isten kimeríthetetlen. Minden imádság és éppen a Miatyánk és Üdvözlégy, amely nem emberi eredetű, olyan kibányászhatatlan tartalommal bír, hogy valahányszor rágondolunk, mindig újat látunk benne. Ha az imádságot tényleg elmélyülve végezzük, átelmélkedve, átgondolva értelmét és nem recitáljuk, morzsoljuk, akkor imádságunk mindig friss, mindig új, a szórakozottság mellett is mindig jó lesz. Lehet, hogy az értelmem itt-ott elszaladgál, de figyelmem ott az Úrnál, érzem, hogy az Úr ott van bennem. Csak egyesülni kell vele, élni kell az Isten életében való részesedést, amely mindnyájunknak kegyelmi ajándéka. Ha valaki a bűn állapotában él, az ördög tartja uralmában, ezért nem tud elmélyülve imádkozni.

ALLANDÓ LELKI LÉGKÖR

Az imaélet tulajdonképpen állandó légkör. Ha az ember veszekedő embe-

rek között van, eleinte csak idegessé, de később — akarva nem akarva — maga is veszekedővé válik. Ha az ember békés, jó emberek között van, akármennyire akarjon veszekedni, a végén maga is lecsillapodik. Az illatszertárban dolgozók ruháján megérezni az illatot. Ilyen az imádság légköre is. Ha valaki Isten szeretetének, Isten jelenlétének tudatában él, akkor béke, boldogság, Istennel való belső egyesülés illata, légköre veszi körül. S akárhová megy, nem nagyon elegyedik a világ életébe, nem engedi magát elsodorni Istentől.

OTTHON MARADNI!

Akkor van meg az imádság légköre, ha otthon maradunk lelkünk szentélyében és nem megyünk idegenbe csavarogni. A legtöbb ember mindig távol van. Sok embernek ki lehetne írni lelki kapujára: távol van, máshol időzik, mással van, másra gondol! Az embereknek ez a legnagyobb problémájuk: nem szeretnek otthon maradni, menekülnek önmaguktól. Valószínű azért, mert nem lehet valami nagyon barátságos a benső világuk. Tényleg az embert hajtja kifelé az emberi természet,

a figyelmet, érzelmet, vágyat húzza ki-
felé valami. A lelki élet súlypontját
tegyük befelé, maradjunk otthon, ak-
kor Istennel egyesülve mindig az
imádság légkörében élünk. Beszélhe-
tünk akárkivel, mégis otthonmaradunk,
érzésvilágunk, gondolatvilágunk innen
indul és ide tér vissza és alig várjuk,
hogy visszatérhessen. Ha igazán otthon
élő emberek vagyunk, akkor nem az
esik nehezünkre, ha hallgatni kell, az
lesz terhünkre, ha beszélnünk kell.

VALAKI KOPOGTAT!

Képzeld el, hogy a kis cellájuk aj-
taján, — ahol most laknak, — kopogás
hallatszik. Tessék!... Ki lehet az, aki
a lelkigyakorlatban zavar? Hisz most
nem szabad beszélni. Amint nyílik az
ajtó, legnagyobb meglepetésünkre az
Úr Jézus jön! Ha valóságosan jönne és
azt mondaná: Fiacskám, beszéljünk
egy kicsit, eljöttem, hogy megbeszél-
jünk lelki ügyeidet! Milyen leírhatatlan
meglepetés volna ez! De ha az első
meglepetésen átestünk volna és látnók,
hogy lehet vele beszélni, meghallgat,
felel, kérdez és érdeklődik, akkor fel-
oldódnék szívünk, lelkünk és nagyon

boldogan elbeszelnék mindenről. De újra kopogás. Valaki jön. Egy barátónk!... „Tessék kijönni, valamit szeretnék mondani” — mondja. — „Majd máskor, — mentetegetőznénk, — most vendégünk van, hagyjon egy kicsit egyedül bennünket!” „De sürgős, tessék kijönni.” Mit tennénk? Ugye kérnök: „Édes Jézuskám, várj egy kicsit, mindjárt visszajövök.” S akkor ugyancsak hamarosan elintéznénk az ügyet és hamarosan otthagynánk az illetőt, hogy visszamehessünk Jézushoz.

EGÉSZ IMAÉLETÜNK ENGESZTELÉS

Ime: ez az imádság légműve! Az esik nehezünkre, ha az emberekkel kell törődni, bajlódni. Az az igazi megnyugvás, ha otthon vagyunk, az Úr Jézussal együtt vagyunk. Mert valóságban ott az Úr Jézus, lelkünk mélyén és amikor elvégeztük másokkal a dolgunkat, boldogan menekülünk vissza a lelkünk szentélyébe, hogy ott lehessünk benn, vele. Ha így rendezzük be imaéletünket, egész bizonyos, hogy a legtökéletesebb engesztelést végezzük. Minden gondolatunkat, szavunkat, imádságunkat felajánljuk engesztelésül az Úr Jé-

zusnak. Itt van szívünkben, rögtön el is fogadja engesztelésünket. Így igazán nagy vígasztalására szolgálunk az Úrnak.

HÁT LEHETSÉGES EZ?

Valami botrányról, szörnyű bűnről hallunk, rögtön ránézünk az Úrra: Uram, mit érzel, mit gondolsz? Megérezem, hogy mennyire szomorú. — Hallom, milyen szörnyű Krisztus-káromlásra tanították gyermekeinket, akik külföldön nyaraltak. Uram, hát lehetséges a XX. században, amikor nem szabad az utolsó utcaseprőnek becsületét sérteni?!... Szabad Krisztust és a Szűz Máriát így gyalázni?... Ilyenkor az imádság szellemében megérezzük azt, amit az Úr érez és azonnal tudjuk, hogy engesztelni kell! Csoda, hogy Isten haragja nem sújt le azonnal és nem semmisíti meg az ilyen bűnösöket! De ne is sújtson le, ne is semmisítse meg őket, itt vagyunk mi és engesztelünk! Nem akarunk átkot szórni! Elítéljük a gonoszságot, gyűlöljük Istennel együtt a bűnt, de nem a bűnöst! A Szűzanya szeplőtelen Szíve is megesisik a bűnösön, mert látja, hogy elkárhozik, ha nem tér meg, látja, hogy

lelkén Krisztus vére csillog! Szűz Mária megérteti velünk, hogy nincs olyan bűnös, oly elvetemült ember, akiért ne lehetne, ne kellene engesztelni.

NINCS, AKI IMÁDKOZZÉK ÉRTÜK!

Sokat imádkozzunk! Imádkozzunk sokat, erre buzdít a Boldogságos Szűzanya. Azért pusztulnak sokan, mert nincs, aki imádkozzék értük. A Szűzanya mondja, azért pusztulnak, azért kárhoznak el olyan sokan, mert nincs, aki engeszteljen, mert nincs, aki imádkozzék értük! Nincs? De, ugye legyen? Legyen, ha nem is sok, legalább mi engeszteljünk! Mondjuk a Szűzanyának: Szűzanya, lesz majd! Mi, akik most megértettük: mennyire fáj Szívednek, hogy ennyien pusztulnak! Engedd meg, hogy legalább mi imádkozzunk, legalább mi engeszteljünk! Bízunk abban, hogy lesznek még engesztelő lelkek majd a mi közvetlen ismerőseink körében, azok, akik szeretnek téged és velünk együtt fognak imádkozni, engesztelni!

ELKÁRHOZTAM! ...

Gondoljuk csak el, mit éreznénk, ha

hirtelen itt volna az utolsó ítélet és akkor odaállna elénk egy ifjú és azt mondaná: elkárhoztam, mert nem volt, aki értem imádkozzék. Nem imádkozott értem édesapám, édesanyám, testvéreim! Ott volt plébánosom, lelkészem, barátaim, ismerőseim, s nem imádkoztak értem! Senki nem imádkozott értem és — elkárhoztam!...

MIT SZÓLNANK?

Ugye jó, hogy még itt vagyunk, jó, hogy még engesztelhetünk, jó, hogy még imádkozhatunk a lelkekért, az eltévedettekért, a bűnösökért! Jó, hogy a jó Isten az engesztelő áldozatot kegyesen fogadja és lehetővé teszi azt, hogy akárki vagyok, akárhol vagyok, a legismeretlenebb, a legegyszerűbb kis lélek valahol: tanyán, nagy város forgatagában, kis hivatalban, iskolában, bárhol, az engeszteléssel a lelkek ezreit és ezreit tudom megmenteni, ha imádkozom értük, ha áldozatot hozok értük.

A Boldogságos Szűzanya azt mondta, nincs, aki imádkozzék értük, azért vesznek el a lelkek milliói. Mondjuk a Szűzanyának: Itt vagyunk mi, s majd

gondoskodunk róla, hogy legyenek, legyenek sokan, akik áldozatot hoznak és imádkoznak a bűnösökért, hogy azok el ne kárhozzanak!

Az első rész tartalma

Elöljáróban	— — — — —	7
-------------	-----------	---

I.

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE		9
„A mennyország az én hazám!“	—	13
„Akarjátok??“	— — — — —	29
Menedékünk	— — — — —	52
A kárhozat örvénye	— — — — —	80
„Ha megteszik!...“	— — — — —	105
„De ha nem!...“	— — — — —	132
Engesztelő áldozat	— — — — —	165
„Imádkozzatok sokat!“	— — — — —	196

20

ERDEY FERENC

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE

I. rész 224 oldal, 3.— pengő

21.

ERDEY FERENC

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE

II. rész 240 oldal, 3.20 pengő

22.

BOLDOG GRIGNON LAJOS

A TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET

II. kiadás, 296 oldal, 4.20 pengő

23.

ERDEY FERENC

A VILÁG KIRÁLYNŐJE

Elmélkedések

180 oldal, 3.— pengő

